

VESTANPÓSTUR

Janúar 2003

Útgefandi: Ísfirðingafélagið í Reykjavík

1. tbl. 15. árg.

Úr Hafnarstrætinu á Ísafirði 1926.

Ljósmynd: M. Simson

Sjá nánar bls. 4

SÓLARKAFFI ÍSFIRÐINGAFÉLAGSINS

– í Súlnasal Hótel Sögu
föstudagskvöldið 24. janúar 2003

Meðal skemmtiatriða má telja: Gunnar Þórðarson og félagi (Guitar Islancia), Helgu Braga og XXX-Rottweilerhundar. Þá mun Ísfirðinga- og sólarkaffihljómsveitin Pönnukökur með rjóma skemmta gestum og leika fyrir dansi fram eftir nóttu.

Ræðumaður verður hinn síungi og spræki töframaður og ljósmyndari Jón A. Bjarnason, en veislustjóri verður Heimir Már Pétursson, blaðafulltrúi Flugumálastjórnar Íslands.

Búið er við mikilli aðsókn og því vissara að tryggja sér miða í tíma. Miðarnir að Sólarkaffinu gilda líka sem happdrættismiðar.

Forsala aðgöngumiða fer fram í anddyri Súlnasals Hótel Sögu
laugardaginn 18. janúar klukkan 14 - 16

Allt fyrir þig!

... 2003

Áhyggjuleysi, yfirsýn, frelsi. Það er góð tilfinning að hafa allt á hreinu í fjármálunum. Þá er líka auðveldara að vera með allt á hreinu á öðrum sviðum og ná þannig betri stjórn á tilverunni.

Við hjálpum þér að vera með allt á hreinu í fjármálum.

Útibú | Eignastýring | Eignafjármögnun | Fyrirtækjasvið | Markaðsviðskipti

www.isb.is

VESTANPÓSTURINN**Útgefandi:***Ísafirðingafélagið**Bakkaseli 11,**109 Reykjavík**Símar: 568 0010**og 893 0010***Ábyrgðarmaður:**

Guðfinnur Kjartansson

Bakkaseli 11, Reykjavík

Ritstjóri:

Hörður Kristjánsson

Sími: 5687-4668

Blaðamaður:

Gísli Hjartarson

Ljósmyndarar:

Einar Ö. Jónsson

Guðfinnur Kjartansson

Hörður Kristjánsson

Jakobína Guðmundsdóttir

Auglýsingar:

Einar H. Guðmundsson

Eftirtaldir hafa góðfúslega**lánað myndir í þetta blað:**

Jakobína Guðmundsdóttir

Jón Kristmannsson

Rúnar Þór Pétursson

Gunnar Pétursson

Guðfinnur Einarsson

Gréta Jónsdóttir og vinkonur

Bára Einarsdóttir og vinkonur

Jón Páll Halldórsson

Umbrot og filmuvinna,**prentun og bókband:**

Prentsmiðjan Gutenberg hf.

*Eintakaverð kr. 800.-**Blaðinu er dreift ókeypis til félagsmanna***Stjórn Ísafirðingafélagsins****2002-2003 skipa:**

Ólafur Hannibalsson, formaður

Guðfinnur Kjartansson

Gunnar Halldórsson

Helga Þ. Bjarnadóttir

Hörður Kristjánsson

Kolbrún Sveinbjarnardóttir

Ómar Torfason

Rannveig Margeirsdóttir

Sigrún Viggósdóttir

Unnur Konráðsdóttir

Forsíðumyndin:

Úr Hafnarstrætinu 1936,

eign Bæjar- og héraðsskjalasafnið

á Ísafirði. Ljósmynd; M. Simson

Ólafur Hannibalsson, formaður:

Ísafjörður – vagga nýrra tíma

Hvenær hélt nútím-inn innreið sína í Ísland? Og hvar? Það vill svo vel til að við getum neglt þetta niður nokkuð nákvæmlega á stað og stund. Hvar, nema á Ísafirði? Og stundin er 25. nóvember 1902.

Þeir voru að bauka nokkrir í fjörúkambinum á Ísafirði, pollmegin: Árni Gíslason, rúmlega þrítugur, farsæll formaður um meira en áratugar skeið á bát sínum Stanley, sem hann átti til helminga móti Sophusi J. Nielsen, verslunarstjóra, dönskum manni. Um borð í bátinum er 16 ára danskur stráklingur að leggja síðustu hönd á að festa „olíuhreyfivél“ niður í bátinn og ganga tryggilega frá festingum við öxul og skrúfu, áður en ýtt skal á flot og prufukeytt á Pollinum.

Um aldir hafa íslenskir karlmenn lagst út mikinn hluta árs á ystu annes, hvar sem var mátti finna fyrir vályndum veðrum, til þess að komast sem næst fiskigöngum, án þess að eyða óhóflegum tíma og kröftum í róður á miðin. Ýmsum þeirra hefur samt blöskrað erfidið og tímasóunin og reynt að hugsa upp „róðrarkalla“, sem gætu létt þeim róðurinn og stritið, og eru nokkrar sagnir til um slíkar uppfinningar frá 19.öld. Árni hafði kynnst því undanfarin ár, að frá Flateyri voru gerðir út bátar frá Esbjerg til kolaveiða og höfðu hjálparvélar (mótora). Við sjálfar veiðarnar notuðu þeir opna vélknúna smábáta, sem brunuðu áfram bæði í logni og andviðri. Þótt aldrei sæi Árni sjálfar vélarnar varð honum starsýnt á þessi fley, sem stundum komu til Ísafjarðar að sækja póst og strax aldamótaárið fór hann að vinna að því að fá mótora í sinn bát. En það er til marks um íhaldssemi þess samfélags, sem var að feta sig inn í nýja öld, að hinn danski meðeigandi lagðist gegn þessu bruðli. Loks fékkst

hann til að skrifa bróður sínum í Esbjerg og kom þá í ljós að sá var starfsmaður mótörverksmiðju C. Möllerups þar í bæ og hældi þessum tólum á hvert reipi.

Er skemmst frá því að segja, að með Vestu þann 5. nóvember 1902 kom kassi í umsjá danska stráklings-

ins, J. H. Jessen og skyldi hann jafnframt sjá um ísetningu þessarar 2ja hestafla Möllerup olíuhreyfivélar í bátinn.

Það tekur talsverðan tíma að koma vélinni fyrir í bátinum, sól er um það bil að ganga af og dagsbirtunnar nýtur ekki lengi dag hvern. Eflaust hafa margir átt leið þarna um að horfa á danska strákinn koma þessu járnstykki fyrir í bátinum, hrist hausinn fullir vantrúar og tuðað eitthvað – kannski miður fagurt – fyrir munni sér. En 20 dögum seinna er allt tilbúið, þann 25. nóvember er bátinum ýtt á flot og Árni og Sophus ásamt nokkrum kunningjum krusa fram og aftur um Pollinn, sveigja svo fyrir Suðurtangann og út á móts við Hnífsdal. Báturinn gengur álíka og sex menn róa og er 40 mínútur frá Hnífsdal til baka.

Í Bolungarvík var vaninn að allir hjálpuðust að að hífa bátana þegar þeir komu að. En þegar Árni kom úr fyrstu veiðiferðinni var að visu hópur manna fyrir á kambinum, en nú brá svo við, að aðeins fáir réttu hjálparhönd. Hinir gengu hlæjandi burtu. Þremur árum seinna voru allir sexæringar í Bolungarvík komnir með mótörvélar, tveggja til fjögurra hestafla. Og danski strákurinn sneri aftur til Ísafjarðar fjórur árum eftir komuna með Vestu, giftist ísfirskri blómarós, Sigprúði Guðmundsdóttur (bátasmiðs) og setti upp vélsmiðju til að halda við þeim hundrad vélum, sem þá voru komnar í báta við Djúp.

Nútíminn var genginn í garð.

66 ár frá gangsetningu Fossavatnsvirkjunar

– gamla Skoda dísilvélin orðin 65 ára og enn í fullu fjöri

Forsíðumyndin að þessu sinni er í eigu Héraðsskjalasafnsins á Ísafirði og tekin af M. Simson ljósmyndara með meiru á Ísafirði fyrir 67 árum. Hún sýnir er Ingimar heitinn Ólason, bifreiðarstjóri, dró fyrstu aflvélar Fossavatnsvirkjunar á sleða upp Hafnarstrætið áleiðis að stöðvarhúsi að Fossum í Engidal. Þetta var mikill viðburður, enda um að ræða fyrstu beltadráttarvél sem sést hafði á þessum slóðum og farmurinn mikið ferlíki. Mikið vatn hefur runnið til sjávar í bókstaflegri merkingu frá því rafstöðin var gangsett fyrir 66 árum, eða þann 13. febrúar árið 1937. Framkvæmdir við virkjunina hófust hins vegar árið 1936.

Það hefur mikið hafi breyst frá því rafstöðin að Fossum í Engidal var byggð og Ingimar dró þangað aflvélar. Í Hafnarstrætinu einmitt á þeim stað sem myndin sýnir er umhverfið nú gjörbreytt. Gömlu húsin hafa verið rifin og þess í stað er risin verslunarmiðstöð sem byggð er af Ágústi og Flosa og mikið mannvirki þó nokkuð skiptar skoðanir séu um útlitið. Trúlega hefur þó minna breyst í virkjuninni sjálfri en á Eyrinni á Ísafirði. Allavega eru upphaflegu vélarnar enn gangfærar þó brátt séu 66 ár liðin frá því þær voru fyrst gangsettar. Þarna er líka margvíslegur afar merkilegur vélbúnaður. Þar á meðal er Skoda dísilvél frá árinu 1938 og er enn í góðu standi. Hún þótti mjög fullkominn á sínum tíma og hönnunin t.d. töluvert þróaðri en í 8 árum yngri þýskri Mak dísilvél sem þarna er.

-HKr.

Kristján Pálsson, stöðvarstjóri Fossavatnsvirkjunar í Engidal, við rafal elstu rafvélar virkjunarinnar. Hann er af Finshyttan gerð sem gangsettur var 13. febrúar 1937.

Skoda dísilvélin í Fossavatnsvirkjun er frá árinu 1938 og gengur enn. Hún á 65 ára afmæli á þessu ári.

Stöðvarhús Fossavatnsvirkjunar í Engidal.

Þessi mynd er tekin í september 1997 er Verslunin Þjótur var í gamla Neista húsinu. Þarna er búið að rífa gömlu skemmunna sem stóð á gamla bólverkinu þarna á bakvið.

Svona lítur Neisti út í dag. Þessi mynd var tekin í ágúst 2002 og sýnir hið veglega verslunar og skrifstofuhús sem risið er á lóðinni.

Verslunin Samkaup er með stóra matvöruverslun í stærstum hluta jarðhæðarinnar. Svona lítur húsið út séð frá Pollgötu úr norðvestri.

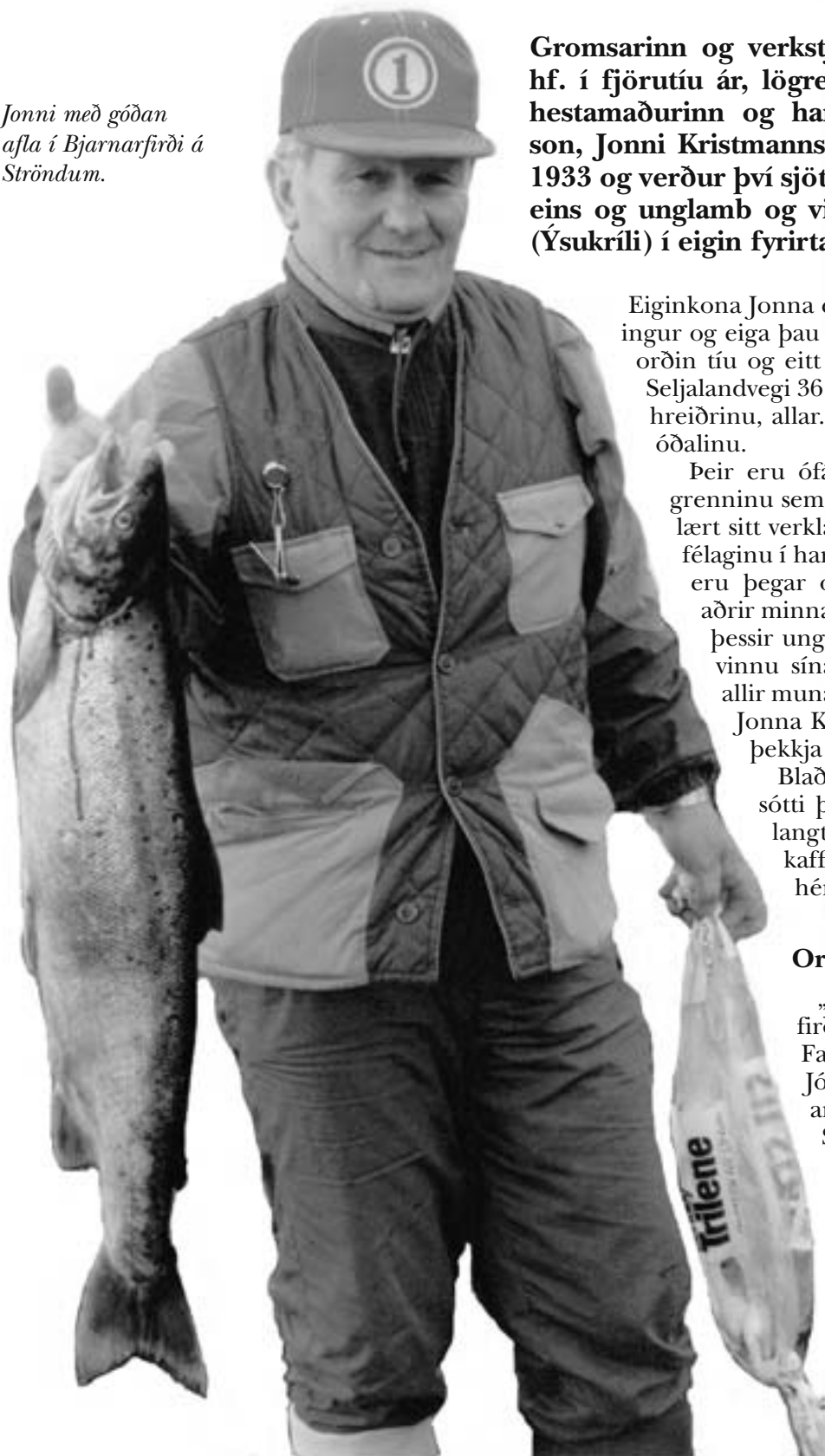

Miðbær Ísafjarðar í september 1998. Þarna má vel sjá húsaþyrpinguna sem nú er búið að rífa í stað nýja verslunarmiðstöðvarinnar sem hlotið hefur nafnið Neisti eins og gamla verslunin sem Júlíus Helgason rak þar um áratuga skeið.

„Það var dýrðlegt að vera púki í Tangagötunni“

– segir Jonni Kristmanns Tangagötupúki í viðtali við Gísla Hjartar

*Jonni með góðan
afla í Bjarnarfirði á
Ströndum.*

Gromsarinn og verkstjórinn í Íshúsfélagi Ísfirðinga hf. í fjörutíu ár, lögregluþjónninn, fótboltastjarnan, hestamaðurinn og harðfiskkarlinn Jón Kristmanns-son, Jonni Kristmanns, er fæddur á Ísafirði 12. maí 1933 og verður því sjötugur í vor, þótt enn líti hann út eins og unglamb og vinni við að framleiða harðfisk (Ýsukríli) í eigin fyrirtæki.

Eiginkona Jonna er Hulda Jónsdóttir, rótgróinn Ísfirðingur og eiga þau hjón fimm dætur, barnabörnin eru orðin tíu og eitt barnabarnabarn. Þau hjónin búa á Seljalandsvegi 36 á Ísafirði og dæturnar eru flognar úr hreiðrinu, allar. Því er rúmt orðið um þau gömlu á óðalinu.

Þeir eru ófáir unglingarnir á Ísafirði og í nágrenninu sem hafa byrjað að vinna í fyrsta sinn og lært sitt verklag undir styrkri stjórn Jonna í Íshúsfélaginu í hans 40 ára veru þar á bæ. Sumir þeirra eru þegar orðnir þjóðkunnir menn núna, en aðrir minna þekktir eins og gengur. En það eiga þessir unglingar sameiginlegt, að fyrstu alvöru vinnu sína stunduðu þeir í Íshúsfélaginu og allir muna þeir sinn gamla og fyrsta verkstjóra, Jonna Kristmanns, og fjölmargir til viðbótar þekkja hann úr löggunni og fótboltanum.

Blaðamaður VESTANPOSTSINS heim- sótti þau hjón nú milli jóla og nýárs, átti langt og skemmtilegt spjall við Jonna yfir kaffi og konfekt og er það fært í letur hér á eftir:

Original gromsari

„Ég er fæddur í Tangagötu 31 á Ísafirði og er elstur af fjórum bræðrum. Faðir minn var Kristmann Guðjón Jónsson og hann var frá Skjaldabjarnarvík á Ströndum, nyrsta byggða bóli í Strandasýslu. Hann ólst upp að mestu leyti hjá Birni Guðmundssyni kaupmanni í Björnsbúð á Ísafirði og var innanbúðarmaður í búðinni um tíma. Móðir mín Björg Jónsdóttir var fædd í Hnífsdal, dóttir hjónanna Jóns Hálfðánssonar og Jensínu Mósesdóttur, svo ég er „original“ gromsari. Ég er sennilega sá eini sem hef verið kallaður gromsari alveg frá fæðingu. Það gerði Hunda-Bjarni sem bjó

í Tangagötunni - strax frá því hann sá mig karlinn, því honum fannst ég vera í forystuliði púkanna við að gera at í honum. Hann var kallaður Hunda-Bjarni vegna þess að einhvern tíma hafði hann fengist við hundahreinsun."

Púkarnir í Tangagötunni

„Ég átti heima í Tangagötunni alla mína uppeldistíð, fyrst í númer 31 og síðan fluttum við í Tangagötu 29 og þar var heimili mitt þar til ég flaug úr hreidrinu. Við fluttum bara yfir í næsta hús við hliðina. Þetta var dýrðlegt líf á Eyrinni í þá daga hjá okkur púkunum. Þarna var fullt af krökkum og umdæmið sem við lékum okkur í náði að Silfurgötunni. Þar voru þeir Sverri Bjartar og Jón Sigurðsson (seinna ráðherra), Þórir Sigurðsson, Guðmundur Sigurðsson, synir Sigga bakara, og Oli Lúðvíks. Einnig var líka mikið af stelpum á þessu svæði. Svo bættist heldur betur í barnaskarann þegar verkamannabústaðirnir við Grundargötu voru byggðir. Árni Höskuldar var niðri á Bökkum og Kittu Lyngmó bjó þarna fyrir neðan og hjá honum bjó gamall norskur karl sem hét Hammer. Hammer var einn af okkar uppáhaldskörlum til þess að hrekkjast í, því hann elti okkur alltaf og það var mesta fjörið fólgið í því. Hammer gamli var mjög góður karl, en við vorum kannski ekki eins góðir við hann og hann var við okkur.

Í þessu umdæmi var mikið krakkasamfélag og við lékum okkur saman á kvöldin í ýmsum boltaleikjum, feluleikjum og hverfu, nefndu það bara. Það var ekki fyrr en við vorum komin um ferminu að við fórum að stunda aðrar íþróttir en leiki. Þá fór ég að stunda allar íþróttir sem hægt var að stunda á Ísafirði í þá tíð, allar eins og þær lögðu sig. Ég held ég hafi keppt í þeim öllum, meira að segja hnefaleikum og glímu við Gumma Lóu og Hebba bakara."

Bubba og Kristmann með Tangagötupúkana sína.

Í Dokkunni hjá trillukörlunum

„Hjá okkur púkunum voru verkefnið alveg ótæmandi. Við lágum á bryggjunum og veiddum fisk, skekturnar voru þarna alls staðar og við gátum fengið þær lánaðar, róð út á Sundin og inn á Pollinum. Við vorum að hjálpa trillukörlunum í Dokkunni við að stokka upp og beita. Pabbi heitinn var einn af Dokkukörlunum. Hann keypti sér norsksmíðaða trillu, fyrst með Súdda heitnum kennara, og svo

átti hann hana einn og breytti henni. Baturinn hét Víkingur og pabbi reri á honum í fjölda ára. Fyrstu störfin mín voru sjómennska með pabba á Víkingnum, stokka upp línuna, stinga kúfisk á Sudurtangarífinu á fjörunni, skelja úr og beita honum á línuna. Þetta var hundavinna fyrir krakka á þeim tíma. En þetta urðum við að gera eins og annað almennilegt fólk sem nennti að vinna. Pabbi verkaði fisk og herti í hjalli úti á Eyrarhlíð til þess að drýgja tekjurnar eins og svo margir aðrir. Ég var mikið að vinna með honum við verkunina þegar ég var barn og unglingur.

Í Dokkunni voru margir góðir karlar eins og Bæring Þorbjörns-son, Hermann Hermannsson og Ögurstrákar-arnir hans. Einnig Gestur Loftsson og Alli á Dynjanda og synir hans.

Bræður mínir eru Guðbjörn, þremur árum yngri en ég, Kristmann sjö árum yngri og Jens átta árum yngri. Kristmann er fæddur 1939 og Jens eru fæddur 1941. Fólk hélt reyndar

Púkarnir í Tangagötu 29. Jonni, Bjössi, Diddi og Jenni.

alltaf að þeir væru tvíburar, því þeir voru alltaf eins klæddir og svipaðir í stærð.”

Hlaut að ganga í Hörð

„Við bræðurnir stunduðum allir fótboltaíþróttina af kappi, vorum þekktir fyrir það, og stóðum okkur nokkuð samilega þótt ég segi sjálfur frá. Jens hætti að vísu snemma, því að hann var svo mikið í félagsmálunum. Hann varð mjög ungur formaður Harðar, sennilega einn yngsti formaður íþróttafélags á öllu landinu. Þá var Pétur Sigurðsson formaður í Vestra og svo var tekist á um strákana. Þeir voru keyptir á milli félaga með kexi og karamellum, allt eftir því hvernig vindar blésu. Þetta var alveg dásamlegt líf.

Ég gekk í Hörð nokkuð ungur að árum, ásamt Óla Þórðar og Gæja Beggu (Gardari Hinrikssyni) og þóttum við bara nokkuð liðtækir. Við fylgduðumst að gegnum tíðina þar til þessir strákar fluttust burt úr bænum. Alli Kalli var með okkur líka og hann tók seinna að sér þjálfun liðsins og gerði það með sóma. Hann kom okkur upp í fyrstu deild. Það stóð nú ekkert annað til í þessum efnum en ganga í Hörð, því pabbi hafði verið í Herði og ég gat nú ekki fengið mig til að ganga í neitt annað félag. Þá voru aðalmennirnir þeir Gummi Ben (Guðmundur Benediktsson), Högni Þórðar, Gulli á pósthúsinu og Guðmundur L. Þ., faðir landsliðsþjálfarans í handboltanum í dag, og reyndar fleiri góðir menn. Seinna þegar rígurinn var sem mestur á milli Harðar og Vestra og við Árni Höskuldar vorum að ræða þessa hluti, kom okkur saman um það, að það versta sem komið gæti fyrir nokkurn mann væri að ganga í Vestra og vera krati. Þetta vorum við alveg sannfærðir um þá og pólitíkin okkar náði nú ekki lengra á þessum árum, enda vorum við ekki gamlir þá.”

Lék síðasta leikinn 39 ára

„Það mætti segja óteljandi sögur

Fjórir vinir í skíðatúr. Talið frá vinstri: Jonni, Óli Þórðar, Sigurður Th. Ingvarsson (Siddi Tobb) og séra Sigurður K. G. Sigurðsson.

af fótboltaferðalögum sem við fórum í. Í þá tíð vorum við ekkert þvingaðir til þess að sitja heima og hvílast fyrir leikina eins og nú er.

Það þekktist ekki þá og þurftum við jafnvel sjálfir að merkja völinn fyrir leikina, svona tveimur tímum áður en við spiluðum á honum. Við skemmtum okkur líka ærlega á kvöldin og það var engin þvingun á neinu tagi. Alla vega komumst við upp í fyrstu deild og þá var tekið á móti okkur með viðhöfn þegar við komum heim. Þetta var á milli 1950 og '60.

Ég lék minn síðasta leik þegar ég var 39 ára gamall. Þá var Hörður að keppa í bikarkeppni við Fram á Melavellinum í Reykjavík. Við töpuðum, en komumst í undanúrslit. Við unnum Vestra hérna heima með miklum látum. Vestri var með miklu betra lið, en við vorum bara miklu samhentari og stóðum betur saman. Björn Helgason var ekki par ánægður með að tapa þeim leik.”

Gengum út úr leik í Færeyjum

„Við fórum til Noregs og Færeyja

Hulda og Jonni með dætur sínar. Fremst er Þórdís. Í efstu röð frá vistri eru Kristín, Bryndís og Brynja. Til hægri við þau hjón er Helga Birna.

Eftirtalin fyrirtæki og stofnanir óska Ísfirðingum farsældar á nýja árinu

Skóverslun Leós hf.

Hafnarstræti 5 • Ísafirði • Sími 456 3011

Eiríkur og Einar Valur hf.

Byggingaverktakar

Seljalandi 9 • Ísafirði • Sími 456 4589 • GSM 893 1689

Fiskvinnslan Íslandssaga

Freyjugötu 2 • Suðureyri • Sími: 456 6300

Verkalýðsfélag Vestfirðinga

Pólgötu 2 • Ísafirði • Sími 456 3190

Vélvirkinn sf. smiðja

Hafnargötu 8 • Bolungarvík • Sími: 456 7348

Aðalstræti 24 • 400 Ísafjörður
Sími 456 3226

Sjómannafélag Ísfirðinga

Pólgötu 2 • Ísafirði • Sími 456 3190

Hraðfrystihús Tálknafjarðar

Tálknafirði • Símar: 456 2518 og 456 2530

Silfurtorgi • Ísafirði • Sími: 450 3900

VÍKUR-ÓS

BÍLAMÁLUN – RÉTTINGAR

Sími: 587 7760 • Bíldshöfði 18 • Reykjavík

Bæjarstjórn Bolungarvíkur

Sendir grönnum sínum bestu

áramótakveðjur Bæjarstjórinn

Ólafur Guðnason hf.

Heildverzlun

Skútuvogi 1F • 104 Reykjavík • Sími 568 4100

Ísafjarðarapótek

Pólgötu 4 • Sími 456 3009

Opið alla virka daga kl. 9.00 – 18.00

Laugardaga kl. 11.00 – 12.00

Þórsberg hf.

Tálknafirði • Skrifstofan, sími: 456 2553

Orkubú Vestfjarða

Stakkanesi 1 • Ísafirði • Sími 450 3211

Kjölur ehf

Urðarvegi 37 • Ísafirði • Sími: 456 3678

Gistiheimili Áslaugar, Austurvegi 7 og Faktorshúsið (Anno 1788),
Aðalstræti 42, Hæstakaupstað, Ísafirði. Kaffi- og veitingahús (frá 2001).
Verið velkomin í Hæstakaupstaðinn! Sími: 456-3868 Fax: 456-4075
veffang: www.randburg.com/is/aslaug.html netfang: gistas@snepa.is

Græðir sf. Varmadal vinnuvélar

425 Flateyri, sími 456 7652 og 456 7650, fax 456 7651

Hjallavegi 7 • Ísafirði • Sími: 456 3879
Fax: 456 4879 • Farsímar: 892 1879

Hafsteins og
Kiddýjar

Jonni með nokkrum af barnabörnum sínum í sumarþústað í Hestfirði í Djúpi.

og það voru dýrðleg ferðalög, sem lengi munu lifa í minningunni. Þetta voru reyndar skemmtiferðir þar sem spilaður var fótbolti með í bland í gestaleikjum. Í Suðurey í Færeyjum var keppt við heimamenn. Dómarinn var svo mikill heimamaður að hann flautaði aldrei allan leikinn á heimaliðinu, heldur aðeins á okkur. Við urðum alveg vitlausir og gengum, allir sem einn, út af vellinum í miðjum leiknum í mótmælaskyni við dómarann. Þarna varð uppi fótur og fit, svona dónaskapur hafði aldrei sést þarna fyrr að gestirnir gengju út af vellinum. Allir viðurkenndu samt að dómarinn hefði verið okkur nokkuð erfiður. Fullt af fólki, bæði fyrir menn byggðarlagsins og aðrir, reyndi að tala okkur til. Eftir japl og jaml og fuður fórum við inn á völlinn aftur og lukum við leikinn og unnum. Í partíi um kvöldið ræddu menn þessa upptöku af ákafa og þá baðst dómarinn afsökunar á öllum þessum mistökum sínum. Þetta var á Ólafsvögunni í Færeyjum og ég held að enginn í líðinu hafi sofð nóttina eftir leikinn. Það var gengið milli húsa alla nóttina og þegnar veitingar. Þetta var Ólafsvaka af

gömlu gerðinni og ekki eins og er nú dag. Menn gátu gengið inn í hvaða hús sem var og alls staðar var tekin upp ákavítisflaska og eitt staup. Menn röðuðu sér upp í hring og gengið var með staupið milli manna, hellt í, og allir urðu að taka eitt staup. Svo var þakkað fyrir sig, farið í næsta hús og allt endurtók sig aftur. En það merki-

lega við þetta var, að enginn varð fullur af þessu, hvernig sem á því stóð. Í þessu ferðalagi voru t.d. Bjössí Sæll, Viðar Hjartar, Kittí heitin Jónasar og var hann alls staðar sem hann kom hrókur alls fagnaðar, orðheppinn og skemmtilegur, Alli Kalli, Gunnar Sumarliða, Gunnar Sigurjóns, Tryggvi Sigtryggs, Nonni Bjartar, Siggí Odds og fleiri.

Það vildi svo skemmtilega til að Hafnfirðingar voru í Þórshöfn á sama tíma og við. Slegið var upp leik milli úrvals úr Hafnfirðinga- og Ísafjarðarliðunum og keppt við úrval heimamanna. Þetta var skemmtilegur leikur og unnum við með einu marki gegn engu. Færeyingarnir voru miklir höfðingjar heim að sækja."

Nú snýst þetta allt um peninga

„Nú í dag snúast íþróttirnar miklu meir um peninga en á þessum tíma, sem ég var að segja frá hér á undan. Það er ekkert hægt að gera nema hafa mikla peninga milli handanna. Þegar við vorum við þetta þá rökudum við malarvöllinn kvöldið áður, merktum hann um morguninn og spiluðum á honum klukkan tvö eða fjögur. Það var aldrei keypt vinna við eitt eða neitt og allt unnið í sjálfböðu-

Jonni og Hulda.

starfi. Meira að segja þjálfararnir tóku ekkert fyrir sitt starf nema heiðurinn af því að fá að þjálfa liðið. Þetta var að vísu erfitt, en tíðarandinn var svona og hann hefur breyst mikið. Nú er ekkert hægt að fá gert nema fyrir peninga.

Eftir að ég lauk gagnfræðaprófi var mitt fyrsta starf að fara í Gamla bakarið til Tryggva Jóakims og þar vann ég í eitt ár. Efnahagsástæður fjölskyldunnar leyfðu ekki frekara nám sem ég hafði þó áhuga á. Á tímabili var ég að hugsa um að læra bakaraið, en einhvern veginn dagaði þau áform uppi. Ég vann sem bakari þetta ár og þarna voru með mér Pétur heitinn Þórarinsson og Bæring Jónsson, Bæsi bakari eða „bagermester“ eins og Höskuldur Árnason gullsmiður kallaði hann. Bæsi varð seinna matsveinn á Guggunni. Þetta voru góðir strákar.

Eftir veruna í Gamla fór ég að vinna um tíma í Norðurtanganum hjá Guðmundi Móses móðurbróður mínum.

Á vertíð í Keflavík

„Úr Norðurtanganum fór ég suður til Keflavíkur á vertíð. Ég var þar við beitningu og frystihúsavinnu. Þá hafði ég kynnst eiginkonunni, Huldu Jónsdóttur, og gat ekki verið þekktur fyrir að eiga ekki peninga til að stofna heimili. Í Keflavík var uppgripapénusta og ef maður eyddi litlu gat maður átt talsverða fjármuni eftir vertíðina. Ég var rétt tvítugur þegar þetta var.“

Hulda er dóttir Jóns B. Jónssonar heitins skipstjóra og Helgu Engilbertsdóttur. Jón B. var lengi skipstjóri á Samvinnufélagsbátun-

um. Seinna keypti hann skip, Gunnvöru ÍS, ásamt Jóhanni og Þórði Júlíussonum og átti útgerðarfélagið Gunnvöru hf. að þriðja hluta á móti tveimur þriðju eignarhluta þeirra bræðra. Það samstarf reyndist ákaflega farsælt alla tíð og út af þeim sprota var meðal annars blómaskeið Ísafjarðar upprunnið að hluta til.”

Í lögguna

„Þegar ég var suður í Keflavík rakst ég á auglýsingu í blaði um laust starf lögregluþjóns á Ísafirði. Nafni minn, Jón Finnson lögregluþjónn, hafði veikt og látist. Voru þau veikindi afleiðingar af átökum lögreglu við sjómenn af aðkomutogara á Ísafirði. Ég sótti um þetta starf af rælni, setti umsóknina í póst og gleymdi

þessu svo. Í maí var svo hringt til mín að vestan af Kristni Helgasyni yfirlögregluþjóni á Ísafirði. Kristinn þessi hafði verið lögreglumaður hjá Saminuðu þjóðunum í Ísrael og farið þaðan til Ísafjarðar og gerst þar yfirlögregluþjónn.

Kristinn tilkynnti mér að ég hefði verið ráðinn lögregluþjónn á Ísafirði og ég ætti að fara til Reykjavíkur til Franz Jasowsky og láta sauma á mig einkennisföt. Nú vandaðist málið, ég var í vinnu, en ég sagði Kristni að ég myndi slá til og taka starfið. Ég spurði hvenær ég ætti að hefja starfið. Sagði hann að ég ætti að mæta eftir hálfan mánuð. Það var ekkert um annað að ræða en hætta vinnu þarna suðurfrá, máta galla og drífa sig vestur á Ísafjörð með það sama. Það vissi enginn af mínu fólki að ég hefði sótt um þetta starf. Ég

Æskuvínirnir og enn bestu vinir, Árni Höskuldur og Jonni.

man eftir því að mamma heitin sagði þegar hún frétti þetta: „Guð hjálpi mér!“ Hún þekkti sennilega skapgerð mína vel.

Ég var svo í lögreglunni á Ísafirði í fimm ár. Þá byggði ég þetta hús hér að Seljalandsvegi 36. Það tók mig níu ár að byggja, frá því ég byrjaði á því 1955 og þar til ég var búinn að ganga frá lóð, mála og allt varð tilbúið.”

Verkstjóri í Íshúsfélaginu

„Við Hulda hófum okkar búskap á miðhæðinni í Pólgötu 6, í húsi Alberts Kristjánssonar. Þarna bjuggum við þangað til við fluttum í nýja húsið. Daddi brasi og Biggi Vald bjuggu á neðstu hæðinni, Óli Hall vörubílstjóri á miðhæðinni ásamt okkur og Villi Valli og Haukur Inga á efstu hæðinni. Þetta voru allt góðir vinir og félagar okkar hjóna. Ég hét konunni því þegar við byrjuðum að búa, að við skyldum ekki flytja nema einu sinni um ævina. Ég hef staðið við það heit. Það versta sem ég veit er að flytja húsgögn. Ég er reyndar búinn að flytja dætur og tengdasyni oft milli í-

Jón Kristmannsson, nýbakaður lögregluþjónn á Ísafirði.

Á Eyrarvelli á hvítasunnudag árið 1960. Aftari röð frá vinstri: Jens Kristmannsson, Sigurður Halldórsson, Sigþór Jakobs-son, Reynir Smith, Þórólfur Beck, Garðar Árnason, Ellert Schram, Gísli Þorkelsson, Bjarni Felixon, Sveinn Jónsson, Heimir Guðjónsson, Kristinn Jónsson, Óskar Sigurðsson, Örn Steinsson, Leifur Gíslason, Ólafur Jónsson þjálfari KR, Friðrik Bjarnason og Karl T. Einarsson.

Fremri röð frá vinstri: Albert K. Sanders, Einar V. Kristjánsson, Gunnar Sigurjónsson, Erling Sigurlaugsson, Björn Helga-son, Kristján Jónasson, Jón Kristmannsson, Þorvaldur Guðmundsson, Jón Ólafur Jónsson, Jóhann R. Símonarson, Einar Þorsteinsson, Einar Karlsson og Guðmundur Ingibjartsson.

búða. Við eigum fimm dætur og eigum miklu barnaláni að fagna.

Ég hóf svo störf sem aðstoðar- verkstjóri hjá Haraldi Valdimarssyni frá Blámýr- um í Íshúsfélagi Ísfirðinga hf. um miðjan september 1959 og var þar óslitið í fjörutíu ár. Reyndar hafði ég leyst Halla af í nokkur sumur áður, sem verk- stjóri, og fengið frí frá lög- reglustörfunum til þess. Þá var Baldur heitinn Jónsson framkvæmda- stjóri. Við Baldur vorum gamlir vinir frá því ég var í sveit á Stað í Aðalvík hjá Árna Þorkelssyni og Krist- ínu. Í Aðalvík kynntist ég líka Hreini bróður Bald- urs og Jóa Palla á Læk, bróður Bæsa bakara. Einnig vorum við Baldur skólabræður."

Tókum allan þann fisk sem að landi kom

„Þegar ég byrjaði hjá Ís- húsfélaginu byggðist vinnslan mest á vertíðar- bátum sem stunduðu línu-

og netaveiðar á vetrum. Þessir bát- ar fóru á síld á sumrin og þá tóku handfærabátarnir við. Það voru

gríðarlega margir smábátar á skaki herna á Ísafirði á þessum tíma. Skipstjórnarnir á þeim voru allir

Keppnislið Harðar. Myndin tekin á 25 ára afmæli félagsins. Fremri röð frá vinstri: Gunn- ar Sumarliðason, Sigurður Gunnarsson (Siggi Steinu), Hermann Sigfússon (Hemmi Fúsa), Jonni, Árni Höskuldar og Albert Karl Sanders (Alli Kalli).

Aftari röð frá vinstri: Gunnar Pétur Ólason, Elvar Ingason, Birgir Valdimarsson (Biggi Vald), Guðbjörn Charlesson, Jón Karl Sigurðsson (Bói Sig) og Ólafur Þórðarson.

*Eftirtalin fyrirtæki og stofnanir óska
Ísfirðingum farsældar á nýja árinu*

Bensínstöðin Ísafirði

Hafnarstræti 21 • 400 Ísafjörður • Sími 456 3574

DENGSI VELTISKILTI

Dugguvogi 1b • 104 Reykjavík • Sími 588 9897 • Fars. 896 1697

Harðfiskverkun Einars Guðbjartssonar

Drafnargötu 6, 425 Flateyri, sími 456 7671 og 852 4071

Aðalstræti 26 • Ísafirði
Sími 456 3114

– verslun sem býður betur –

H.V. UMBOÐSVERSLUN ehf

Suðurgötu 9 • 400 Ísafjörður • Sími 456 4666

Hafnarstræti 6 • Ísafirði
Sími 456 3990

Íslandspóstur hf

Stórhöfða 29, 110 Reykjavík, sími: 580 1000

Landsbanki Íslands

Pólgötu 1 • Ísafirði • Sími 456 3022

FISKMARKAÐUR FLATEYRAR

Sími 456 7818 • Fax: 456 7817 • www.flateyri.com

Guðbjartur Jónsson

Hótel Edda • Núpi Dýrafirði
Sími: 505 0900

Núpi Dýrafirði • Sími: 456 8222

Blómabúðin Kringlunni

Kringlan 8-12 • 103 Reykjavík • Sími 568 1222 • Fax 588 1221

*Best fyrir pottablómin – Græna þruman,
blómaáburður, Græna þruman gróðurmold,
Sími 898 9300*

Samkaup

Austurvegi 2, 400 Ísafjörður • Sími 456 5460

Vélsmiðja Ísafjarðar Sundahöfn • Sími 456 3910

Lögsýn hf.

Aðalstræti 24, 400 Ísafjörður, sími: 456 4577

Aðalstræti 21 • Bolungarvík
Sími 450 7200

FISKMARKAÐUR SUÐURNESJA

Fiskur er okkar fag
Búðarkanti 2, 415 Bolungarvík
Símar: 456 7548

3X-stál hf.

Suðurtanga 7, 400 Ísafjörður, Sími 456 5079

Vesturfrakt

Ísafirði

GSM: 895 2702
895 2701

Afhliða flutningar

Daglegar ferðir

Reykjavík - Ísafjörður
Ísafjörður - Reykjavík

Vörufrelðsla

í Reykjavík

góðir karlar, þar á meðal Hjörtur stapi, Óli Sigurðs, Torfi Björns, Hermann og Arnór Sigurðs-synir og margir fleiri sem lönduðu hjá okkur í Íshúsfélaginu. Stundum skarst í odda á milli mín og þeirra þegar þeir vildu landa á öllum tímum, jafnvel um helgar. Þetta leystist nú allt með góðu og þeir voru bestu vinir mínir þessir karlar, þrátt fyrir að allir værum við óskaplegir skapvargar. Við náðum ævinlega lendingu í öllum vandamálunum sem urðu í okkar samskiptum.

Við tókum allan fisk sem að landi kom. Það var ekkert spurt hvort við gætum það, við urðum að gera það. Útgerðarmennirnir áttu þetta frystihús og fyrir-tækið var til þess að vinna fiskinn af bátunum þeirra, hvernig sem það væri gert - það var okkar vandamál í vinnslunni en ekki þeirra. Starfs-

fólkið lagði mikið á sig til þess að þetta væri mögulegt.

Eftir að síldveiðar lögðust af fyrir norðan og austan fóru stærri ver-

tíðarbátarnir að stunda troll og í framhaldi af því komu skuttogararnir. Ísfirðingar voru í fararbroddi í þeim efnum. Það sátu lengi í mér

orð Kristjáns Ragnars-sonar hjá LÍÚ, þegar hann sagði að skuttogararnir myndu aldrei geta borið sig. Það væri alveg útilokað, því þeir þyrftu svo mikinn afla til þess. Þau ummæli voru rækilega afsönnuð hér á Ísafirði.

Útgerðarmennirnir á Ísafirði, sem hugðu að skuttogarakaupum, undirbjuggu okkur í vinnslunni í landi undir þessar breytingar með því að senda okkur í kynnisferð til Noregs. Við fórum, mig minnir tíu manna hópur frá Sölumiðstöðinni, norður í Hammerfest og þaðan í hvert krummaskuð suður eftir öllum Noregi til að skoða aðstæður í landvinnslunni fyrir þessi skip og lærdum ótal margt í þeirri för."

Harðverjar eftir góðan sigur á Vestra. Fremri röð frá vinstri: Jonni, Gunnar Sigurjónsson, Tómas Karlsson, Elvar Ingason og Sigurvin Sigurjónsson.

Aftari röð frá vinstri: Gunnar Sumarliðason, Jóhann R. Símonarson, Kristmann Kristmannsson (Diddi Bubbu), Magnús Reynir Guðmundsson, Friðbjófur Kristjánsson (Diddó) og Jakob Ólason.

Sameiginlegt lið Harðar og Vestra. Fremri röð frá vinstri: Björn Helgason, Gunnar Sigurjónsson, Þorvaldur Guðmundsson, Kristján Guðmundsson (Kitti Muggs), Einar Þorsteinsson og Albert Karl Sanders (Alli Kalli).

Aftari röð frá vinstri: Jón Ólafur Jónsson (Óli Guggu), Kristmann Kristmannsson (Diddi Bubbu), Jonni, Erling Sigurlaugsson, Elvar Ingason og leiðtogiinn Friðrik Bjarnason (Diddi málari).

Á Ísafjarðarflugvelli. Komið heim eftir sigurför til Reykjavíkur.

„Favorite number 18”

„Þessi fjörutíu ár sem ég var í Íshúsfélaginu var framleiðsla hússins afar fjölbreytt. Við framleiddum fyrst töluvert fyrir Rússland og Tékkóslóvakíu í bland við framleiðslu til Ameríku og Vestur Evrópu. Svo var farið að framleiða á Spán. Reyndar má segja að framleiðsla okkar hafi farið um allan heiminn, meira að segja alla leið til Kína.

Gæðakröfurnar frá kaupendum voru reyndar ekki eins miklar í upphafi og síðar varð. En Sölumiðstöð hraðfrystihúsanna hefur alltaf gert miklar gæðakröfur. Starfsfólk-ið hjá Íshúsfélaginu var það gott, að það fékk árum saman viðurkenningarskjöl frá Coldwater fyrir hágæða framleiðslu á Ameríkumarkað. Og alltaf þegar við hittum kaupendur töluðu þeir um „favorite number 18“ en 18 var framleiðslunúmer Íshúsfélags Ísfirðinga.

Rússlandspakkningarnar voru grófastar, 7 punda pakkningar, því þeir greiddu minna fyrir vöruna. En Íshús-

Stjórn knattspyrnufélagsins Harðar. Frá vinstri: Svavar Cesar Kristmundsson, Magnús Reynir Guðmundsson, Barði Ólafsson, Jens Kristmannsson formaður, Gunnar Sigurjónsson, Jón Kristmannsson og Baldur Ólafsson. Athyglivert er að tvennir bræður eru í stjórninni.

félagið pakkaði alveg frá því að ég byrjaði í neytendapakkingar og reyndar löngu áður. Menn fylgdust ákaflega vel með kröfum neytendanna. Við höfðum gott starfsfólk og gátum boðið neytendum upp á það sem þeir vildu. Það var strax í upphafi byrjað á að pakka í eins punds neytendapakkingar beint í verslanir í viðkomandi löndum. Þetta var alltaf að aukast og í lokin fór nánast öll framleiðsla okkar beint í neytendapakkingar. Það fór sáralítið í blokk. Blokkin var reyndar skorin niður í verksmiðjum erlendis og fullunnin í neytendapakkingar beint í verslanir.

Meðalstarfsaldurinn var 25 ár

Í Íshúsfélagi Ísfirðinga unnu 120 til 130 manns, vetur, sumar, vor og haust, ár hvert. Á veturna var uppi staða starfsfólksins húsmæður og fullorðið fólk sem tók sér frí á sumrin og þá kom skólafólkið inn í vinnsluna í staðinn fyrir það.

Til marks um tryggð fólksins við fyrirtækið, var meðalstarfsaldur starfsfólksins, þegar ég hætti, 25 ár. Það segir bara sína sögu. Fólk vann þarna frá unglingsaldri og konurnar sem seinna urðu húsmæður, unnu hálfan daginn eftir það eða hluta úr degi allt árið.

Ég vann með fimm framkvæmdastjórum, Baldri Jónssyni, Helga Þórðarsyni úr Odda í Ögurvík, Maríasi Þ. Guðmundssyni, Jóhannesi G. Jónssyni og síðasti forstjóri Íshússfélagsins var Björgvin Bjarnason úr Bolungarvík. Ég lét svo af störfum árið 1999 þegar Íshúsfélagið var sameinað ásamt öðrum fyrirtækum inn í Hraðfrystihúsið Gunnvöru hf. og rekstri hætt í húsinu. Þá var einu fullkomnasta frystihúsi landsins lokað endanlega að því að virðist.

Dætur Jonna og Huldu. Frá vinstri Kristín, Helga Birna, Þórdís, Bryndís og Brynja.

„Ýsukrílin“ mín

„Ég er nú ekki alveg sestur í helg-

Tveir góðir samstarfsmenn úr Íshúsfélaginu, Marías Þ. Guðmundsson framkvæmdastjóri og Jón Kristmannsson verkstjóri.

an stein. Ég fór nú bara að fást við hluti sem pabbi heitinn hafði kennt mér í gamla daga. Til þess að drepa tímann keypi ég ásamt tengdasyntí minum, Gunnari Bjarna Ólafssyni, og Grétari Helgasyni harðfiskverkun úti á Eyrarhlíð, í húsi sem Emanúel heitinn Gíslason átti og bjó lengi í. Óskar Jensson byggði þetta hús á sínum tíma. Hann var faðir Gústafs Óskarssonar kennara, skóla- og fermingarbróður míns, sem allir þekkja. Við ákváðum

að reka verkunina frjáltslega, vinna þegar okkur hentaði og við nemtum, og gott væri að fá hráefni. Við kaupum fisk á mörkuðum, flökum og herðum í innipurrkun. Við köllum framleiðslu okkar „Ýsukríli“. Þetta er ljúffengur bitafiskur og afar vinsæll. Fyrst handflökuðum við fiskinn, en nú vélflakar Björgvin Bjarnason í Bolungarvík fyrir okkur. Reksturinn hefur gengið það vel, að við höfum aldrei haft undan að framleiða fyrir þann markað, sem framleiðsla okkar fer á. Það hlaðast aldrei upp birgðir. Þetta er ákjósanlegt tómstundagaman sem rekur mann á lappir á morgnana og maður hættir bara í vinnunni

Starfsfólk Íshúsfélags Ísfirðinga á 80 ára afmæli félagsins 7. janúar 1992.

Jonni horfir yfir vinnslusalinn í Íshúsfélaginu.

Verkstjórar frystihúsa í heimsókn hjá Coldwater í Bandaríkjunum. Frá vinstri: Hjörtur frá Vestmannaeyjum, Jón frá Vestmannaeyjum, Jónas frá Súðavík, Gunnlaugur frá Flateyri, Jón frá Tálknafirði, Rúnar frá Ísafirði, Jonni, Einar frá Bolungarvík, Einar Garðar frá Hnífsdal og höfðinginn Halldór Kristjánsson frá Ísafirði.

Starfsfólk Íshúsfélagsins heiðrar Jonna á sextugs afmælinu. Var mætt snemma að morgni fyrir framan heimili Jonna á Seljalandsveginum og hann vakinn með spili og söng.

Forsöngvarinn Sigurður Jónsson (Búbbi prentari) er fyrir miðri mynd, Við hlið hans eru harmonikuleikararnir þrír, Pétur Bjarnason, Halldór Guðmundsson og Ásgeir S. Sigurðsson.

Þegar maður nennir ekki lengur að vera þar."

Með meðfædda hrossasótt

„Ég er fæddur með þessa herjans hestadellu. Þegar ég var þúki í Tangagötunni var pabbi heitinn með hesta og hafði hann þá í hesthúsi við hliðina á Tangagötu 29. Hann átti tvo hesta. Ekki minnkaði hrossasóttin þegar ég fór í sveit níu ára gamall norður í Aðalvík. Þar voru hestar, mjög góðir hestar. Hreinn vinur minn Jónsson sagði mér það, að fyrir norðan hafi verið úrvals hestakyn. Hann lýgur engu þar um, því þetta voru listahestar, sem þeir áttu karlarnir á bæjunum í Aðalvíkinni. Hestarnir voru notaðir í allt, bæði til áburðar og reiðar.

Þegar við vorum búnir að byggja hér við Seljalandsveginn vinirnir, Konráð Jakobsson, Guðmundur Helgason og ég, áttum við líklega nokkra aura til þess að leggja í þetta tómstundagaman. Hér uppi í hliðinni var gamalt fjárhús sem Eiríkur Guðjónsson, sötari, grafari og kirkjuvörður, hafði átt og keyptum við það. Síðan fórum við Baldur Jónsson, Konni Jakobs, Gummi Helga og Ingibjörg Guðmundsdóttir söngkona, þá á unglingsaldri en framtakssöm stelpa, norður í Skagafjörð til hestakaupa. Guðmundur Guðmundsson, útgerðarmaður og faðir Ingibjargar, var allveg til í að gefa henni fyrir hesti, ef hún fengi að fara með okkur Baldri norður. Ég fór norður á mínum Moskowits og Baldur á sínum Landrover. Við vorum öll meira og minna vitlaus í hrossakaupum, enda er hún sérstök íþrótt, sem ég áttaði mig á seinna, og vissum við ekkert, hvað við vorum að gera. Baldur var talsmaður okkar að mestu leyti, því hann var, jú, framkvæmdastjóri fyrir stóru fyrirtæki. Karlarnir í Sæmundarhlíðinni hlógu bara að okkur. Sex hesta komum við samt með heim úr þessum fyrstu hrossakaupum sem ég tók þátt í. Við settum hrossin inn í hesthúsið okkar Gumma Helga, Konni Jakobs og Ingibjargar hér uppi í hliðinni þegar við komum til Ísafjarðar og múgur og margmenni var að fylgjast með því. Baldur

Úr hestaferð í Jökulfjörður.

hafði sína hesta inni á Seljalandi, enda bjó hann þá þar. Þetta var, held ég, árið 1965.

Hestamennska mín hefur staðið óslitið síðan. Seinna kom inn í þetta Kristmann bróðir minn þegar hann keypti sér hest inni á Garðstöðum í Ögursveit hjá Ólafi föðurbróður okkar. Ólafur hafði komið með þann hest norðan úr Skjalda-bjarnavík. Þetta reyndist vera hið ágætasta hross. Þekkingin á hestamenskunni var svona heldur takmörkuð hjá mér í fyrstu, en þetta hefur lærst með tímanum. Við höf-

um átt marga hesta síðan. Þeir hafa komið og farið eins og gengur í þessum bransa.”

Hauganesið og langferðir

„Við þurftum svo að fara úr hlíðinni þegar Urðarvegurinn byrjaði að byggjast inn eftir henni. Þá vildi svo til að Norðurtanginn átti kofa inni á Hauganesi. Ég gekk á frændgarð minn í Norðurtanganum og fengum við kofann til afnota og gerðum hann upp. Seinna fóru hinir burt, allir nema Kristmann

bróðir, og þá keypti ég kofann af Norðurtanganum og á hann í dag.

Á Hauganesinu var um tíma með okkur í húsi, Þorvarður Kerúlf sýslumaður, faðir Ólínu rektors Menntaskólans á Ísafirði, og Kjartan Sigurjónsson, skólastjóri Gangnfræðaskólans. Þarna eru margir búnir að vera með okkur og um tíma voru þarna sextán hross í húsi. Nú erum við Kristmann þarna bara tveir með fjögur hross, svo rúmt er á okkur.

Á áttunda áratug síðustu aldar fórum við í tvær langferðir á hestum norður í Jökulfirði og Hornstrandir, þegar þetta var og hét. Fyrri sinnið riðum við Konni Jakobs og Sigurgeir, hann var smiður hjá Eiríki og Einar Val, frá Bæjum á Snæfjallastönd, út Ströndina og til Grunnavíkur yfir Snæfjallaheiði, inn Jökulfirðina, Leirufjörð og Hrafnfjörð, og yfir Skorarheiði til Reykjafjarðar. Svo riðum við sömu leið til baka, nema þá fórum við frá Dynjanda í Leirufirði yfir Dalsheiði, yfir í Unaðsdal og að Bæjum aftur. Við vorum þrír saman með sjö hross.

Í seinni ferðina tók ég yngstu dóttur mína með mér. Jens bróðir, sem ekki er fyrir hestamennsku, kom með okkur, Kristmann bróðir, Konni Jakobs og Kjartan Sigurjónsson. Diddi, Jenni og Kjartan voru líka með börnin með sér í þessari ferð. Þá flutti Fagranesið okkur norður í Grunnavík, enda bryggjan

Hulda og Jonni í útreiðartúr í Hestfirði þar sem þau eiga sumarhús.

þar í góðu lagi þá. Hestarnir voru hífðir í land og við riðum inn að Dynjanda og héldum þar til í sumarhúsi Steinþórs Steinþórssonar, Stonna, og höfðum þar bækistöð. Þaðan riðum við út í vikutíma, út í Grunnavík, inn í Leirufjörð, Hrafnfjörð, norður í Furufjörð og Reykjafjörð. Svo riðum við til Grunnavíkur og þar var Fagranesið og með því fór-um við heim. Þetta var ógurglega gaman."

Dellan læknaði bakmeiðsli

„Hestamennskan hefur gefið mér mjög mikið. Sem dæmi vil ég nefna það, að þegar ég var að byggja húsið við Seljalandsveginn datt ég ofan af þaki og niður á jafnsléttu. Eftir það var ég bakveikur í fjölda ára og er reyndar enn. Stundum var ég svo slæmur að konan varð að klæða mig á morgnana þegar ég fór til vinnu. Eftir að ég fór að stunda hestamennsku hef ég alveg orðið sjálfbjarga í einu og öllu. Ég tel hestamennsku allra meina bót. Ég er enn að andskotast í þessu og fer á hverjum degi í hest-húsin."

„Special number“ KFÍ-77

„Ég vil bæta því við í lokin, að eft-

Hvað ungur nemur sér gamall temur. Jonni með yngstu dótturina og fyrsta barnabarnið.

ir að ég hafði verið utan við öll störf að íþróttamálum í mörg ár, var ég plataður til þess að verða formaður Körfuboltafélags Ísafjarðar, KFÍ. Körfubolti var nú ein af þeim íþróttum sem ég hafði aldrei komið nálægt. Guðjón Þorsteinsson, tengdasonur minn (Gauji stóri) og Halldór Sveinbjörnsson í H-prenti töldu að þarna gæti ég gert eitt-hvert gagn. Í fyrstu tók ég að mér formannsstarfið í KFÍ til eins árs. Nú eru árin orðin tíu í þessu starfi.

Róðurinn er erfiður og á árunum þarf að taka af fullu afli. Við vorum í úrvalsdeild, en þegar fjármálin gerðust erfiðari og við þurftum að fara að spara, féllum við niður í fyrstu deild. En hjálp góðra manna og fyrirtækja lofar öllu góðu um framtíðina hjá KFÍ.

Já, þú spyrdst auðvitað af hverju ég ek á jeppa með einkanúmerinu KFÍ-77. Ástæða þess er að einn besti stuðningsmaður KFÍ í gegnum tíðina, bæði andlega og fjárhagslega, er Flosi Kristjánsson, sem er giftur henni Kristínu Ásgeirsdóttur, dóttur Geira á Guggunni. Hann er Flosi í byggingarfyrirtækinu Ágúst og Flosi. Strákarnir í félaginu gáfu honum bílnúmerið KFÍ-1 sem fyrsta stuðningsmanni KFÍ, eða stuðningsmanni númer 1. Ég sem for-

maður gat þá ekki verið þekktur fyrir að vera ekki á KFÍ númeri líka. Ekki gat ég verið númer 2 eða 3. Ég valdi því KFÍ-77. Það gerði ég vegna þess, að það voru sjötíu og sjö áhorfendur að fyrsta leik KFÍ hér á Ísafirði."

Þegar viðtalið var komið inn á segulband beið kaffihlaðborð hjá Huldu handa blaðamanni og viðmælanda. Svo kvaddi blaðamaður þau hjónin og gekk út í jólasíðdegid - jólin sem eru græn á Ísafirði núna! Trúlega í fyrsta sinn í manna minnum!

Það var gaman að spjalla við þennan mann, sem hallaði sér makindalega afturábak í hæginda-stól í sólstofunni við húsið, sem hann byggði sjálfur, og virða fyrir sér glettnisglampann í augum hans og einlægt brosið þegar hann leit yfir ævistörf sín og sagði frá þeim hispurslaust inn á segulbandið. Og Jonni Kristmanns er síður en svo hættur að vinna, því hann heldur út á Eyrarhlíð til þess að framleiða sælgætið sitt „ýsukrílin," sem neytendur bíða óþreyjufullir eftir, strax eftir áramótin, því maðurinn ann sér örugglega ekki hvíldar. Og eins og hann segir sjálfur, þá er ég gekk út:

„Annað væri ekki hægt. Hvað ætti ég annars að gera?"

-GHj.

Nokkur skóla- og fermingarsystkin hittast eftir að 50 ár eru liðin frá fermingunni. Frá vinstri: Arndís Ólafsdóttir (Óla Jakk), Gústaf Óskarsson, Jonni og Gunnar Örn Gunnarsson (Gunnars rukkara).

*Eftirtalin fyrirtæki og stofnanir óska
Ísfirðingum farsældar á nýja árinu*

ELLINGSEN - SANDFELL EHF.

Verslun, útgerðarþjónusta, vörulager, skrifstofa
Pósthólf 111 • Ísafirði • Sími: 456 3500

Vélsmiðjan Þrymur
Ísafirði

Suðurgötu 9 • 400 Ísafjörður • s. 456 3711

ELVAR INGASON

MÁLARAMEISTARI

Sími 561 6204 • GSM 898 2584

Sími
456 3321

straumur hf

Fax
456 4225

RÖRTÆKNI HF
PIPULAGNAPJÓNUSTA
☎ 456 3345, Fax 456 4099

Prentsmiðjan **ÓDDI hf.**

Þorbjörn – Tálkni ehf.

460 Skógum • Sími: 456 2550

JOHN LINDSAY H/F
STOFNSETT 1926

UMBODS OG HEILDVERSLUN

Olíufélagið hf

www.esso.is
Suðurlandsbraut 18
Sími: 560 3300

H.S. kleinur

Kópavogi • Símar: 554 6503 • 554 3724

Halldóra Sölvadóttir
Sveinbjörn Guðjónsson

VERKFRÆÐISTOFA SIGURÐAR THORODDSEN HF

Hafnarstræti 1 • Ísafirði • Sími 456 3708
www.vst.is • vstis@vst.is

FOS Vest

Hafnarstræti 6 • Ísafirði • Sími 456 4407

**FLUGFÉLAG
ÍSLANDS**
Ísafjarðarflugvelli

Hafnargötu 16 • Grindavík • Sími: 420 5700

Sláturfélag Suðurlands

Fosshálsi 1 • Reykjavík • Sími 575 6000

Bókaverslun Jónasar Tómassonar ehf.

Hafnarstræti 2 • Ísafirði • Sími 456 3123

Urðarvegur 49,
400 Ísafjörður
Símar: 861 1442 – 892 1442

Háaleitisbraut 58-60 • Reykjavík • Sími 560 8100

Þorbjörn-Fiskanes hf.

Hafnargötu 12, 240 Grindavík, sími 420 4400

Eden

Hveragerði • Sími 483 4900

Saumaklúbburinn Týnda nálin

– verður 50 ára á þessu ári

Saumaklúbburinn Týnda nálin á Ísafirði á fimmtíu ára afmæli á þessu ári. Hann var stofnaður í september eða október 1953 ef sex galvöskum ungum konum. Þetta voru þær Sigríður Aðalsteinsdóttir eiginkona Jóns Kr. Jónssonar, Gréta Jónsdóttir ekkja Hermanns Sigurðssonar sjómanns, Kristín Kolbeinsdóttir eiginkona Gunnars Hólm Sigurðssonar, Herborg Vernharðsdóttir eiginkona Ingólfs Eggertssonar, Sigríður Sæmundsdóttir ekkja Karls Einarssonar (Kalla Tomm) og Sesselja Ásgeirsdóttir sem er nú látin, en hún var eiginkona Óla Halldórssonar vörubílstjóra sem einnig er látinn.

Gréta segir að á þessum árum hafi margt verið brallað.

Saumaklúbburinn Týnda nálin frá Ísafirði. Fremri röð frá vinstri: Herborg Vernharðsdóttir, Sigríður Sæmundsdóttir, Sesselja Ásgeirsdóttir. Aftari röð f.v.: Sigríður Aðalsteinsdóttir, Gréta Jónsdóttir, Kristín Kolbeinsdóttir.

Hér má sjá vinkonurnar Guðríði (Guðríði Sigurðardóttur) og Sissu (Sigríði Einarisdóttur) kíkja í bækur árið 1957. Á þessum tíma var sannarlega ekki til neitt sem hét DVD myndgeislaspilari, videó hvað þá sjónvarp. Bíóferðir voru heldur ekki neinn hversdagsviðburður fyrir krakka á þessu reki. Það hefur kannski verið einstaka sinnum um helgar að leyfi fékkst til að sjá teiknimyndir eða aðrar gamanmyndir í þrjúbíói í Alþýðuhúsinu. Þá þótti meiriháttar að komast í fimmbíó, enda slíkt tákni um að krakkarnir væru að nálgast unglingsaldur og myndir á þeim sýningum oft bannaðar innan 12 ára. Flest afþreying á þessum tíma var því sótt í bækur í bókasafninu eða í Bókaverslun Jónasar Tómassonar og Bókaverslun Matthíasar Bjarnasonar, nú eða leiki sem óspart voru stundaðir utanhúss. Í slíku var reyndar oft ærslast fram á kvöld og má þar t.d. nefna kýló eða hringbolta, stattu, fallin spýtan, rekja píluna og margt fleira. Nú er öldin önnur og tæknin hefur yfirtekið hlutverk útileikjanna að of miklu leyti að sumra mati. Allavega virðist Guðríður hafa tekið mið af þörfinni fyrir hreyfingu þegar hún lagði út á menntabrautina, því hún lagði fyrir sig í-próttakennslu. - Ljósmynd; Jón Páll Halldórsson.

-HKr.

Rúnar Þór Pétursson - blúsrokkarinn með rámu röddina:

Hóf ferilinn 14 ára á sviðinu í Alpýðuhúskjallaranum

– með á annan tug sólóplatna að baki og er enn á fullu

Viðtal: Hörður Kristjánsson

Rúnar Þór Pétursson.

Rúnar Péturs Geirs, tónlistarmaður, á, eins og svo ótrúlega margir aðrir þekktir íslenskir tónlistarmenn, uppruna sinn að rekja til Ísafjarðar. Hann hefur verið gríðarlega afkastamikill á tónlistarsviðinu, gefið út á annan tug sólóplatna og er enn á fullu. Rúnar er trúlega ekki maður sem fyrst kemur upp í hugann hjá „snobb elítu“ landsmanna. Hann þykir grófur í útliti og er með einhverja hrjúfustu söngrödd sem þekkest hjá nokkrum tónlistarmanni. Það er þá helst trúbadorinn Siggí Björns frá Flateyri sem kemst þar eitthvað nærri. Rúnar Þór gefur heldur ekki mikið fyrir skoðanir annarra á sér og er sjálfur ekki gjarn á að draga fólk í dilka, jafnvel þó menn hafi stigið einhver feilspor í lífinu. Hann hefur upplifað nánast alla flóru mannlífsins og fundið á eigin skinni hvernig lífið er í neðstu stigum samfélagsins og komist heill frá

því. Hann hefur upplifað sorg og vinamissi, en á í dag fimm elskuleg börn og spilar fótbolta við þau hvenær sem færi gefst. Elstur þeirra er Atli Már, þá Gunnlaug Hólm, Hergeir Már, Freyja og Alda Karen 10 ára er þar yngst.

Í sama húsi og forsetinn

Rúnar er fæddur í Túngötu 3 árið 1953, sama húsi og Ólafur Ragnar Grímsson, forseti átti heima í á sínum tíma. Þar bjó Rúnar ásamt fjölskyldu sinni til rúmlega níu ára aldurs. Rúnar segir fæðingu sína hafa borið að á svolítið skemmtilegan hátt, en þá var ekki verið að viðhafa mikið umstang og sjúkrahúslegu.

Rúnar Þór er einn af fjórum systkinum. Foreldrar Rúnars eru Pétur Geir Helgason frá Ísafirði og Ósk Norðfjörð Óskarsdóttir frá Hrísey. Elstur systkinanna er Óskar,

sjómaður og skipstjóri til margra ára og sigldi m.a. aðstoðarskipi víkingaskipsins Íslendinga til Ameríku árið 2000. Rúnar kemur næstur í röðinni og síðan Guðmunda Jóna. Yngstur þeirra systkina er Heimir Már, blaðafulltrúi Flugmálastjórnar Íslands og höfundur fjölmargra texta á plötum Rúnars.

„Daginn sem ég átti að koma í heiminn, var mamma farin að fá verki og hringdi í pabba sem þá vann í rækjuverksmiðjunni hjá Böðvari á Torfnésinu (þar sem efra hornið á nýja sjúkrahúsið stendur nú). Hún sagði pabba að nú væri komið að því og hún væri að fara að eiga. Hann þreif af sér svuntuna og fór rakleitt heim, en þetta var stuttur spölur. Þegar hann kom inn úr dyrunum var mamma þar í óða önn að skúra gólf. — „Hvað ertu ekki að fara að eiga barn,“ sagði

Í garðinum að Túngötu 3. Á þessari mynd er Rúnar líklega þriggja til fjögurra ára og framundan spennandi uppvaxtarár á Ísafirði.

pabbi þá. — Jú, jú,“ sagði mamma; „en ég þarf að klára að skúra. Farðu niður eftir og náðu í lækinn fyrir mig til öryggis.”

Pabbi dreif sig á hjólinu niður í Sjalla, en þar uppi bjó Kjartan læknir. Lamdi pabbi utan hurðina og bað Kjartan að drífa sig því mamma væri að fara að eiga barn. Kjartan var þá í miðju kafi að raka sig og með rakaþapuna í andlitinu. Hann svaraði að bragði: „Jú, jú ég kem.“ Pabbi dreif sig því aftur upp á hjólið og þegar hann var kominn hálfa leið uppeftir kemur bíll brunandi framhjá honum. Þar var Kjartan læknir á ferð og enn órakaður öðru megin.

Þegar pabbi kom heim aftur var mamma komin í rúmið. Pabbi settist niður í eldhúsinu með Fanneyju Halldórsdóttur hálsystur sinni sem komin var í heimsókn. Íbúðin var ekki meira en eitt herbergi stofa og eldhús. Stuttu seinna heyra þau barnsgrát berast úr herberginu. Heyrir þau að Kjartan segir; „...annar strákur.“ — Pabba var mjög brugðið við þetta og nærri liðið yfir hann og taldi hann víst að nú hefðu þau Ósk eignast tvíbura. Þegar hann hugði betur að hvað læknirinn var að segja kom þó í ljós að Kjartan átti að sjálf-sögðu við að með þessum nýfædda strák og Óskari bróður, ættu þau nú tvo stráka. Pabba létti rosalega þegar hann áttaði sig á þessu.”

Blíður krakki

Rúnar segir að árin í Túngötunni hafi um

Með fjölskyldu sinni í Túngötunni. Frá vinstri: Rúnar Þór, Ósk móðir hans, Pétur Geir faðir hans og stóri bróðirinn Óskar.

margt verið viðburðarrík. Þar átti hann heima fram á tíunda árið og lék hann sér m.a. við Einar Guðmunds og Stebba Sím, (Stefán Símónarson nú bifvélavirki) sem bjuggu í næsta nágrenni. Í næsta húsi bjó reyndar frændi hans Sammi Einars, síðar rakari og tónlistarmaður, en hann var talsvert eldri. Móðir Rúnars lýsir hans fyrstu árum í Túngötunni svo í blaðaviðtali fyrir nokkrum árum. „Hann var sérstaklega rólegur, blíður og góður krakki. Hann var

meira að segja svo blíður að áður en hann fór að ganga, skreið hann um gólfinn og kyssti á manni fætuna.”

Mikið músíkfólk

„Það vita það sennilega fáir Ísfirðingar hvað við erum mikið skyld, ég, Sammi Einars, Sammi á Bjargi, Bergþóra Árnadóttir og Ingibjörg Guðmunds sem öll erum skyld í föðurætt. Þá má líka má frægan telja Sverri Stormsker. Hann er aftur skyldur mér í gegnum mömmu

sem kom frá Hrísey, en pabbi kynntist henni í Húsmæðraskólanum á Ísafirði. Ömmur okkar Sverris voru systur. Ég vissi svo sem lengi vel ekkert um þennan skyldleika, en það er mikil músík í öllu þessu fólki í báðar ættir.“

Með strákunum á Ísafirði

Þarna í Túngötunni bjó maður í næsta nágrenni við Odd Pétursson, bæjarverkstjóra og Jón Jóhannsson bæjarstjóra. Maður lék sér mest

Hljómsveitin Skippers í fyrsta bekk í Gaggó. Talið frá vinstri: Reynir Guðmundsson, söngvari, Örn Jónsson, Einar Guðmundsson á trommunum, Stefán Símónarson og lengst til hægri er Rúnar Þór Pétursson.

fyrstu árin við Stebba Sími. Annar mjög góður æskuvinnur minn var Örn Jónsson á Bökkunum, en við höfum mikið brallað saman í tónlistinni í gegnum tíðina. Við vorum órjúfanlegir þegar við vorum saman og nánast eins og samlokur. Hann bjó þó á Bökkunum sem var talsvert langt í burtu að mér fannst. Við fylgdumst að alla tíð og þegar við fórum út í hljómsveitarbrólt og spilamennsku, þá gat maður lengi vel ekki spilað með neinum nema Örn væri þar með. Örn var nánast eins og hin hliðin á sjálfum mér. Síðan kom Óli Guðmundsson heitinn inn í þetta með okkur sem söngvari, en við vorum mikið að æfa uppi á lofti heima hjá honum. Ekki má heldur gleyma Samma heitnum Kára sem spilaði á bassa og Jónasi Friðgeiri Elíssyni úr Bolungarvík. Hann er látinn, en var mjög góður vinur minn og mikill textahöfundur. Ég kynntist honum fyrst á Ísafirði.

Óskar dró upp harmonikkuna

– Hvenær manst þú fyrst eftir þér með hljóðfæri?

„Það var bara strax í Túngötuinni. Pabbi spilaði á harmonikkuna og var í lúðrasveitinni á Ísafirði. Í blaðaviðtali fyrir nokkrum árum lýsir Rúnar því er móðir hans söng fyrir hann þar sem hann lá á gólf-

Hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar 1967. Talið frá vinstri: Kolla söngkona (Kolbrún Sveinbjörnsdóttir), Geiri forsprakki sveitarinnar sem lék á hljómborð (Ásgeir Sigurðsson), Dúddi trommuleikari (Halldór Guðmundsson) og gítarleikarinn Rúnar Þór.

inu og spilaði á nóturnar á harmonikkunni sem elsti bróðir hans Óskar dró á móti honum. Óskar var líka mikill tónlistaraðdáandi og á sínum unglingsárum kom hann upp miklu plötusafni þar sem m.a. mátti finna plötur með Jimi Hendrix, Jethro Tull, Rolling Stones og fleiri köppum. Þetta ásamt Bítunum segir Rúnar að hafi kveikt þann tónlistareld sem enn lifir góðu lífi.

„Síðan fór ég í tónlistarskólann hjá Ragnari H. Ragnar og einnig fór ég í lúðrasveitina. Pabbi spilaði á trompet, auk þess sem hann spilaði á harmonikkuna, saxófón og orgel. Svo spilaði hann líka á trommur í hljómsveit.“

Mjög lífleg hljómsveitarstarfsemi

— Nú var mikið líf í unglingahljómsveitum og gróska á þessum tímum þegar Bítlaæðið og Rolling Stones voru að gera allt vitlaust um allan heim. Svo var einnig á Ísafirði og í síðasta Vestanpósti er rakinn ferill Rafns Jónssonar trommara í gegnum hinar ýmsu hljómsveitir og m.a. hinar margfrægu Ýr og Grafík. Þú og félagar þínir spiluðu líka stórt hlutverk í þessari tónlistarsögu, en hvernig upplifðir þú þetta?

„Jú, það hafa ótrúlega margar hljómsveitir komið að vestan. Á þessum árum þegar ég var að byrja voru starfandi fjölmargar hljómsveitir á Ísafirði og voru allar að gera það gott.“

Rúnar nefnir sem dæmi frægar hljómsveitir vestra eins og VV, hljómsveit Vilbergs Vilbergssonar eða Villa Valla rakara sem áður hefur verið gerð skil í Vestanpóstinum. Hljómsveitin breytti um nafn eftir

Rúnar Þór við lagavinnslu. Fyrir jólin vann Rúnar að endurhljóðblöndun á Pí-anóplötunni fyrir Þýskalandsmarkað. Sú vinna fór fram í Studio Stöð í Einholti.

söngvurum og hét t.d. um tíma VV og Barði. Eins var með BG, hljómsveit Baldurs Geirmundssonar. Hún breytti nokkrum sinnum um svip, hét um tíma BG og Árni og BG og Ingi-björg svo dæmi séu tekin. Þá var einnig vel þekkt hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar, þar sem Rúnar hóf sinn tónlistarferil fyrir alvöru. Í kjölfarið komu Blackbird, Jana og fleiri þekktar sveitir. Á þessum tíma voru einnig starfandi hljómsveitir í Bolungarvík, Flateyri, Facon á Bíldudal og fleiri hljómsveitir víða um Vestfirði.

Margar þekktar hljómsveitir eiga rætur að rekja til Ísafjarðar

Rúnar segir líka athyglisvert að svo ótrúlega margar góðar hljómsveitir hafi komið frá jafn afskekktum stað sem Ísafirði. Reykjavíkurljómsveitir og hljómsveitir úr Keflavík hafi átt greiðan aðgang að upptökustúdíóum í Reykjavík. Svavar Gests hafi t.d. geta labbað á milli bílskúra og valið sér hljómsveitir sem hann taldi líklegar til að gera það gott á

Hljómsveitin Jana æfir við "flugstöðina" á Ísafjarðarflugvelli snemma sumars 1969. Talið frá vinstri: Rúnar Vilbergsson með gítarinn hans Rúnars, í dyragættinni er Ólafur heitinn Guðmundsson söngvari, þá kemur Bjarni Hauksson, Rúnar Þór Pétursson kominn á trommurnar í stað Rúnars Villa Valla. Ef myndin prentast vel má sjá glitta í Hálfðán Ingólfsen í glugganum. Lengst til hægri á myndinni er Geir heitinn Ingvason, sem var mikill vinur og félagi Rúnars.

plötu. Slíku hafi ekki verið til að dreifa með ísfirsku hljómsveitirnar. Þar var engin upptökuaðstaða eða tæki til upptöku fyrir plötur. Hljómsveitirnar vestra hafi því þurft að fara til Reykjavíkur með ærnum kostnaði til að taka upp sitt efni. Það lýsi því vel ákveðninni og

hörkunni að þrátt fyrir mun erfiðari aðstöðu, þá létu menn sig hafa það og voru oft að gera mun betur en hljómsveitirnar fyrir sunnan sem höfðu þó greiðan aðgang að allri tækninni.

Enn í dag er góður kjarni í músíkinni á landsvísi ættaður að vestan. Það má t.d. nefna Rottweiler, þar sem Lúdvík Páll Lúdvíksson sonur Lúlla Jóels og Kollu Sveinbjörns er að spila og Erpur sonur Eyvindar Eiríkssonar. Það má líka

Rúnar Þór 1971. Þarna er hann þokkalega hærður og tilbúinn að leggja í hann og flytjast til Reykjavíkur.

Ólafur heitinn Guðmundsson, söngvari. Að mati Rúnars og eflaust margra annarra var Óli einn besti söngvari ísfirskra hljómsveita fyrr og síðar og mikið ljúfmenni.

nefna marga fleiri eins og hljómsveitina Ham þar sem Sigurjón Kjartansson var einn helsti forsprakinn, en hann ólst m.a. upp á Ísafirði. Þar var pabbi hans (Kjart-

an Sigurjónsson) skólastjóri í Gagnfræðaskólanum auk þess að vera öflugur þátttakandi í tónlistarlífinu vestra. Nú í hinni geysivinsælu hljómsveit Írafári er svo innanborðs frændi Rúnar, Sigurður bassaleikari sonur Samma rakara og Guðríðar Sigurðardóttur (dóttur Sigga Sveins). Þá má nefna hljómsveitina Funerals þar sem þrír af sex liðsmönnum eiga ættir að rekja vestur á firði. Það eru Ólafur Jónsson (sonur Jóns Kristjánssonar, sonar Kitta á ýtunni), Viðar Gíslason (sonur Söru Vilbergsdóttur, dóttur Villa Valla rakara) og

Þá var hann í 12 ára bekk í Barnaskólanum á Ísafirði. Með honum í hljómsveitinni voru Örn Jónsson, sem spilaði á gítar, Stefán Símonarson, Einar Guðmundsson og Reynir Guðmundsson munu einnig hafa komið þar nærri. Markmið þeirra félaga var háleitt, nefnilega að verða skólahljómsveit í „Gaggó“ þegar þeir færu þangað árið eftir. Í Gagnfræðaskólanum var svo haldið áfram með Skippers. Þá spilaði Stefán Símonarson, á gítar, Einar Guðmundsson á trommur og Reynir Guðmundsson var söngvari hljómsveitarinnar. Í öðrum bekk varð svo til skólahljómsveitin Trap. Í gaggó komu síðar við sögu hljómsveitirnar Blak bird og HÖRD sem nefnd var eftir upphafsstöfum í nöfnum meðlimanna sem voru Halli, Örn, Rúnar og Diddi.

Var órólegur unglingur

Rúnari þótti ekki mikið til bóknaðsins koma, en hann var þeim mun meira upptekinn af tónlistinni. Honum leiddist því hin hefðbundna skólaganga.

„Ég átti erfitt að einbeita mér að því að læra sem krakki, var oft órólegur og kom mér í vandræði vegna þess. Við vorum með hljómsveitina Skippers í fyrsta bekk í Gagnfræðaskólanum, og síðan Trap í öðrum bekk. Ég kláraði ekki nema hálfan annan bekkinn og var rekinn úr skólanum fyrir ýmis uppátæki um áramótin. Nú það lá beinast við að fara að vinna. Ég átti hins vegar mjög erfitt með að vinna í miklum kulda eins og var oft í frystihúsinu þó maður reyndi að harka það af sér.

Í hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar

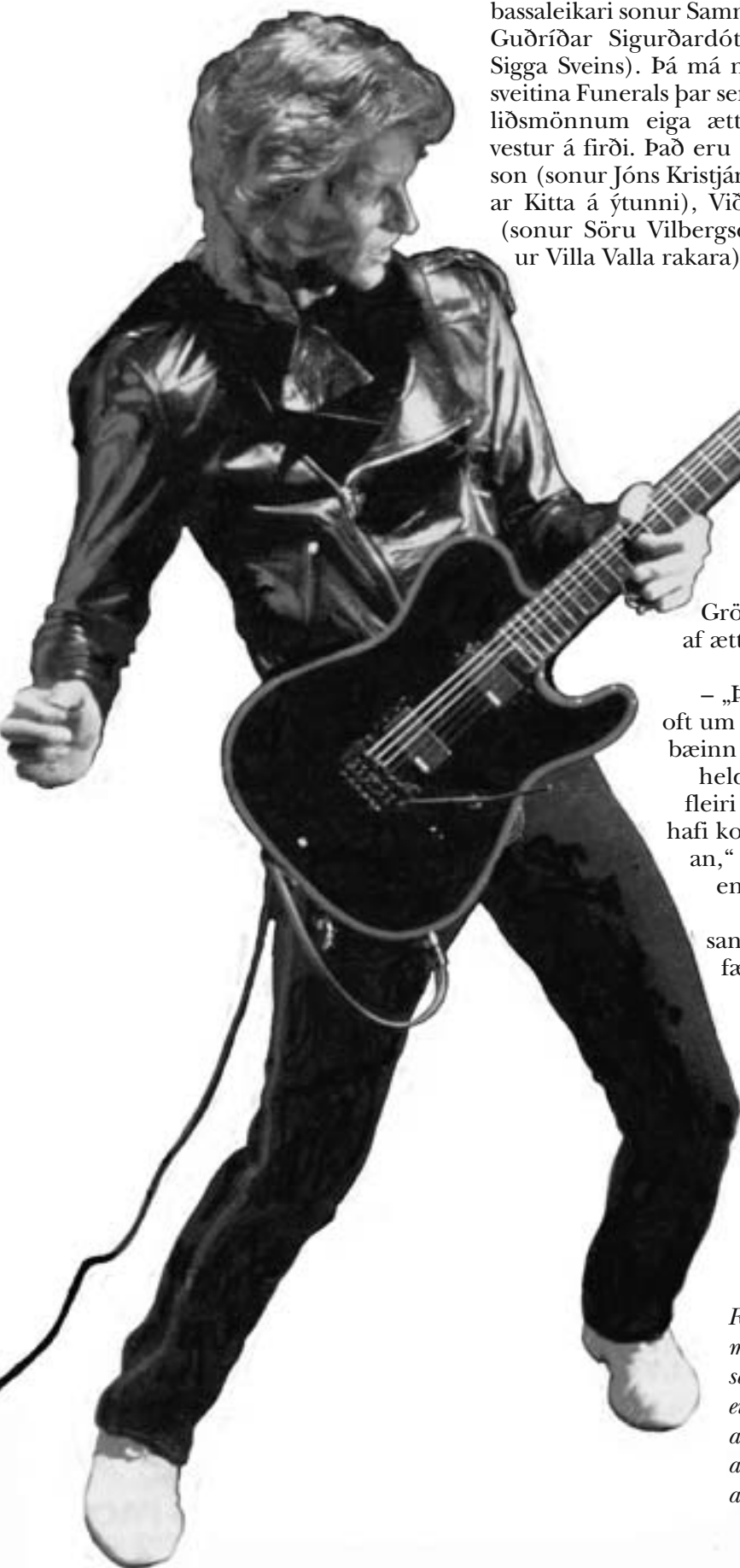
Ég gleymi því þó ekki þegar pabbi segir við mig að ekki sé gott

Þorvaldur Gröndal sem er af ætt svonefndra Gromsara.

– „Þó menn tali oft um hljómsveitabæinn Keflavík, þá held ég að mun fleiri hljómsveitir hafi komið að vestan,“ segir Rúnar, en telur þó að það sé stór sannleikur sem fæstir hafi átt að sig á.

Fyrsta hljómsveitin sem Rúnar tók þátt í að stofna var að öllum líkindum „Skippers“.

Rúnar eða tvífar? Jú, ...er það ekki... eða hvað? Þessi mynd er fengin úr erlendu blaði og engu líkara en Rúnar sé þarna í hörku stuði á sviðinu. Mun kappinn þó heita einhverju allt öðru nafni en Rúnar Þór Pétursson og er alls ekki Íslendingur og þaðan af síður Ísafirðingur. Nánari deili vitum við ekki á kappanum, en hann er þó óneitanlega glettilega líkur Rúnari.

Eftirtalin fyrirtæki og stofnanir óska Ísfirðingum farsældar á nýja árinu

G. E. Sæmundsson ehf.

Sindragötu 14, 400 Ísafjörður, sími 456 3047

ÍSFANG hf.

Suðurgötu, 400 Ísafirði,
sími: 456 3366, fax: 456 4468

V. V. Hárskeri

Hafnarstræti 11 • 400 Ísafirði • Sími: 456 3040

FURUNO-umboðið Brimrún hf.

Hólmaslóð 4 • 101 Reykjavík
Sími 561 0160

HAFNARBAKKI

Saltsala

Hafnarfirði
Sími 565 2733

Tannlæknastofa Jóns Björns Sigtryggssonar

Tjarnargötu 2 • Keflavík

Fiskvinnslan Kambur ehf

Hafnarbakka • 425 Flateyri • Sími: 456 7700

Hafnarbakka – Flateyri
Sími 456 7700

HÚSGAGNALOFTIÐ

Ljóninu • Skeiði • Ísafirði • Sími: 456 4566

Ferðapjónusta

Margrétar og Guðna ehf.

Mánagata 5, 400 Ísafjörður, Sími 456 4136 og 893 5314

VÁTRYGGINGAFÉLAG ÍSLANDS HF

Hafnarstræti 1 • Ísafirði • sími 456 3164

Jón Viðar Arnórsson

Tannlæknir

Skólavörðustíg 14 • 101 Reykjavík

Mjólkursamlag Ísfirðinga

Mjólkurstöðin Wardstúni • Ísafirði • Sími 456 3251

Vestfiskur ehf.

Hnífsdalsvegi 29 • 400 Ísafirði • Sími: 456 5450

Ísafjörður

Hafnarstræti 1
Sími 456 3744

Ölgerð Egils Skallagrímssonar ehf.

Sindragötu 14 • 400 Ísafirði
Sími: 456 5108 • Fax: 456 5109

PÓLLINN HF.

Verslun ☎ 456 3092

Bílatangi ehf

Suðurgötu 9, 400 Ísafjörður, sími: 456 3328

að vera atvinnulaus. Það væru finar tekjur í því að spila með hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar. Ég horfði bara á hann fullur vandlætningar; – átti að fara að láta mig spila með einhverjum eldgömlum köllum...! Þá voru Ásgeir og félagar hans líklega um 25 ára aldurinn eða svo.

Nú, það varð þó úr þarna eftir áramótin 1967 þegar ég var fjórtán ára að ég gekk í hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar. Það varð að fá undanþágu fyrir mig vegna aldurs svo ég mætti spila. Pabbi varð stundum að koma með mér því barnaverndarnefndin var ekki hrifin af þessu uppátæki. Ég spilaði svo mitt fyrsta ball í Alþýðuhúskjallaranum og þar var svo sannarlega tvístað á fullu og mikil drykkja á fólki.

Í Héraðsskólann á Núpi

Næsta ár vildu pabbi og mamma að ég kláraði skólann. Það varð úr að ég var sendur í skóla á Núpi. Þar voru fyrir margir kappar sem síðar urðu frægir, m.a. Egill Ólafsson, Stuðmaður. Við stofnuðum hljómsveit ásamt Benedikt Helga Benediktssyni, trommuleikara, sem nú er í rannsóknalögreglunni. Hljómsveitin fékk nafnið Rassar og strax var farið í að undirbúa ball og búa til plaköt.

Nafnið eitt varð til þess að við vorum strax teknir inn á teppið hjá skólastjóranum. Hann spurði okkur hvort við værum ekki til í að skipta um nafn á hljómsveitinni. Ég var þrjóskur og tók það ekki í mál og reifst eitthvað við kallinn. Þá sagði hann: – „Rúnar ég ætla að gefa þér smá sjens. Ef þú brýtur eitthvað af þér þá verður þú rekinn um áramót.“

Þá var ég algjörlega saklaus

Nú það leið og beið og þarna var ég með Agli og Benedikt. Þá er það að haldin er bíósýning í skólanum. Þegar sýningin stendur sem hæst eru öll ljósin kveikt og kallað í okkur yfir salinn að sýningunni verði ekki haldið áfram fyrr en við viðurkenndum að hafa krotað með tússpenna á vegginn á kvennavistinni. Svo vildi þó til að í þetta skiptið var ég algjörlega saklaus. Það skipti samt engum togum að vegna

Fedgar við upptökur að Melum í kjallaranum á heimili foreldra Rúnars á Kópaskeri. Rúnar Þór situr við hljómborðið, en með þeim var einnig sonur hans og Ísfirðingurinn Atli Már sem margoft hefur spilað með pabba sínum. Með harmonikkuna er pabbi Rúnars, Pétur Geir Helgason, en hann hefur einnig gefið út sóló-plötu og á líka texta á plötum sonarins.

þessa var ég rekinn úr skólanum og Benedikt líka. Við vorum svo sendir til Ísafjarðar með Fagranesinu.

Keppt í Húsafelli

Eftir þetta spilaði ég með hinum og þessum hljómsveitum, m.a. Blackbird. Með mér þar var Einar Guðmunds sem spilaði á orgel, Örn Jónsson á bassa, Reynir Guð-

mundsson á trommur en ég spilaði á gítar og Reynir Theódórs frá Akranesi spilaði á gítar. Einar var mjög skemmtilegur karakter og af þeim ástæðum vildum við endilega hafa hann með okkur. Hann hafði spilað áður með okkur á trommur, en þarna var hann á orgel, þó hann hefði eflaust frekar viljað vera á trommunum. Það skipti þó ekki máli, hann var svo skemmtilegur og góður vinur okkar. Nú við gerðum okkur lítið fyrir og tókum þátt í hljómsveitarkeppni í Húsafelli þar sem við lentum í þriðja sæti.

Þegar kom að okkur að spila þá stóð þetta flotta Hammond orgel hans Kalla Sighvats uppi á sviði. Einar hnippi í okkur og sagðist hlakka alveg svakalega að fá að fara í orgelið hans Kalla. Einar fer upp á svið og gengur að orgelinu og brosandir út að eyrum fer hann að myndast við að slá fingrum á hljómborðið. Þá gellur við í Kalla: — „Nei drengur minn þú snertir ekki þetta orgel“. Benti hann Einari þá á pínulítið

Á Fógetanum 1987. Þar spilaði Rúnar Þór lengi einn þrjá daga í hverri viku, en spilaði svo með hljómsveit um helgar.

orgel sem stóð þarna úti í horni. Brosið hvarf með það sama og Einar varð að láta sig hafa það að glamra á þetta litla apparat sem var rétt eins og harmonikka.

Æft í flugstöðinni

Ég fór síðan aftur í hljómsveitarkeppni í Húsafelli árið eftir með hljómsveitinni Jönu. Þar spilaði ég með Rúnari Vilbergs, Óla Guðmunds, og Bjarna Hauks. Við lentum í öðru sæti, enda höfðum við æft vel og spiluðum af miklum metnaði. Við æfðum þá í gömlu flugstöðinni á Ísafjarðarflugvelli. Þetta var þá að mínu mati súper grúppa sem ég var kominn í. Þeir höfðu verið að æfa saman í skólahljómsveit og leyfðu mér að vera með. Þetta voru allt góðir strákar, eins og Rúnar Vilbergs sem nú spilar í Sinfóníuhljómsveit Íslands og Óli heitinn Guðmunds þessi afbragðs söngvari."

Rúnar segir að hljómsveitirnar hafi oft þróast meira út frá vináttu manna á milli frekar en kannski eingöngu getunni til að spila. Þá hafi oft skipt miklu máli hvernig aðstaðan var heima hjá viðkomandi. Þannig hafi strákarnir t.d. fengið að spila uppi á lofti hjá Óla Guðmunds og í skúrnum sem Símon Helgason, pabbi Stebba var með undir gúmibátaviðgerðirnar. Ýmis hljómsveitarnöfn skutu upp kollunum í upphafi ferils Rúnars og félaga á tónlistarsviðinu. Þar má nefna hljómsveitirnar Skippers, Traps, Hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar, HÖRD, Blackbird, Flensuna, Pestina, Jönu og hljómsveitina „Hverjir“ sem var einskonar stæling á bresku hljómsveitinni Who.

Minn besti tími var í sveitinni

„Ég fór á þessum árum í sveit á sumrin. Þeim líkaði það ekkert sérlega vel félögum mínum. Þeim

Hljómsveitin X-Splendid árið 1986. Talið frá vinstri: Einar Vilberg (var líka í Einar og Jónas), Jón Ólafsson (einnig í Pelican og fleiri sveitum), Rúnar Þór Pétursson og Sigurður Hannesson

fannst það svona hinsegin að ég væri að álpast í sveit meðan aðal fjörið væri á sumrin. Ég fór þá í sveit í Svansvík við Ísafjarðardjúp hjá þeim afbragðshjónum Dísu Gríms (Magnús, dóttir Gríms Samúelssonar og Kristínar heitinnar Árnadóttur) og Jóhannesi Guðnasyri. Ég var þarna ásamt Snorra bróður Dísu og Dóra Maríasar. Þarna leið mér alveg rosalega vel

Góðir félagar í Trío 72. Ólafur Guðmundsson og Rúnar Þór í Þórskaffi þar sem þeir spiluðu mikið eftir að þeir fluttu suður. Óli stundaði háskólanám með spilamennskunni og Rúnar vann í trésmíðju.

og þau reyndust mér líka afskaplega vel hjónin Dís og Jói.

Þrátt fyrir að vinir mínir væru fúlir yfir því að ég færi í sveitina, þá biðu þeir alltaf eftir mér þegar ég kom aftur í bæinn á haustin og leyfðu mér að vera með í hljómsveitarbröltinu."

Í trío í Þórskaffi

Um títugt flytur Rúnar suður. Rúnar Vilbergs flutti líka og fóru þeir að vinna saman í trésmíðju.

„Óli Guðmunds var þá í Háskólanum. Við Óli réðum okkur í Trío 72 sem

spilaði mikið í gamla Þórskaffi. Þá var eldri maður Bjarni með tríoíð, en Rúnar gat ekki tekið þátt í þessu, enda hafði hann þá svo mikið að gera, byrjaður að læra á fagott. Við höfðum mjög gott upp úr þessu. Karlinn kunni lítið að spila sjálfur svo við gerðum þetta að mestu tveir þó hann gutlaði með okkur. Hann hafði hins vegar sambönd út um allt og gat bókað okkur í spilamennsku hvar sem var. Eftir þetta fór ég á hálfgerðt flandur og var þá farinn að drekka nokkuð illa."

Í lægð

Í kjölfarið eða á árunum 1975 - 1983 þvældist Rúnar um eins og farandverkamaður með kassagítarinn sinn, spilaði í partíum um helgar. Hann drakk frá sér þá stóð í lifinu sem hann hafði þá mest reitt sig á og tryggja vinnu sem hann hann hafði hjá Ingvari og Gylfa.

„Þó þetta tímabil væri kannski ekki svo langt, þá var ég kærulaus og áberandi meðan á því stóð. Ég tók þetta virkilega með stæl eins og Ísfríðingar gera gjarnan með allt sem þeir taka sér fyrir hendur."

Rúnar fékk þá oftast en ekki á sig afar neikvæða ímynd. Hann reyndi

samt ekkert að láta sig hverfa í fjöldann. Meira að segja gekk hann opinberlega fram fyrir skjöldu manna sem skrapað höfðu botn lífsins og enduðu á bak við fangelsisrimla. Varð frægt er Rúnar aðstoðaði nokkra þeirra við að gefa út hljómplötu sem fékk nafnið „Rímlarokk.“ Upphaflega átti Bubbi Morteins að gera þetta, en hætti við og var þá leitað til Rúnars sem tók það hluverk að sér. Fylgdi hann þeirri plötu eftir með kynningu víða um land og hélt jafnvel fyrirlestra í skólum um bøl áfengisneyslunnar.

Sneri blaðinu við

„Það tímabil endaði með því að ég fór í meðferð á Vog 1984 og hef ekki drukkið síðan. Eftir þetta hef ég verið í spilamennskunni og verið að semja og gefa út plötur, líf mitt hefur algjörlega gengið upp síðan.“

– Nú ert þú að spila um helgar oft innan um blindfullt fólk, finnst þér ekkert erfitt að standast freistingarnar?

Spilað á Spáni. Talið frá vinstri: Siggi bassaleikari (Sigurður Árnason) sem m.a. er þekktur af spilamennsku í Sniglabandinu. Þá Jónas heitinn Björnsson trommuleikari og Rúnar Þór.

„Það er nú svo skrítið, að þegar maður hefur einu sinni ákveðið það með sjálfum sér að hætta, þá stendur það bara. Ég var ákveðinn í að taka á mínu lífi og gera það alvarlega. Þess vegna hef ég ekki verið í neinum vandræðum með að

umgangast drukkið fólk sem fer út um helgar að skemmta sér.“

Tunguskert svið á Flateyri

Til eru ýmsar skemmtilegar sögur af ferli Rúnars í tónlistarbrans-

Félagarnir úr Spánarhljómsveit Rúnars Þórs. Frá vinstri: Jónas Björnsson, trommuleikari með Rúnari í tíu ár, en drukknandi á svipleigan hátt á Spáni. Rúnar Þór. Lengst til hægri er Sigurður Árnason bassaleikari Rúnars sem m.a. hefur spilað með Hljómum og Náttúru.

anum. Eflaust hafa einhverjir hugsað honum þegjandi þörfina við sumar uppákomurnar eins og þegar eftirfarandi saga gerðist:

Eitt sinn sem oft var Rúnar Þór að spila ásamt fleirum á Flateyri. Það var verið að halda þorablót og búið að hlaða borð af sviðum rófstöppu og öðrum kræsingum. Allt þetta blasir við Rúnari og félögum þegar þeir arka í salinn í síðu frökkunum sínum nokkru áður en gestirnir fóru að streyma að.

„Ég var orðinn helvíti svangur og við ákváðum að fá okkur bita, en bara þannig að lítið bæri á. Við skárum því það besta af sviðunum, nefnilega tungurnar. Þegar við höfum borðað nóg fylltum við vasana líka af sviðatungum og ætluðum að hafa þær í nesti um nóttina. Þegar gestirnir komu og ætluðu að taka til matar síns ráku þeir auðvitað upp stór augu. - Það vantaði tungurnar í öll sviðin! - Við stóðum hins vegar upp á sviði með signa vasa af sviðatungum og auðvitað al-saklausir!”

Dregnir á skíðum yfir Breiðadalsheiði

Rúnar nefnir ýmsar svaðilfarir við hljómsveitamennskuna. Eitt sinn hafi hljómsveit Ásgeirs Sigurðssonar átt að spila á Flateyri en allt var á kafi í snjó og kolófært yfir Breiðadalsheiði. Var þá gripið til þess ráðs að draga hljómsveitarmedlimi á skíðum yfir heiðina og var fenginn snjóbíll til verksins. Þegar upp á brún var komið

Og enn eitt bandið. Frá vinstri: Rúnar Þór, Jónas Björnsson, Örn Jónsson og Þorsteinn Magnússon. Hann er bróðir Jakobs Magnússonar í Síðan skein sól.

renndu þeir sér niður í Breiðadalinn þar sem Flateyringar biðu þeirra.

Landleguböll með breskum sjómönnum

Á árunum fyrir 1970 áður en landhelgin var færð út í 50 sjómílu var oft mikill fjöldi breskra togara í Ísafjarðarhöfn á vetrum sem leituðu vars þar fyrir veðurofsanum á Vestfjarðamiðum. Var togurunum þá raðað hverjum utan á annan við hafnarkantinn og þannig voru oft á annan tug togara við bryggju í einu. Þessu fylgdi oft töluverð ölv-

un bresku sjómanna á götum bæjarins. Þó virðast ótrúlega lítil vandræði hafa orðið af þegar mörg hundruð erlendir sjómenn ákváðu að stytta sér stundir í landlegunni, ekki síst ef litid til þess að á þeim tíma var lögreglulíðið á Ísafirði, undir stjórn Halldórs Jónmundssonar, afar fámennt.

Í eitt skiptið ákváðu Rúnar og félagar að nýta sér þetta ástand. Fór Rúnar þá niður í Sjalla í miðri viku sem þá var rekinn af færeyskri konu. Sagðist hann vera búinn að stofna nýja hljómsveit og vildi fá húsið undir dansleik þá um kvöldið. - Hvað heitir hljómsveitin spurði þá frúin og án þessa að hugsa sig um nefndi Rúnar nafnið „Flensan.“ – Allt í lagi, sagði frúin. – Var þá drifið í því um kvöldið að halda ball fyrir bresku togarakallana. Var húsið troðfyllt með um 200 manns og eintómum karlmönnum. Þarna sátu Bretarnir við drykkju og hafa sjálfsagt haft eitthvað með sér frá borði, enda venjulega töluvert um vínföng um borð í bresku togurunum að gömlum sið. Með þessu þömbuðu þeir ótæpilega þann eina íslenska „bjór“ sem þá var á boðstólum, - Egils Pilsner sem var núll komma eitthvað prósent að styrkleika.

Nær allt voru þetta Bretar fyrir utan nokkra Ísfirðinga sem langaði

Á tröppunum í Hollywood árið 1987. Frá vinstri: Sigurgeir Sigmundsson, Rúnar Þór, Jón Ólafsson og Sigurður Hannesson.

STJÖRNUBÍLAR ehf.
leigubílar

Sími: 456 3518

**Rútur í síma:
456 3518**

Skipagötu 14, Ísafirði

Íslandspóstur hf

Aðalstræti 18 • 400 Ísafjörður

DRÁTTARBÍLL • VÖRUBÍLL • KRANABÍLL

Jón Reynir Bílasími: 852 1755
GSM.: 892 1755
Heimasími: 456 8355

Flyt allt nema fjöll!

Ísafjarðarbió

Harðfiskur
frá Ísafirði

Sendi
í póst-
kröfu
um allt
land.

Litið inn

eða hringið

Sími í fiskverkun 456 3250

Fiskverkun Finnboga J. Jónassonar

Túngötu 7 • 400 Ísafirði • ☎ 456 3250, 456 3705 & 854 2432

BÍLALEIGA • DANMÖRK

International Car Rental ApS.

Ódýrir toll- og skattfrjálsir bílaleigubílar

Útvegum sumarhús frá DanCenter a.s.

Bjóðum einnig orlofshverfi og bændagistingu

Fáið sendan verðlista ☎ **456 3745**

**HRAÐFRYSTIHÚSIÐ
GUNNVÖR HF.
ÍSAFIRÐI**

að slást. Þetta endaði því auðvitað allt logandi í slagsmálum. Borð og stólar voru fljúgandi um allt og rúðurnar brotnar úr gluggum. Þarna var strákur sem kallaður var Bjarni box einn í dyravörslunni. Hann stóð þar einn auk þess að reyna að skakka leikinn í salnum, því enginn annar þorði að taka það að sér. Bjarni, sem var óragur og hraustur strákur ólst upp hjá hjá Sveini afa sínum, fyrst í Sundstræti, en síðar á Seljalandsveginum. Eftir að Bjarni komst á fullorðins ár hefur hann lengst af síðan búið á Siglufirði og starfað þar sem bílstjóri.

Annað ball og fleiri brotnar rúður

Þetta endurtók sig nokkru síðar, en þá var búið að skipta um allar rúður í Sjallanum og gera fínt eftir landleguballið góða. Þá arkaði Rúnar enn á ný niður í Sjalla í miðri viku og óskaði eftir að fá húsið lánað undir ball um kvöldið. Hann væri kominn aftur með nýja hljómsveit. Þegar vertinn spurði um nafn, var Rúnar ekkert að velta vöngum yfir því og út úr honum hrökk nafnið „Pestín.“ - „Allt í lagi,“ sagði sú færeyska; - „þið fáið húsið.“ Eins og í fyrri skiptið troðfylltst

Fedgar "í góðum fíling." Atli Már Rúnarsson hefur margoft leikið með föður sínum á ferlinum. Báðir hafa þeir líka mjög gaman af fótbolta, en Atli hefur m.a. spilað í úrvalsdeild.

Á tónleikum 1991. Frá vinstri; Rúnar Þór, Örn Jónsson og Steini Magg (Þorsteinn Magnússon).

húsið af breskum karlmönnum með örfáum Ísfirðingum og kannski Bolvíkingum í bland. Fljótlega fór allt að loga í slagsmálum og borð að fljúga um salinn. Endaði það með því að rúðurnar voru mölbrotnar í húsinu á nýjan leik svo og stólar sem flugu út um gluggana. Fóru sumir stólanna alla leið inn um gluggana í versluninni Neista hinu megin við götuna.

Á Spáni

Rúnar hefur ekki bara alið manninn á Íslandi, því hann hefur einnig reynt fyrir sér erlendis og spilaði m.a. á Torrevieja á Spáni í tvö sumur við góðar undirtektir. Þar lék hann m.a. lag sem hann hafði upphaflega heyrt hjá Ingimar Eydal fyrir fjölda ára og hafði m.a. sungið með hljómsveit vestur á Ísafirði. Tók Rúnar lagið, setti í dansbúning og bætti inn í það nautabanatakti og kallaði lagið „Maria Isabel.“ Vakti lagið mikla hrifningu Spánverja sem og Íslendinga. Þetta lag er m.a. að finna á plötuinni Fimmtán. Spánardvölin fékk þó skjótan endi 28. september 1997 er sorgin barði að dyrum. Þá lést félagi hans í spilamennskunni til tíu

ára og mikill vinur, Jónas Björnsson, trommuleikari. Hann hafði verið að synda við ströndina á Benidorm er útsogið hreif hann með sér. Þegar björgunarmenn loks náðu honum var það um seintan, hann hafði örmagnast og druknað.

Í smiðju fjölskyldumeðlima

Tónlistin á djúpar rætur í fjölskyldu Rúnars. Auk þess sem hann hefur verið afkastamikill laga- og textahöfundur, þá hefur hann mikil leit að í smiðju Heimis bróður síns með texta. Þá hefur faðir hans, Pétur Geir einnig látið honum í té texta sem ratað hafa inn á plötu. Þegar þetta viðtal var tekið síðasta dag októbermánaðar 2002 í stúdíó Stöðinni í Einholtiinu í Reykjavík, var Rúnar í óða önn að endurvinnna píanóplötu sína fyrir þýskan markað og einnig aðra plötu með textum á ensku. Músikinni á píanóplötu Rúnars Þórs hefur oft verið líkt við lögin á plötum hins þýska píanóleikara Richards Clydermans. Rúnar segir samt stóran mun á sér og Clyderman. Hann sé ágætur píanóleikari, en öll lögin á plötunum Clydermans séu eftir aðra höfunda, ólíkt því sem hann geri.

Gæfuhjólíð á fullan snúning

Rúnar Þór á í raun ótrúlega glæstan tónlistaferil að baki. Fáir ef nokkrir geta t.d. státað af jafn mörgum sólóplötum og Rúnar Þór.

Þær eru þegar orðnar 12 með safnplötu bestu laga hans á plötunni Fimmtán. Hún var gefin út aldamótaárið 2000 þegar 15 ár voru liðin frá því hann hóf sinn sólóferil.

Fyrsta sólóplata hans „Auga á vegg“ kom út 1985. Þegar Auga á vegg kom út hafði Rúnar Þór lítið sem ekkert komið nálægt tónlistinni í fimm ár fyrir utan Rimlarokkið sem frægt var. Á plötunni voru sjö lög, öll eftir Rúnar ásamt helmingi textanna. Hinir textarnir voru eftir Jónas Friðgeir Elísson úr Bolungarvík. Í titillagi plötunnar Auga á vegg naut Rúnar m.a. liðsinnis Bubba Mortens. Þá sungu líka á þeirri plötu Eiríkur Hauksson, þá í hljómsveitinni Drísil, og Sigurður Sigurðsson sem eitt sinn söng með Eik og Íslenskri kjötsúpu. Rúnar lék á ásláttarhljóðfærin, gítara og hljómborð, Kjartan Baldursson úr Miðlum lék á Bassa og Grétar Örvarsson lék líka á hljómborð. Platan var tekin upp af Birni Vilhjálmssyni í Mjöt.

Eftir þessa fyrstu sólóplötu hans virðist sem gæfuhjólin hafi farið að snúast með Rúnari af alvöru.

Strax þann 25. september árið 1987 kom út önnur sólóplata Rúnar Þórs og bar hún nafnið „Gísli.“ Hún er nefnd í höfuðið á einbúanum Gísla heitnum á Uppsölum sem Ómar Ragnarsson gerði ódauðlegan í sjónvarpsþáttum sínum. Í viðtali við Morgunblaðið vegna þeirrar útgáfu sagði Rúnar að einbúinn Gísli hafi verið sér mjög hugleikinn og það áreiti sem hann varð fyrir frá fjölmiðlum og öðrum. „Þeir sem hafa kosið að lifa í friði, eiga að fá að lifa í friði,“ sagði Rúnar við þetta tækifæri. Fékk þessi plata talsverða umfjöllun í fjölmiðlum.

Sama ár gaf hann einnig út plötuna „Lokið hurðinni“ með hljómsveitinni X-Splendid, en það var fyrri hluta ársins 1987. Með þeirri hljómsveit spilaði Rúnar síðan víða um land.

Árið 1988 kom út platan „Eyðimerkurhálsar“ sem gefin var út til stuðnings SÁÁ á 10 ára afmæli samtakanna. Á þeim tíma var hann í hljómsveit sem hét „Kynslóðin“ og hóf feril sinn hjá Ólaf Laufdal á

Spilað í partíu. Rúnar þvældist mikið um með gítarinn sinn þegar hann sökk hvað dýpst í brennivínsdrykkjunni á árunum 1975-1983. Þrátt fyrir óregluna sem á honum var á þessum árum er ekki að sjá að hann líti neitt sérstaklega illa út á þessari mynd sem tekin er 1978 eða 1979.

skemmtistaðnum Hollywood. Eyðimerkurhálsar fékk mjög mikla umfjöllun í fjölmiðlum.

Fjórða sólóplata Rúnar Þórs, Tryggð, kom síðan út. Þá komst Rúnar víðar á blað er hann átti eitt af tíu lögum í úrslitum Landslagsins sönglagakeppni Íslands vorið 1989 og lenti þar í öðru sæti. Lagið var Brotnar myndir.

Fimmta plata Rúnar Þórs „Frostaugu“ kom út 1990 með textum eftir Heimi Má bróður hans og fékk mjög góða dóma. Lýsingar á borð við: „Besta platan hans til þessa, - lang vandaðasta platan,“ og fleira í þeim dúr mátti sjá í blöðum á þessum tíma.

Sjötta sólóplata Rúnar Þórs, „Yfir hæðina“ kom út fyrir jólin 1991. Þar er Heimir bróðir hans enn með texta sem fá mjög góða dóma.

Platan „Hugsun“ sem kom síðan út 1992 var sjöunda sólóplata Rúnar Þórs. Áttunda plata Rúnar Þórs var safnplata sem kom út 1993 og heitir Rúnar Þór - Að mestu. Platan er enda að mestu með lögum af Eyðimerkurplötunni og Tryggð.

„Bedið eftir vori“ sem kom út 1994 var níunda plata kappans. Síðan kom nokkur bið, eða nærri tvö ár þar til diskurinn „Rúnar Þór“ kom út 1996 sem var tíunda platan í safnið. Hin mjög svo athyglisverða plata „PIANO“ var svo númer ellifu í röðinni og kom út 1997. Er það trúlega mest spilaða píanó-

plata sem nokkru sinni hefur verið gefin út hérlendis. Sem dæmi má nefna að árið eftir útkomu hennar var eitt lag plötunnar, „1./12.“ spilað mörg hundruð sinnum í Ríkisútvarpinu. Á þessari plötu er öll tónlistin „instrumental“ og enginn söngur.

Platan „Fimmtán“ kom svo út eins og áður sagði árið 2000 og er tólfta sólóplata Rúnar Þórs. Nú fyrir jólin vann Rúnar að endurútgáfu og endurhljóðblöndun á þeirri plötu fyrir Þýskalandsmarkað og verður spennandi að sjá hvað viðtökur hún hlýtur í landi sjálfs Richards Clydermans. Kannski að þá heyrist talað um að Clyderman sé bara skrambi góður, næstum eins og hinn Íslenski Rúnar Þór.

Hugsað heim

Þrátt fyrir að Rúnar sé búinn að „meika það“ eins og stundum er sagt, þá hefur hann enn sterkar taugar vestur á Ísafjörð. Hann minnst margs, m.a. þegar hann sem púki var að brjótst inn í hjallinn hjá Þórði Júl að stela sér harðfiski. Þegar hann var búinn að gera gat á vírnetið og rétt að smjúga inn í ilmandi hjallinn með hlöðnum ráf af ýsu, steinbít og lúðuriklingi, - heyrdist dimm rödd fyrir aftan hann: „Heyrðu góði hvern andskotann ert þú að gera.“ - Rúnari brá svakalega enda var þarna kominn sjálfur hjallegandinn Þórður Júlíusson. Þjóst Rúnar við óbótum og skömmum eða jafnvel rassskellingu, en það var öðru nær. - „Mér er svo sem sama þó þú fái þér einn og einn fisk,“ sagði Þórður hvassri röddu. - „Það væri þó skömminni skárri að þú notaðir sama gatið. Það nær ekki einni einustu átt að þú sér að gera nýtt gat á vírnetið í hvert skipti.“

Rúnar segir að sig langi til að eignast hús á Ísafirði við tækifæri. Honum þykir þó sorglegt að sjá hve samfélaginu hefur hnignað hratt á undanförunum árum. Þó vilji hann trúa því að þetta sé bara tímabundin lægð og Ísfirðingar og aðrir Vestfirðingar nái sér aftur á strik áður en langt um líður.

Eftirtalin fyrirtæki og stofnanir óska Ísfirðingum farsældar á nýja árinu

Olúfélag Útvegsmanna hf.

Hafnarhúsinu, 400 Ísafjörður, sími: 456 3245

Hamraborg ehf.

Hafnarstræti 7 • 400 Ísafirði
Sími 456 3166 • Fax 456 4766

MÍÐFELL hf. rækjuverksmiðja

Sindragötu 1 • Ísafirði • Sími: 450 4000

Skipanaust ehf.

Suðurtanga 6 • 400 Ísafjörður • Sími: 456 3899

Fjórðungssamband Vestfirðinga

Árnagötu 2–4 • Ísafirði • Sími: 456 3000

Hárkompaní

Silfurgötu 1 sími 456 6363

Vélsmiðja – Blikksmiðja

Pristur hf.

Sindragötu 8 • 400 Ísafjörður • Sími 456 4750

Margmiðlun hf.

Suðurlandsbraut 4, Reykjavík, sími: 575 7000

Pórsborg hf.

Fiskvinnsla, útgerð
460 Tálknafirði • Sími: 456 2553

Bílaleiga Vestfjarða,

Ísafirði, símar: 456 4200 og 897 2628

Oddi hf.

Patreksfirði

Eyrargötu • Sími 450 2100

456 5500

Aðalstræti 26 • 400 Ísafjörður • Sími 456 3902

Löggiltir endurskoðendur Vestfjörðum hf.

Aðalstræti 24 • 400 Ísafj. • Sími 456 4066 • Fax 456 4133

Sparisjóður Bolungarvíkur

Aðalstræti 14 • Bolungarvík • Sími 456 7116

Aðalgötu 8 • Suðureyri

STAÐARSKÁLI

Hrútafirði • Sími 451 1150

Lífeyrissjóður Vestfirðinga

Brunngötu 7 • 400 Ísafjörður • Sími 456 4233

Ísblikk ehf, blikksmiðja,

Árnagötu 1, Ísafirði, símar: 456 5550

Bókhaldsstofan Fagverk

Aldís Rögnvaldsdóttir

Bíldshöfða 18 • 110 Reykjavík • Sími: 595 0113 • fax: 595 0119

Sundagörðum 2, Reykjavík

Sími: 515 1100, Fax: 515 1110

Magnús Reynir Guðmundsson:

Kveðja að heiman

– Ræða flutt á Sólarkaffi Ísfirðingafélagsins í Reykjavík í janúar 2002.

Ágætu Ísfirðingar, góðir gestir. Ég flyt ykkur kveðju að heiman. Ekki endilega kveðju frá fólkinu, sem býr á Ísafirði í dag, heldur kveðju fjallanna og fjarðarins og sólarinnar, sem nú lyftir sér yfir Engidalinn og kyssir Ísafjörð að nýju, eftir tveggja mánaða fjarveru. Það er í tilefni sólarkomunnar fyrir vestan sem við höldum þessa hátíð. Hátíð þar sem brottfluttir Ísfirðingar hittast, ef til vill í eina skiptið á árinu, til að spjalla og minnst góðu, gömlu daganna fyrir vestan. Minnst æskudaganna, sem sitja yfirleitt fastast í minninu og ýmissa atvika, gleðilegra eða sorglegra eins og gengur. En hvað er það sem tengir brottflutta Ísfirðinga svo sterkum böndum, sem raun ber vitni. Eru það fiskur, fjöll, og fjara eða sól, snjór og skátastar? Kanske Hörður og Vestri eða íhald og kratar, hugsanlega eitt-hvað verra, e.t.v. kommar eða fram-sókn, varla Frjálslyndi flokkurinn, það var ekki þörf á honum á þessum tímum. Minningarnar eru margvíslegar og sterkastar eru minningar barndóms- og umglingsáranna. Hver man ekki fjöruferð til að stinga kúfisk, berjaferð í Múlann, skíðagöngu á Seljalandsdal meðfram Þjófum eða skátaferð í Valhöll og Dyngju? Nú, eða skólaútilegu í Birkihlíð, þegar hvolpavitið var að vaxa og barist var um bestu bitana. Það er margs að minnst frá æskuárunum. Skólagangan vestra, þar sem var fjöl-skrúðugt lið skólastjóra, kennara og ekki síst nemenda, gleymist seint, enda ekki skrítið.

Atgervisflótti

Nú til dags, þegar gamli Ísafjörður fer ekki varhluta af þróun hinnar svokölluðu landsbyggðar, frekar en önnur héruð landsins, er mikið talað um atgervisflótt. Hvað er atgervisflótti? Það er það þegar besta

Magnús Reynir Guðmundsson.

og mikilvægasta fólkið flytur á brott og eftir sitja þeir, sem lítill akkur er í. Ekki amalegur vitnisburður, kær brottfluttu sveitingar. Að vísu höfum við heimalningarnir nú ýmsar skýringar á þessari þróun og m.a. þá, að við séum að leggja þjóðfélaginu til fólk, sem skortur er á hér syðra, til að stjórna landi og þjóð: Ráðherra, þingmenn, banka-

stjóra og jafnvel forseta. Hér fyrir vestan er af nógu að taka, ef því er að skipta og það sér ekki högg á vatni. Þegar þessir atgervisflóttamenn birtast á skjánum segjum við með stolti, oftast nær: Þessi er að vestan, þessi er nú héðan, þetta er nú gamall Ísfirðingur, ég þekki hann vel. Þetta er afskaplega góð tilfinning þ.e.a.s. oftast nær, og veitir vissa öryggiskend. En auðvitað hafa ekki allir orðið ráðherrar, þingmenn, bankastjórar eða forseti, fyrr má nú rota en dauðrota. En ágætu atgervisflóttamenn, ábyrgð ykkar er mikil, að standa ykkur og vera okkur fyrir vestan til sóma. Okkur tekur það mjög sárt þegar þið bregðist væntingum okkar.

Áður en lengra er haldið finnst mér ástæða til að þakka Ísfirðingafélaginu í Reykjavík fyrir Sólarkaffið, fyrir að hafa haldið þessum góða sið í gegnum tíðina og ekki síður fyrir að hafa nú í fjórtán ár gefið út Vestanpóstinn, það stórmerkilega rit, með miklum myndarbrag. Starf félagsins styrkir stöðu okkar sem heima sitjum. Skilning-

Heiðruð á Sólarkaffi. Magnús Reynir Guðmundsson, var ræðumaður kvöldsins, Önnundur Jónsson, yfirlögregluþjónn var veislustjóri og Helga Sigtryggsdóttir var heiðursgestur kvöldsins. Með þeim er formaður Ísfirðingafélagsins í Reykjavík, Ólafur Hannibalsson.

Nonni Bjarna og Gunnar Sigurjóns í miklu stuði. Að baki þeim frá vinstri er Lilja Sigurðardóttir, Hilmar Gunnarsson, Guðrún Jónsdóttir, Auður Halldórsdóttir, Ólína Halldórsdóttir, Þuríður Símonardóttir og ef okkur skjátlást ekki Svavar Cesar Kristmundsson.

Og þá var að hlusta á hvað fram færi á sviðinu. Hérna megin við borðið situr lengst til hægri Birkir Þorsteinsson, Sværrir Eyjólfsson og Eyrún Guðnadóttir. Gegnt Bigga er eiginkonan, Jónína Högnadóttir og við hlið hennar Stefanía Guðmundsdóttir og Pétur Valdimarsson.

Formannsdætur búa sig undir söng. Hér eru þær Marta og Ásdís dætur Ólafs Hannibalssonar og Guðrúnar Pétursdóttur.

ur á málefnum okkar, velvild og tryggð er það sem skiptir ótrúlega miklu máli í ólgusjó hversdagsins, þegar hinar svokölluðu dreifðu byggðir Íslands heyja sitt stríð fyrir áframhaldandi lífi.

Tilveran byggist á fiski

Hvað Ísafjörð varðar þá mun hann deyja drottinn sínum án stóraukins aðgangs að fiskimiðunum, auðlindinni við bæjardyrnar, sem ekki virðist vera eign þjóðarinnar öllu lengur.

Upp úr aldamótunum 1900 lýsti Sví nokkur, Albert Engström, Ísafirði þannig: „Kaupstaðurinn samanstendur auðvitað af húsum og fólki, en annars aðallega af saltfiski og hvílir lyktin af honum - alls ekki óþægileg- yfir öllu sem grundvallarhugsjón. Mennirnir anda henni að sér og frá. Ekkert skot er í nokkru húsi að finna þar sem hún er ekki yfirgnæfandi.“

Á hundrað árum hefur fiskilyktin dofnað nokkuð, en hún er þó það sterk í hugum fólks, að í gegnum uppbyggingu af ýmsu tagi, sem orðið hefur á Ísafirði á liðnum áratugum, kemur hún í gegn. Fólk veit, að tilvera menntaskóla og há- tæknifyrirtækja, menningar og lista, byggist, á þessum slóðum, á fiskveiðum og vinnslu aflans.

Í bókinni Ævisaga þorsksins, sem núverandi formaður Ísfirðingafélagsins í Reykjavík, Ólafur Hannibalsson, þýddi, er svofelld tilvitnun: „Fyrsta líffræðileg niðurstaða sögunnar er sú að lífið er samkeppni. Samkeppni er ekki aðeins það sem heldur lífi í viðskiptum heldur viðskipti lífsins sjálfs- friðsamleg þegar fæða er nóg, ofsafengin þegar æti skortir. Dýr éta hvert annað með bestu lyst, siðmenntaðir menn leggjast hver á annan lögum samkvæmt.“

Ekki veit ég hvers vegna Ólafur hefur þessa tilvitnun fremst í bókinni, en hún á vissulega við, þegar Vestfirðingar og aðrir minnihlutahópar í þjóðfélaginu eru í dag að

leita réttar síns gagnvart ríkisvaldinu. Þetta er nauðsynlegt að hafa í huga þegar rætt er um framtíð okkar gamla, góða bæjar, Ísafjarðar. Að okkur er sótt og við verðum að berjast með kjafti og klóm fyrir tilveru okkar og fjöreggið eru fiskimiðin, þorskurinn.

Gott að ekki fórst togari

Ágæt samkoma, ég ætlaði nú ekki að vera leiðinlegur. Og það er ástæðulaust fyrir Ísfirðinga að vera leiðinlegir. Svo margt skemmtilegt og spaugilegt hefur gerst, er að gerast og mun gerast í framtíðinni á Ísafirði.

Óli J.Sigmundsson, tvíburabróðir Danna Júlíönu, var í Rotaryklúbbum á Ísafirði og átti að halda ræðu um kvöldið. Það var mikið að gera í Björk, þar sem Óli verslaði, og ös fram eftir degi. „Andskotans traffík er þetta“, sagði Óli, „ég á að halda ræðu í kvöld og ég er ekki búinn með nema: Góðir félagar“. Ég segi nú ekki að jafn illa sé komið fyrir mér og Óla Sigmunds, en vissulega hefði verið gaman að gera úttekt á mannlífinu á Ísafirði á því tímabili sem er mér minnisstæðast.

Daníel Sigmundsson, bróðir Óla, hét þremur nöfnum. Hans W.Haraldsson, stórhúmoristi, sem vann með Daníel á bæjarskrifstofunum, spurði hvernig á því stæði að hann hét þremur nöfnum. „Ég heiti eftir skipshöfn á bát sem fórst

Við látum þig vita þegar þú vinnur

**Nýtt happdrættisár er hafið. Tryggðu þér möguleika
á milljónum í 800 6611 eða á www.hhi.is.**

Ef þú ert með í Hapdrætti Háskólans þarftu aldrei að hafa áhyggjur af því að missa af vinningi. Við látum þig vita með símtali – ef þú færð stóran vinning – og bréfi, tölvupósti eða SMS þegar vinningarnir eru lægri.

Þú gerist áskrifandi að númeri fyrir aðeins 800 kr. á mánuði og þá er von á vinningi orðin hluti af lífsstíl þínum. Við látum þig svo vita þegar þú vinnur.

**HAPPDRÆTTI
HÁSKÓLA ÍSLANDS**
vænlegast til vinnings

Rafn Jónsson, trommarinn frægi ásamt öðrum bæjarþúka frá Ísafirði, Sigurði Sigurðarsyni blómasala, eða Sígga Arngríms eins og hann var oftast kallaður. Við hlið Sígga er eiginkona Rabba, Friðgerður Guðmundsdóttir.

Ragnar Kristinnsson eigandi Gámaþjónustu Vestfjarða mætti galvaskur til leiks. Hann er þó trúlega ekki síður þekktur sem Raggi í Laufási, en svo nefndist æskuheimili hans í Firðinum.

Tveir góðir og landsfrægir Ísafjarðarþúkar. Guðjón Arnar Kristjánsson, alþingismaður og séra Örn Bárður Jónsson. Kannski umræðuefnið hafi verið smásaga prestsins um Davíð Oddsson.

Jónas Guðbjörnsson, vörubílstjóri mætti kátur og hress á Sólarkaffið. Þetta varð þó því miður hans síðasta Sólarkaffi, því hann lést á síðar á árinu.

á Breiðafirðinum”, sagði Danni. „Þú varst svei mér heppinn Danni minn að það fórst ekki togari“ sagði Hans.

Ef til vill eru minningar brottfluttra Ísfirðinga bundnar við ákveðnar persónur, persónur sem voru þekktar fyrir hnittin svör, kynlegar uppákomur eða annað atferli, sem situr í huganum. Í dag myndu þessir einstaklingar flokkast undir þjóðsagnapersónur, menn eins og Kristján frá Garðstöðum, Stebbi skói, Pétur á Grænagardi, séra Sigurður o.fl.o.fl.

Þeir deyja ungir...

Það var sagt að séra Sigurður Kristjánsson hefði byrjað ræðu, sem hann var beðinn um að flytja á Hlífarsamsætinu (öðru nafni gam-

almennasamsætinu) þannig: „Þeir deyja ungir sem guðirnir elska“. Ekki efast ég um að þessi orð hafi verið slitin úr samhengi, en ekki virðist þetta nú hafa verið heppileg byrjun á ræðu fyrir elsta fólk bæjarins.

Segiði sís

Það var líka athyglisvert þegar Kristján frá Garðstöðum sagði um Einar B. Ingvarsson, bankastjóra, sem hafði þurft að dveljast í Reykjavík einn vetur og var að skreppa heim um helgar til að hitta Dísu sína: „ég er alveg hissa á honum Einari, getur hann ekki bara sent henni blóm.“ Menn eins og Kristján eru vandfundnir í dag. Þegar Jón Aðalbjörn var að taka mynd af starfsfólki Landsbankans,

þar sem Kristján sat fyrir miðju í kvennafans, sagði Jón: þið verðið að brosa, segiði sís „Hvað er nú verið að blanda S.Í.S. í þetta, það er nú alveg óþarfi“, sagði Kristján.

Af Stebba skóa

Ég vann með Stebba skóa á bæjararskrifstofunum, hann var einn forvitnasti maður sem ég hef kynst um æfina, trúlega jafn forvitinn og ég. Eitt sinn dró hann mig afsíðis, kómiskur á svip og ég sá að hann var með fundargerðarbók skólanefndar Húsmæðraskólans Óskar. „Sjáðu, sjáðu, sjáðu nú þetta“ og las fyrir mig upphaf einnar fundargerðarinnar: Mættar voru frúrnar Lára Eðvarðar, Iðunn Eiríks og Marías Þ. Guðmundsson. „Þær, þær, voru, voru þrjár, þrjár, þrjár,

Prófaðu PRIMUS

PRIMUS er ný, bragðgóð viðbót við daglegan kost íþróttafólks og þeirra sem vilja byggja líkamann markvisst upp.

PRIMUS er ríkur af trefjum, kalki, A- og D- vítamínum og mysupróteini, sem þykir öðrum próteinum betra til uppbyggingar á vöðvum.

PRIMUS fæst með jarðaberja-, vanillu- og súkkulaðibragði. Verði þér að góðu!

MJÓLKURSAMLAG ÍSFIRÐINGA

PRIMUS

Nýr seðjandi próteindrykkur sem verður brátt á allra vörum

Halli og Laddi (eða Laddi og Halli ef talið er frá vinstri) eru alltaf óborganlegir í sínum margvíslegu hlutverkum.

Reynir Traustason, blaðamaður og rithöfundur frá Flateyri mætti til að kíkja á nágrannana frá Ísafirði ásamt eiginkonunni, Halldóru Jónsdóttur.

frúrnar, frúrnar, það var nú ekkert annað.”

Stebbi sagði einu sinni á kaffistofunni: „Þetta ,þetta ,þetta er rétt hjá þér Magnús, jafnvel þótt þú segir það.“ Mér þótti þetta nú nokkuð vafasamur vitnisburður.

Hjólboruumræða

Pétur á Grænegarði er afar minnisstæður maður. Hann lagði

mikið uppúr því að halda uppi húmor og umræðum á Netagerð Vestfjarða. Ekki ólygnari maður en Kristján Rafn Guðmundsson, jafnaldri minn og vinur, sagði mér að einn daginn, þegar lítið var um að vera, hefði Pétur hafið umræðuna um það hvað væri fram og aftur á hjólbörum. Hefði þessi umræða staðið allan daginn og engin niðurstaða fengist.

hér ?“ Þá kom sá gamli fram og sagði: „Uss ég er að hlusta á söguna“ Hann hafði þá verið að hlusta á útvarpssöguna og leiddist þessi truflun. Hann á einnig að hafa sagt við aðra konu, sem kom til hans og sagðist hafa keypt hjá honum skó í gær, en þeir væru báðir upp á sama fótinn: „Ekkert mál þú færð bara afslátt“ Já, það getur verið gaman á Ísafirði.

Veislustjórinn, yfirlögregluþjónninn og skólastjórasonurinn af Engjaveginum, Önnundur Jónsson, vakti óstjórnlega kátínu þegar hann mætti á sviðið í svansbúningi að hætta Bjarkar Guðmundsdóttur söngkonu.

Sex vikna á sviði

Um aldamótin stóð leiklist með miklum blóma á Ísafirði og áttum við marga frábæra leikara fram eftir öldinni. Einn er þó sá leikari sem byrjaði afar snemma að leika. Hér á ég við Jónas vin minn og veiðifélaga Magnússon. Hann hefur sagt mér að fyrsta hlutverk hans, þá sex vikna gamals, hafi verið í Skugga-Sveini, þar sem hann lék kornabarn í fangi föður síns. „Ég man hvað mér brá, þegar tjaldid var dregið frá og ég sá öll andlitin í salnum“, sagði Jónas. Ég spurði Jónas hvort hann hefði ekki verið nokkuð bráðproska? „Nei ekkert sérstaklega“ svaraði hann. Ég held nú samt að okkur sé að fara aftur í proska þarna fyrir vestan.

Þú færð afslátt

Jói Júl, stórvinur minn og læri-meistari, afgreiddi í skóverslun Leós, þegar hann var hættur öðrum störfum. Eitt sinn kom kona í búðina en sá engan afgreiðslumann. Hún kallaði: „Hæ er enginn

Þegar Gísli varð kjaftstopp

Í dag hefur Gísli Hjartarson gefið út nokkrar bækur með gamansögum um valinkunna Vestfirðinga. Þar er ekki einvörðungu að finna sögur um þessa „gömlu“, skrýtnu karla og kerlingar, sem við, sem erum komnir á miðjan aldur, þekktum, heldur eru þar sögur af okkur sjálfum, „ungu mönnum“ sem eigum ekki að vera í þessum hópi, eða hvað ? Jú lífið heldur áfram. Við sem einu sinni vorum ung, verðum að bíta í það súra epli að vera orðin eldri og e.t.v. þjóðsagnapersónur í augum þeirra yngri. Gísli hefur venjulega haft þessar bækur sínar til sölu hér á Sólarkaffinu og ég vona, Gísli minn, að salan gefi þér eitthvað í aðra hönd, þ.e. þá vinstri.

Vinur minn, heimilismaður í Bræðratungu, þjálfunar- og þjónustmiðstöð þroskaheftra, spurði Gísla eitt sinn, þar sem hann sat við skriftir: Ertu örvhentur, Gísli ? Gísli mun þá hafa orðið kjaftstopp og þarf nokkuð til.

Alhliða og
persónuleg
trygginga-
þjónusta
fyrir
sjávarútveginn

TRYGGINGAMIÐSTÖÐIN HF

Aðalstræti 6-8 • 101 Reykjavík • Sími 515 2000 • www.tmhf.is

Ekki var látið uppskátt hvað gömlu skólasystkinin Ömundur Jónsson og Kolbrún Sveinbjörnsdóttir voru að ræða svona merkilegt. Kannski voru það gömul þakkarastrik eða Kolla bara að segja Önundi að hann þurfi ekkert að vera feiminn á sviðinu í Súlnasalnum, jafnvel þó hann mæti í svansbúningi. Eiginkona Öundar, Gróa Stefánsdóttir létur sér fátt um finnast hinu megin við borðið.

Þingmaðurinn Guðjón Arnar Kristjánsson, eða Addi Kitta Gau, ásamt eiginkonunni Mariönnu Barböru sem við leyfum okkur að beygja upp á íslensku þó hún sé pólsk að uppruna.

Jæja vertu blessaður

Garðar Einarsson, sem vann um árabíl í Bókhöfðunni, var í bæjarstjórn um tíma. Hann var eitt sinn á Fjórðungspingi að Núpi í Dýrafirði þar sem séra Baldur í Vatnsfirði var einnig. Þeir Garðar voru lítið fyrir ræðuhöld og þess háttar og Garðar var að spóka sig úti á stétt. Þá kemur þar séra Baldur, sem þekkti Garðar lítið sem ekkert, og segir: „Jæja Garðar minn, þú tollir ekki innvið í svona góðu vedri frekar en ég, en hvernig er það annars, eru menn ekki með nesti með sér á svona samkomum?“

Jú, sagði Garðar, ég held það nú, en annars er ég nú algjör bindindismaður. „Jæja, Garðar minn, vertu blessaður“ sagði séra Baldur.

Heyrist þó draga andann

Marselíus Bernharðsson var lengi í bæjarstjórn Ísafjarðar en tók afar sjaldan til máls. Þegar hann hætti í bæjarstjórninni tók við Gunnar Örn Gunnarsson sem var framkvæmdastjóri hjá M. Bernharðsson hf. Gunnar var ekki heldur skrafhreifinn á fundum og eitt sinn þegar nokkrir menn voru að ræða málin og gera samanburð á þeim bæjarfulltrúunum, Marselíusi

og Gunnari, sagði Sigurður Marselíusson:

„Ja, pabbi heyrir þó draga andann“.

Bauðst til að lána lík

Ísfirðingar hafa löngum átt góða nágranna. Þannig hefur Bolvíkingum lengi verið afar hlýtt til okkar Ísfirðinga. Bæjarstjórinn þeirra, Ólafur Kristjánsson bauðst t.d. til að lána okkur lík, þegar átti að vígja nýja kirkjugarðinn á Réttarholti í Engidal. Þetta ágæta boð þeirra var nú ekki þegið, en hugsíð ykkur hjálpsemina og velvildina hjá þessum ágætu grönnum.

Ísafjarðarkaupstaður

Ágætu Ísfirðingar. Það er ekki tími til að láta móðan mása öllu lengur, komið þið vestur og þá skulum við skemmta okkur saman. En í lokin ætla ég að lesa hér ljóð eftir okkar ágæta nágranna úr Önundarfirði, Guðmund Inga Kristjánsson, skáld frá Kirkjubóli í Bjarnardal, en hann varð 95 ára þann 15. janúar sl.

Guðmundur Ingi gaf út fimm ljóðabækur og helgaði nöfn þeirra allra sólinni:

Sólstafir, sólbráð, sóldögg, sólborgir og sólfar. Þessi gedþekki öðlingsmaður mat sólina mikils og það gerum við einnig sem sækjum hér Sólarkaffi Ísfirðingafélagsins. Kvæðið sem ég les heitir Ísafjarðarkaupstaður og er úr bókinni Sólfar sem kom út 1981.

Þótt skammur sé Skutulsfjörður hann skreyta þó söguleg nöfn. Af Guði svo vel er hann gjörður að gaf hann oss víðfræga höfn. Og farmenn og fiskimenn góðir þar fundu sér lægi og ver. Og höfnin varð mannvirkjum móðir, varð móðir að kauptúni hér.

Um tangann og upp eftir Eyri komst athafnalífið á fót, og híbýlin fleiri og fleiri þar festu í mölinni rót. En Vestfirðir vöggðu barni sem vonaði og starfaði í senn, varð kaupstaður, miðstöð og kjarni, sem kalla þeir nútímamenn.

Það var eins og veglegur heimur frá Vestfjörðum opnaðist þjóð. En einkum af Ásgeirum tveimur hinn ísfirski ljómi þó stóð. Þar hugsjónum framkvæmdin fylgdi,

og framtíðin átti þar vist.
Er Ásgeir á Ísafjörð sigldi
fékk Ísland sitt gufuskip fyrst.

Er öldin sem leið var á enda
og önnur í dyrunum beið
á Ísafjörð oft mátti benda
með andstæðra foringja leið.
Með Hafstein í heimastjórn fóru
hans heillir og gáfnafar
gegn töfrum frá Theódóru
og trausti sem Skúla bar.

Og margur var áfangi merkur.
Það mun ekki gleymast um sinn
hve styrinn var mikill og sterkur
sem stóð um þá Vilmund og Finn,
hve Gufudals-Guðmundar penni
var góður og harður um leið.
Þótt tímar og tíðindi renni
ei tynist það dagmálaskeið.

Svo nefnum vér ekki þau átök
sem eftir það sá þessi bær,
þau umsvif með aðsog og frátök
sem eru þó stund vorri nær.
Nú blöndum vér glaðværur geði
og gleymd eru viðskiptin hörð.
Nú gleðjumst vér öll þeirri gleði
sem geisar um Ísafjörð.

Og Vestfirðir vanist því hafa
og vita þig stærstan hjá sér
og njóta til gagns þeirra gjafa
sem gjafarinn hlutaði þér.
Þinn iðnaður, útgerð og skólar
kom öðrum á hærra stig.
Þá sjáum vér jafnan til sólar
ef sólskinið ljómar um þig.

Til þín hafa vestfirskir vitjað
og vona og standa með þér.
Að dalur og djúp sé nytjað,
vor draumur og vilji það er.
Og þörf er að þingvaldið skilji
vorn þegnskap við útnorðurhöf.
Að sigri sá vestfirski vilji
það verði þín afmælisgjöf.

Til heilla þér, kaupstaður kærri,
vér komum og sjáum þitt ráð
og óskum að framtíðin færi
þér farsæld í menning og dáð,
að trúin og áræðið andi
um ísfirski baráttumenn,
þinn vegur og viðgangur standi
og Vestfirðir njóti þín enn.

Gullfiskur

íslenskur barðfiskur

barðfiskur fyrir alla

Leiðrétting

Þau leiðu mistök urðu
í síðasta blaði (sjá bls. 46)
að myndatexti við þessa
mynd var ranglega skráð-
ur á Stellu Ingvarsdóttur
og Guðmund M. Jónsson.
Það rétta er að á mynd-
inni eru talið frá vinstri:
Helga Sigtryggisdóttir,
Unnur Helgadóttir og
Haukur Sigtryggsson.
Bedið er velvirðingar á
þessum mistökum.

ELEGANCE 52 ST

THERMALLY INSULATED ALUMINIUM CURTAIN WALL SYSTEM

Why opt for Elegance 52 ST ?

Durable and environmental
Elegance 52 ST combines technology and modern design with the unique characteristics of aluminium. Aluminium can perfectly be used for various purposes in the building industry. It is a valuable and durable material that needs very little maintenance. Thanks to its environmental qualities, i.e. its possibility to be recycled, aluminium is a material of both the present and the future.

Excellent quality and perfect insulation

All problems regarding condensation and loss of heat are in the past now, thanks to the thermal break of the system, which is guaranteed by the insulation made of a special synthetic material (PMS). The curtain walls and doublets of RC System are perfectly insulated, seal resistant and air tight and meet the most severe technical standards.

Creativity and versatility

Thanks to the large diversity of shapes and colours, aluminium may be used for any architectural purpose. Moreover, Elegance 52 ST has a beautiful design (see elegant front view at 1/2 view and rounded inside angles) and can be used in all kinds of different architectural building styles. Elegance 52 ST is available in more than 400 colours or a combination of those colours. A curtain wall, realised with Elegance 52 ST, needs very little maintenance and offers you optimal comfort.

For a quality home, new or renovated, aluminium is the basis of fine and authentic framework.

Hard wearing

Perfectly insulating

Fits with any building style

Colourful

Safety

Ecologically sound

Easy to maintain

Al-Kerfi Ltd.
Bakkabraut 8
105 Reykjavík, Iceland
Phone: +354 (0)22
Fax: +354 (0)22
E-mail: al-kerfi@al-kerfi.is

CONFORT 110

THERMALLY INSULATED ALUMINIUM SLIDING DOORS (MONO-RAIL)

ALUMINIUM COMPANY

Reykjavík: 17 - 80 0010 Iceland Tel: +354 (0)22 77 96 46 Fax: +354 (0)22 77 96 49
Reykjavík: 11 - 80 0000 Iceland Tel: +354 (0)22 44 00 11 Fax: +354 (0)22 44 00 11
Internet: www.rcsystem.com e-mail: RCSystem@rcsystem.com

TECHNICAL DATA
Max. wind: 1000 km/h with max. pressure of 100 kg.
G3 according to EN 12207
and max. G300
gill surface must be halving
up to 2.5 m height.
Single entrance: max. 1000 kg/m²
and 100 km/h.

B 40

ALUMINIUM BALUSTRADE AND HAND RAIL

ALUMINIUM COMPANY

Reykjavík: 17 - 80 0010 Iceland Tel: +354 (0)22 77 96 46 Fax: +354 (0)22 77 96 49
Reykjavík: 11 - 80 0000 Iceland Tel: +354 (0)22 44 00 11 Fax: +354 (0)22 44 00 11
Internet: www.rcsystem.com e-mail: RCSystem@rcsystem.com

Hurðir, handrið og hallarsvalir.
Gluggar, gróðurhús og garðhýsi.
Byggjum yfir heitapottinn.
Allir litir - þú velur.
Vönduð vinna - vandað hráefni.
Gerum tilboð - hafðu samband.

Bakkabraut 8, Kópavogi.

Símar: 564-2992, 899-0161. Fax: 564-2993

Sr. Sveinbjörn Björnsson sóknarprestur
á Þórshöfn messaði í Áskirkju:

Guðspjónusta Ísfirðingafélagsins

Að venju stóð Ísfirðingafélagið í Reykjavík fyrir messuhaldi og kirkjukaffi á síðasta ári og fór það fram í Áskirkju þann 12. maí á 6. sunnudegi eftir páska. Prestur var sr. Sveinbjörn Bjarnason. Eftir lestur úr Jóhannesarguðspjalli var farið með bænina Vertu Guð faðir:

Vertu Guð faðir, faðir minn,
í frelsarans Jesú nafni,
hönd þín leiði mig út og inn,
svo allri synd ég hafni.

Þá var sunginn „þjóðsöngur“ Ísfirðinga:

„Í faðmi fjalla blárna,
þar freyðir aldan köld,
í söllum hamra hárra
á huldan góða völd,
sem lætur blysin blika
um bládimm klettaskörð,
er kvöldsins geislar kvika
og kyssa Ísafjörð.“

Gaf þessi texti séra Sveinbirni innblástur í ræðu dagsins.

„Þetta ljóð þekkjum við öll - fyrsta erindi ljóðsins Ísafjörður eftir Guðmund Guðmundsson. Í þessu erindi er stórkostleg náttúrulýsing. Skáldið horfir til hárra fjallanna sem eru í senn ógn og vörn Ísafjardarkaupstaðar. Hann sér ölduna, kalda, hvítfyssandi og ógnandi við landsteina en veit um leið að í háum hömrnum býr verndarandi og hann sér geisla kvöldsólarinnar

Sr. Sveinbjörn Björnsson í ræðustól.

kyssa Skutulsfjörð og Ísafjardarkaupstað.

Þessi mynd, sem skáldið dregur upp, er ekki aðeins áhrifamikil náttúrulýsing heldur einnig lofgjörð til Guðs sem skapaði þennan heim - skapaði þessa sýn sem blasti og blasir við augum. Lofgjörð og um leið þakkar til skaparans fyrir þá umgjörð sem Ísfirði er sköpuð. Umgjörð sem við þekkjum öll og munum vel. En þegar við lítum til baka þá er eins og við munum bara hið góða og fagra. Upp í hugskotið koma fjölmargar myndir eins og af vetrarkvöldi þegar snævipakin fjöllin römmuðu inn byggðina á eyrinni og inni í firði; munuð er skíðaferð fram á dal; útlega í Val-

höll eða Dyngju og skautuferð á pollinum. Einnig finnast myndir af vori eða sumri þar sem ekki bærðist hár á höfði svo dögum skipti. Bátar, stórir og smærri, á leið á sjó eða í land með björg í bú. Þessar myndir verða oft efstar þegar flett er í albúmi minninganna. Að sönnu voru einnig dekkri dagar með byljum og leiðinda veðri og atburðum sem oft reyndist erfitt að takast á við en samfélagið í „Faðmi fjalla blárna“ stóð saman og treysti á verndina sem þrátt fyrir allt bjó í hömrnum háu og sameinaðist við úrvinnslu erfiðleikanna.

Þessar náttúrumyndir allar hefur Guðmundur Guðmundsson verið að skoða þegar hann skrifaði ljóðið Ísafjörður. Hann sér Guð í sköpuninni og þakkar þessa Guðs gjöf á þann hátt sem hann kunni beztan, þ.e. í ljóði - ljóði, sem er okkur öllum mjög kært.

Annad ljóðskáld leit einnig til ægifagurs og tignarlegs fjallahings í sinni lofgjörð en í einum Davíðsálma segir: „Ég hef augu mín til fjallanna: Hvaðan kemur mér hjálp?“ Og skáldið svarar sjálft spurningunni: „Hjálp mín kemur frá Drottni, skapara himins og jarðar.“ Þarna er einnig um að ræða lofgjörð og þökk og að auki trúarjátningu: „Hjálp mín kemur frá Drottni.“ Hann veitir þá hjálp og vernd sem öruggust og bezt er og trú skáldsins er einlæg og traustið til Guðs skapara himins og jarðar.

Það var notalegt að geta tyllt sér niður í kaffi með gömlum kunningjum að lokinni messu.

Anna Helgadóttir, fann sér sæti hjá þessum tveim heiðursmönnum.

Hér má m.a. sjá Gunnlaug Guðmundsson, Gulla á pósthúsinu, og Jónínu Axelsdóttur Nielsen eiginkonu hans, Guðmundu Veturlíðadóttur, og Gunnar Líkafrónsson.

Það var vel mætt og nokkuð þétt setinn bekkurinn í kirkjunni.

Hver er trú okkar?

Guðspjallstexti dagsins í dag er úr kveðjuræðu Jesú, hann er að búa lærisveinana undir brottför sína og hann leggur áherzlu á að hann muni ekki skilja þá eftir eina. Hann muni senda þeim hjálpara, sannleiksanda, sem muni vitna um sig og að þeir skuli einnig bera vitni um það sem þeir hafi séð og reynt af samvistum með sér.

Við getum séð fyrir okkur læri-

sveinahópin, sem sett hafði allt sitt traust á Jesú og þó þeir hafi skilið margt af því sem hann sagði þeim þá var einnig margt sem þeir skildu ekki. Nú voru þeir smátt og smátt að öðlast skilning á því að Jesús væri að fara frá þeim - og nú ómuðu áður sögð orð hans í eyrum þeirra - orð sem þeir höfðu þá ekki skilið eða vildu ef til vill ekki hlusta á af því þau voru óþægileg. Nú virtist þetta vera staðreynd og það hef-

ur ekki bara verið erfitt að skilja það heldur ekki síður erfitt að sætta sig við það. En Jesús, sem hafði reynt þeim svo vel, ætlaði ekki fara án þess að huga að framtíð þeirra. Hjálparinn mundi koma og leiðbeina þeim. En hver eða hvað var þessi hjálpari? Hvað tákn gátu þeir haft til marks þegar hann kæmi? Þeir höfðu trú að því sem Jesús hafði sagt við þá og treyst honum en eftir að hann væri farinn yrði trú þeirra og traust að byggjast á þeirri reynslu sem samfylgdin hafði fært þeim. „Trúin er fullvissa um það, sem menn vona, sannfæring um þá hluti, sem eigi er auðið að sjá.“ (Heb. 11:1) segir í Hebreaabréfinu.

Hver er trú okkar? Hver er trú mín - hver er trú þín? Okkar tími er svo óralangt frá þeim tíma sem lærisveinarnir lifðu. Þeir gengu götuna við hlið Jesú og þeir hlýddu á orð hans, sáu hann lækna sjúkdóma sem voru ólæknanlegir, sáu hann vekja látna til lífs. Þeir byggðu áframhaldandi trú sína á því sem augu þeirra höfðu séð og eyru þeirra heyrt. En þrátt fyrir þetta allt var trú margra þeirra ótraust og hafði ekki haldgóðar undirstöður. Þrátt fyrir það fól Jesús þeim öllum að bera vitni um það sem þeir höfðu séð og heyrt. Hann valdi ekki úr þá sem hann vissi að trúðu án efasemda. Það fullvissar okkur um að trú og efi geta mjög vel farið saman þegar efinn er notaður í þeim tilgangi að fræðast betur um trúargrundvöllinn.

Í heilagrí ritningu getum við fræðst um þennan trúargrundvöll - með ritninguna okkur nærri getum við gengið götuna með Jesú

Sest til borðs að lokinni messu. Fremst á myndinni talið frá vinstri eru Halldóra Guðmundsdóttir og Anna Helgadóttir.

Kökuhlaðborðið í kirkjukaffi Ísafirðingafélagsins var veglegt að vanda.

Græðir sf. – Flateyri

Vinnuv íar ʒ Verktakastarfsemi
Valdemar Jónsson • Varmadal Flateyri

Sími 456-7652 / 893-3067 / 456-7650 • Fax: 456-7651

Vestfirðingar, gleðilegt nýtt ár

Hér má sjá Friðriku Eðvaldsdóttur, Daníel Eðvaldsson, Sr. Sveinbjörn Bjarnason, Guðbjörgu Guðjónsdóttur, Elísabetu Sigmarsdóttur, Kristínu Bárðardóttur og Magnðísi Grímsdóttur.

Hér er verið að skoða bakkelsið og þarna má m.a. sjá Jakobínu Jakobsdóttir, Hönnu Sigurðardóttur, Pál Sigurðsson, Úllu Páls, Þorsteinn Sigfússon og fleiri.

Kristi. Lærisveinarnir skildu ekki allt sem Jesús sagði við þá á göngunni en þeir héldu áfram að fylgja honum af því að þá þyrsti í að heyra meira og smátt og smátt jókst skilningur þeirra á orðum hans. Eins er með okkur – þegar við tökum Biblíuna í hönd og lesum í henni og meðal annars orðin sem Jesús talaði á sinni tíð – fyrir um 2000 árum síðan, þá skiljum við þau ekki öll. Látum það samt ekki hafa þau áhrif að við leggjum hana frá okkur. Lesum áfram - því smátt og smátt eykst okkur skilningur eins og lærisveinunum forðum. Og þar kemur að við getum tekið undir með Samverjunum í borginni Síkar í Samaría þegar þeir sögðu við konuna: „Það er ekki lengur sakir orða þinna, að vér trúum, því að vér höfum sjálfir heyrt hann og vitum, að hann er sannarlega frelsari heimsins.“ (Jóh. 4:42) Þarna voru þeir að játa trú á Guð og orð Jesú. Eftir slíka játningu verður ritningin okkur sá vizku- og næringarbrunnur sem okkur þyrstir í að nærast af. Lestur Biblíunnar er okkur ekki öllum tamur og nýverið sá ég skopmynd í dagblaði þar sem maður er látinn segja við prest: „Nei! Ég hef ekki lesið biblíuna. Ég er að bíða eftir að hún komi á Netið.“ (Mbl. 8. maí 2002, bls. 51) Við þennan mann og aðra sem svipað er ástatt með vil ég segja: Bið ykkar er á enda, Biblían er fyrir allnokkru komin á netið og því hægt að lesa hana þar. Ekkert er því til fyrirstöðu að þið getið hafið lesturinn nú þegar.

Fyrsta kristni fræðslan

Fyrri nokkrum árum var gerð skoðanakönnun þar sem m.a. var spurt um hvar fólk hafði fengið sína fyrstu fræðslu í kristnum fræðum, hver hefði kennt fyrstu bænirnar. Í fyrsta sæti var langoftast nefnt að fræðarinn hafi verið móðirin eða amman. Við eigum þeim því mikið að þakka - mömmunni og ömmunni. Þegar kvöldi tók og einnig við önnur tækifæri sáðu þær í lítið barnshjarta fræjum, sem settust þar að og voru til staðar upp frá því. Uxu og döfnuðu og urðu síðar meir undirstaða að trúarlífi. Í dag – á mæðradegi - erum við hvert og eitt okkar full þakklætis til móður okkar og ömmu fyrir þá fræðslu sem þær veittu okkur og fyrir alla þá umhyggju sem við nutum í foreldrahúsum. Þar var grundvöllurinn lagður, þaðan fórum við með það vegarnesti sem foreldarnir vissu að myndi reynast okkur bezt í lífinu, þ.e. trúna á Guð, skapara himins og jarðar. Frá honum fengjum við þá hjálp sem bezt við gætum byggt á. Frá móðurinni fengjum við einnig þá líkamlegu næringu sem bezt var litlum ósjálfbjarga líkama – móðurmjólkina. Samlíkingin um að eitthvað hafi verið drukkið í sig með móðurmjólkinni segir meira en orðin sem notuð eru. Þau vísa til þess að það sem þannig fékkst hafi verið grundvallandi fyrir langa framtíð.

Þannig nestuð - nærð af móðurmjólki, fræðslu um Guð og boðskap hans - fluttum við úr áttögunum og ætlum mörg hver að vera bara

um ofurlitla stund, meðan við værum í skóla eða sinna öðru sem sækja þurfti í aðra landshluta. En þó við höfum ekki snúið aftur heim til búsetu þá eru áttahagarnir enn til staðar – fjörðurinn í „Faðmi fjalla blárra“ á sér fastan sess í hugum okkar og við lítum úr fjarska fjöllin sem veittu okkur ungum vernd en voru um leið ógnandi í tign sinni og fegurð. Það er þessi mynd og aðrar sem við eigum sameiginlegar eða út af fyrir okkur, sem eru grundvöllur samfélags brottfluttra Ísfirðinga og þess að þeir koma saman til guðsþjónustu á hverju vori. Við minnumst áttahaganna og alls sem við nutum þar. Og í dag minnumst við einnig mæðra okkar í djúpri þökk og virðingu.

Hjálparinn, sem Jesús sagðist ætlaði að senda lærisveinum sínum og myndi vitna um sig, hann kom til þeirra á Hvítasunnudegi. Þá öðluðust þeir kraft heilags anda og þá hófst vorið í kristinni kirkju og það vor varir enn. Svo öflugur var og er boðskapurinn sem Jesús flutti að hann heyrir enn og sífellt fleiri fá að njóta hans. Heilagur andi hefur þannig starfað allt til þessa dags og hann hefur einnig snert við okkur og felur okkur að bera vitni um það sem við höfum heyrt og séð.

Biðjum þess að Guð, sem byrjaði þannig í okkur góða verkið, muni fullkomna það allt til dags Jesú Krist. (Fil. 1:6)

Guð blessi Ísafjörð um alla framtíð.

Hvar færðu mest og best fyrir peningana þína?

Fermingarmyndatökur

Innifalið:

tólf myndir 13x18 cm tilbúnar
til að gefa vinum og ættingjum,
að auki tvær stækkanir í
stærðinni 20 x 25 cm og ein
stækkun í 30 x 40 cm ramma

ÓDÝRARI

Ljósmyndastofa Kópavogs
sími 554 3020

Ljósmyndastofan Mynd
sími 565 4207

Gullskartgripir...

... í miklu úvali

Árni Höskuldsson
GULLSMÍÐUR

Bergstaðastræti 4 – 101 Reykjavík – Sími 562 0335

Linda

Ekki bara gott...

...heldur

GÓU gott

Ferð um Djúpveg með Gunnari landpósti síðla vetrar 1999:

Skelfingu lostin andlit bílstjóra þutu hjá

– er þeir mættu Gunnari á góðri siglingu með aðra hönd á stýri og farsímamann í hinni

Viðtal: Hörður Kristjánsson

Vekjarinn nötraði á náttborðinu og gáfu svefndruknum blaðamanni til kynna að tími væri til kominn að vakna. Klukkan var farin að halla í sjö og framundan langur dagur og ferðalag inn Ísafjardardjúp með Gunnari Péturssyni landpósti.

Þetta var síðla vetrar 1999 og greinilega vor á næsta leyti. Frost var þó enn í lofti og smá snjóföl hér og þar á götum í Hnífsdal þar sem blaðamaður bjó. Enn var vetrarsnjórinn heldur ekki horfinn með öllu úr gilskorningum vestfirsku fjallanna.

Að hefðbundnum morgunverkum loknum og þegar búið að renna niður morgunkaffinu var tími til kominn að halda af stað úr Hnífsdal og til móts við Gunnar Pétursson. Hafði verið fastmælum bundið að Gunnar tæki blaðamann upp í Fjarðarstrætinu um leið og hann færi hring um bæinn að hirða upp það sem eftir væri af pósti og vörum sem áttu að fara í Djúpið. Gunnar hafði deginum áður gefið skýr fyrirmæli um að blaðamaður skyldi vera tilbúinn ekki seinna en klukkan átta því farið yrði snemma af stað í póstferðina. Þótti blaðamanni því vissara að vera mættur tímanlega og klukkan hálf átta var allt klárt og ekki annað að gera en bíða eftir að kappinn birtist á silfurgráa Mitsubishi fjórhjóladrifna sendibíl sínum. Tíminn leið og þegar klukkan var tæplega korter yfir átta fór blaðamaður að velta fyrir sér hvort rétt væri að hringja í Gunnar, hann hlyti að hafa sofið yfir sig. Í miðjum þeim vangaveltum kemur Gunnar brunandi niður Fjarðarstrætið á Póstbílnum. "Varstu farinn að bíða," sagði Gunnar spóskur á svip með hvíta húfu á höfðinu. „Æ, ég þurfti að sækja dekk í viðgerð hjá Jónasi. Ég gleymdi því í gærkvöldi."

Gunnar Pétursson, póstur tilbúinn á póstbílnum í póstferð um Djúp síðla vetrar 1999. - Ljósmyndir Hörður Kristjánsson.

Sprækur eins og unglingur

Birgur af filmum, myndavél, upptökutæki og öðru sem tilheyrði í svona ferð, var stigið um bord í bílinn hjá Gunnari og blaðamanni ekkert að vanbúnaði að leggja í 'ann. Sömu sögu var að segja af Gunnari, þessum margfalda Íslandsmeistara á gönguskíðum sem var sprækur eins og unglingur þó kominn væri vel á sjötugs aldur (þá nýrðinn 69 ára). Ekki var heldur á honum að sjá að hann væri rétt skriðinn á fætur og því ekki laust

við að blaðamaður, nokkrum áratugum yngri, setti sig í stellingar til að líta ekki út eins og farlama gamalmenni við hliðina á þessum aldrad unglingi. Augljóst var að hafa mætti sig allan við ef blaðamaður ætti ekki að verða sér til skammar á leiðinni inn Djúp.

Gunnar fer þrjár ferðir á viku inn í Djúp um ríflega 150 kílómetra hvora leið eða tæpa 400 kílómetra fram og til baka og stundum meira. Að meðaltali er hann að keyra um 150 ferðir, eða um 60.000

„Halló, er þetta Kristján...“ - Gunnar með símann góða á lofti á leið inn Ísafjarðardjúp.

kílómetra á ári. Það var því engin furða að vegmælirinn á tiltölulega nýlegum bílnum sýndi 170 þúsund kílómetra. Gunnar hefur stundum lent í basli í þessum ferðum, m.a. tvívegis velt bílnum. Í annað skiptið lenti hann í holklaka í polli eða einu stöðuvatninu „hjá þeim blessuðum“ eins og hann kallar Vegagerðarmenn. Lengstu ferðirnar voru alla leið frá Ísafirði að Bæjum á Snæfjallaströnd. Stundum gerir leiðinlegt veður á þessum ferðum og í eitt skiptið veturinn 1989 þurfti Gunnar að gista í Hörgshlíð ásamt bílstjórum á þrem flutningabílum og fleirum í þrjár eða fjórar nætur vegna veðurs. Gunnar segir ótrúlega mikinn pósti fara á þessa 17 eða 18 bæi sem hann ekur á, en áður fór þetta allt með Djúpbátnum Fagranesi.

Útréttað í bænum

Áður en haldið var frá Ísafirði þurfti Gunnar að sinna ýmsum erindagjörðum. Fyrst varð þó að koma við á bensínstöðinni og fylla takinn af eldsneyti. Síðan lá leiðin á pósthúsið þar sem tekin voru sendibréf og pakkar til bænda og búaliðs við Djúp. Meðan Gunnar þeyttist milli staða að taka upp það sem flytja átti talaði hann nær viðstöðulaust í farsímann. Hann hringdi á undan sér á alla viðkomustaði í bænum svo allt væri klárt um

leið og hann renndi að dyrunum. Eins og reyndum bílstjóra sæmir og frumkvöðli í flutningabílaakstri á Vestfjörðum, hringdi hann í Vegagerðina til að fá fregnir af ástandi vega og færðina inn Djúp.

Eflaust er mörgum kunnugt að Gunnar var frumherji á sviði flutningabílaaksturs á leiðinni Ísafjörður - Reykjavík ásamt félaga sínum til margra ára Ebenezer Þórarins-

syni. Þá var öldin önnur í bókstaflegri merkingu er þeir ösluðu hálf-ófæra vegtroðinga vestur um Breiðadals-, Gemlufalls-, Hrafnseyrar-, og Dynjandisheiði og suður yfir Þingmannaheiði og alla hálsa og heiðar á Barðaströnd og í Reykhólasveit á leiðinni til Reykjavíkur. Slíkar ferðir voru engir skottúrar og tóku stundum viku eða meir, allt eftir færð og ástandi vega. Þá var heldur enginn Djúpvegur sem menn skjótast nú um á margfalt öflugri flutningabílum á kannski 7 til 10 tímum. Slíkt hefði menn ekki einu sinni dreymt um upp úr miðri síðustu öld þegar Gunnar og Ebbi eins og þeir voru oftast kallaðir voru að hefja sínar ferðir. Reyndar verður blaðamaður að jata að á barnsaldri vissi hann aldrei hvor var hvað frekar en svo fjölmargir aðrir. Ef einhverjum sást bregða fyrir á þeim árum á auðkenndum grænum Benz flutningabíl, með nöfnum þeirra félaga máluðum hvítum stöfum á boddýið, var bara sagt; „þarna kemur Gunnar og Ebbi.“ Það eina sem var á hreinu var að „þessi maður“ var bróðir Odds Péturssonar bæjarverkstjóra, sem átti soninn Elías sem gjarnan var leikfélagi blaðamanns. Þessi ættfræði dugði bara býsna vel fram-

Sigríður Hafliðadóttir og Kristján Kristjánsson, bóndi á Hvítanesi.

Gunnar þiggur súpu hjá hjá Sigríði Haflíðadóttur, húsfreyju á Hvítanesi, á meðan póstmálin eru afgreidd.

an af. Seinna upplýstist reyndar að það var sá helmingurinn af Gunnari og Ebba sem hét Gunnar sem var bróðir Odds.

Frumkvöðlar

Nú var aðeins eitt eftir. Gunnar tók stefnuna niður að fiskmarkaðnum við Sundahöfn. Þar var verið að ferma flutningabíl sonar hans Bjarna af fiski sem flytja átti suður. Gunnar vildi vita allt um ferðir Bjarna og hvenær hann legði af stað. Það væri alltaf gott að vita af öðrum á leiðinni ef eitthvað kæmi uppá. Sagðist Bjarni fara af stað um leið og búíð væri að fylla bílinn. Hann yrði líklega rétt í kjölfarið á pabba sínum. Reyndar er Bjarni líkt og faðir hans í hópi þekktustu flutningabílstjóra landsins. Hann hefur líka eins og sá gamli lent í margvíslegum svadilföllum á leiðinni Ísafjörður Reykjavík. Þó vegirnir séu betri og bílarnir margfalt öflugri og stærri, þá hafa kröfurnar um flutningana líka stórauðist. Nú er það tíminn sem ræður öllu. Vörur „eiga“ að vera komnar á áfangastað á tilteknum tíma. Þá er venjulega ekkert spurt um færð. Því hefur Bjarni margoft lent í því að ösla áfram ófæra vegi til að ná á tilsettum tíma. Þá hefur ekki verið spurt að þó snjó væri á köflum svo djúpur

ur að þar mætti týna fólksbíl og jafnvel jeppa. Hefur þetta áræði hans oft komið sér vel fyrir samferðamennina á vestfirskum vegum. Ekki er ýkja langt síðan Bjarni bjargaði fjölda manns úr bílum sem höfðu fest sig í ófærð á Steingrímsfjarðarheiði og björgunar-sveitarmenn og lögregla þurftu frá að hverfa vegna veðurofsa. Ók Bjarni þá fram á hvern bílinn af öðrum í kolblindum skafrenningi og tók strandaglópa um borð í flutningabílinn. Var því þröngt set-

„Er allt þetta til mín.“ - Sigurjón Samúelsson, bóndi á Hrafnabjörgum, tekur við póstinum hjá Gunnari.

inn bekkurinn hjá Bjarna þegar hann renndi í hlað á Hólmanvík með eina sjö eða átta farþega.

Síminn er þarfaping

Jæja þá var loks allt orðið klárt til brottfarar. Klukkan var rúmlega níu þegar silfurgrái póstbíllinn rann af stað sem leið lá upp Pollgötu og inn Skutulsfjarðarbrautina og Gunnar tók enn upp símann.

„Kristján, sæll vertu. Ég þarf að koma við hjá þér með pakka, ég verð þarna um hálf ellefu,“ sagði Gunnar og var kominn í hróka samræður við Kristján Kristjánsson, bónda á Hvítanesi í Skötufirði. Það var ekki fyrr en á Kirkubólshlíðinni fyrir ofan Ísafjardarflugvöll sem Gunnar lagði tólið á aftur enda þá búinn að fá að vita allt það markverðasta sem var að fréttastílinni. Með þetta í farteskinu var Gunnar orðinn vel birgur og samræðuhæfur þegar hann hitti bændur á öðrum bæjum innar í Djúpinu. Það var ekki laust við að þeirri hugsun skyti upp í höfði blaðmanns að skelfing hlyti Gunnar að borga í símareikning ef þetta væri venjan. Frá því klukkan korter yfir átta og til hálf tíu hafði hann vart lagt niður tólið þrátt fyrir að hafa fermt bílinn, keyrt milli staða og gert allt sem gera þurfti í leiðinni. Reyndar virðist þetta vera líka mikið tíðkað hjá flutningabílstjórum. Í gamla daga var það eingöngu tal-

Jæja, elskan mín. Það eru víst einhverjir að senda þér póst líka.“ - „Ætli það sé nokkuð nema gluggapóstur,“ segir Ragna Aðalsteinsdóttir, bóndi á Laugabóli í Laugardal og hlær við.

stöðin sem þá líka brúkuð óspart, en nú er farsíminn að nokkru tekinn við því hlutverki. Það var reyndar gaman að fylgjast með Gunnari undir stýri í ljósi þessarar farsíma-

væðingar. Rétt er að taka fram að þessi ferð var farin áður en bann við notkun farsíma í akstri án handfrjáls búnaðar var sett á.

Á Súðavíkurhlíðinni hringdi sím-

„Það er alltaf gaman að fá gesti,“ segir Ragna og heilsar komumönnum hress að vanda og nýkomnir úr útihúsunum. Þrátt fyrir mótlæti manna og almættis á liðnu árum, þá var hún ekkert á því að láta deigan síga. Það er hreint með ólíkindum sem þessi kona hefur mátt þola í gegnum árin, en það er líka greinilega seigara í henni en gengur og gerist.

inn enn og þar var bóndinn á einhverjum bænum að athuga hvort Gunnar hafi ekki örugglega tekið málningardósirnar með sem hann hafði pantað. Gunnar hélt nú það og var með símann í annarri hendi og með hina höndina á stýri. Þó vegurinn sé orðin býsna góður um Súðavíkurhlíð þá skaut þeirri hugsun upp hjá blaðamanni að hann vildi ekki vera í sporum þess bílstjóra sem nú mætti Gunnari á hálum veginum. Ók Gunnar með símann á lofti eins og herforingi eftir vegi sem hann þekkti þó sennilega betur en puttana á sér. Allavega sýndist blaðamanni það því Gunnar var með einn finger í fatla í þessari ferð.

Spekingar að sunnan

Hann var heldur ekkert að slá af þó bændur þyrftu að fá upplýsingar símleiðis og það var rétt eins og búið væri að taka upp vinstri umferð að nýju. Gunnar hafði nefnilega þann háttinn á að þræða helst vinstri kantinn á veginum nema þegar nauðsyn bar til. Það var þá helst að breyting væri á því þegar einhver andskotinn kom æðandi á móti og þá líklegast hálfviti úr Reykjavík eða að norðan sem ekkert þekkti til aksturslags Gunnars eða vestfirskra vega. Þá sveigði Gunnar eldsnökk til hægri eitt augnablik meðan hin druslan rétt straukst meðfram pósthólum með hlyðþið og fjöruna á aðra hönd. Mátti þá sjá svitaperlur hripa niður skelfingu lostið andlit bílstjórans sem þaut hjá með kreppta finger um stýri og skjannahvíta hnúa. Allt fór þetta þó vel og alltaf sama róin yfir Gunnari þó ekki væri laust við að blaðamaður væri farinn að svitna á köflum. – „Náðir þú númerinu,“ spurði Gunnar. „Þetta voru örugglega einhverjir spekingar að sunnan.“

Smá slitlag á 30 ára afmælinu

Þó slitlag sé nú komið á veginn alla leið frá Ísafirði og inn í Hestfjörð, þá eru enn eftir langir kaflar í Hestfirði, Skötufirði og víðar án varanlegs slitlags. Gunnari finnst því ekki mikið til koma með framkvæmdahraðann þar sem stórvirk-

ar vinnuvélar fást til allra hluta. Að vísu séu vegir nú til dags vel upp byggðir og vandaðir. Sjálfur stjórnaði hann jarðýtu í upphafi vinnu við svokallaðan Djúpveg, en eflaust myndu einhverjir kalla það teskeið miðað við þau ferlíki sem síðar voru notuð, m.a. stóra jarðýtu sem Gunnar og Ebba gerðu út seinna á ferlinum.

Hann rifjar upp vegagerðina í Skötufirði sem lokið var við að moka upp 1972-1973 og vegagerð í Hestfirði 1974 í þessu sambandi. Undirbygging þessara vega þoli vel sam-
anburð við það sem verið er að gera í dag.

„Það er varla hægt að segja að það sé nokkurt einasta lát á þessum vegum. Það einasta sem þessir vegir hafa liðið fyrir er að þeim hefur ekkert verið haldið við í fjölda mörg ár, en á sama tíma hefur ofaníbúðurinn verið að sópast í burtu með endalausri heflun,“ segir Gunnar. „Það hefði átt að vera búinn að setja á þessa vegi slitlag fyrir minnst tíu árum, en nú þurfa menn að fara að setja á þessa vegi nýtt yfirborð til að hægt sé að leggja á þá klæðningu. Menn hafa því auðvitað verið að kasta peningum með því að leggja ekki slitlag á þessa vegi strax.“

Miðar hægt

– Nú er komið árið 2003 og enn er stærstur hluti Skötufjarðar og Hestfjarðar án slitlags á þrjátíu ára afmæli þessarar vegalagningar. Það eru því orð að sönnu að hægt miði, því brátt eru fjögur ár síðan þetta samtal átti sér stað. Að vísu var hafist handa í fyrra með að lagfæra veginn í Skötufirði og væntanlega lýkur lagningu slitlags á þann veg í sunnanverðum firðinum í

Gunnar varð auðvitað að koma við í sumarbústaðnum hjá vini sínum Konráð Jakobssyni, hrefnuskyttu í Þernuvík. Þeir hafa margt brallað um ævina og margoft háð keppni á gönguskiðum. Konni er líka alltaf tilbúinn í rökræður og í þetta skiptið baunaði Gunnar á hann nokkrum vel völdum orðum um kvótakóna. Það var eins og við manninn mælt, tundurþráðurinn í Konna fuðraði upp og virtist ansi stuttur. Svona rétt í þann mund er Konni var farinn að þrútna í framan og að komast á háu tónana stóð Gunnar upp og kvaddi með tvírætt bros á andlitinu.

haust. Langt er samt í land að slitlag verði komið á allan Djúpvegin og sennilega má bíða enn í mörg ár þar til því verki lýkur.

Byrjaði 14 ára á vörubíl

Hugur Gunnar reikar aftur um nokkra áratugi til upphafs vegagerðar við Djúp. „Siggi Sveins kom mér fyrst í vegavinnuna vorið 1946,“ segir Gunnar og rifjar upp upphafskynni hans af vegagerð á Vestfjörðum. „Hann var tíu árum eldri en ég og átti heima á Góustöðum inni í firði og einn af mörgum bræðrum. Siggi fór aldrei neitt að heiman eins og aðrir bræður hans, en vann þess í stað mikið við búskapinn. Síðan varð hann snemma bílstjóri með eigin bíl. Ég var búinn að vera mikið með honum allt frá því hann keypti bílinn, enda var ég með mikla bíladellu. Ég var því varla nema 14 ára þegar ég fór að keyra fyrir hann bílinn í firðinum með vörur sem Siggi þurfti að flytja á bæina. Þetta var Chevrolet

vörubíll og nýlegur eða um árgamall þegar Sigurður keypti hann. Bíllinn hafði upphaflega verið keyptur til að keyra surtarbrandi úr

Gunnar Pétursson og séra Baldur Vilhelmsson, fyrrverandi prófastur í Vatnsfirði. Menn koma aldrei að tómun kofunum hjá séra Baldri og hann er eiginlega gangandi þjóðsagnapersóna. Um hann hefur margt verið ritað og rætt og sjálfur hefur hann haft lúmskt gaman af umtalinu. Skoðanir hefur hann alla tíð haft á hreinu og skipað sér í sveitir með lítilmagnanum gegn auðvaldshyggju og græðgi heimsins.

námunni í Botni í Súgandafirði. Hann var þó aldrei notaður þar nema í eitt sumar og lá síðan ónotaður í eitt eða tvö ár.

Þegar Siggi kom mér í Vegagerðina fékk hann mig líka til að keyra, en þá yldi hann frekar moka á sjálfur. Ég var þá ekki með neitt bílpróf. Tók pabbi þá í taumana. Vörubílstjórar í bænum voru farnir að impra á þessu við gamla manninn og hann sá að þetta gæti auðvitað ekki gengið. Þetta gæti kostað það að ég fengi ekki bílpróf á tilsettum tíma. Ég var því ekki lengi í vegagerðinni þetta sumar og komst á síldarbat þegar kom fram í júní. Vorið 1947 fór ég þó aftur í Vegagerðina í stuttan tíma. Það var svo sumarið 1948 sem ég byrja að vinna í vegagerð að fullu. Eftir það má segja að ég hafi verið nær stanslaust í vegagerð, að vísu mismunandi mikið á hverju ári allt til ársins 1985.

Margrét Karlsdóttir, veitingakona í gamla Héraðsskólanum í Reykjanesi. Gunnar skilar af sér póstinum og stimplar umslög sem fara eiga til baka. All skal þetta vera rétt og lögum samkvæmt.

Síðasti handmoksturinn

„Með því fyrsta sem ég gerði hjá Vegagerðinni 1946 var að moka

Breiðadalsheiðina á höndum. Það hafði verið þó nokkuð mikill snjór um veturinn svo þetta var rosalegt ævintýri. Það var komið fram í júní þegar þetta var. Þá voru nokkuð margir karlar, bæði frá Öndurfirði og Ísafirði í þessari vinnu. Trúlega tíu eða tólf. Furðulegt var hvað karlarnir voru naskir á að finna veginn. Það var byrjað efst í sköflunum og mokað af einum stalli á annan. Þeir gátu því verið fimm eða sex mannhæðir í Kinninni, eða um 12 metrar. Við mættum Önfirðingunum í Kverkinni í Kinninni eftir svona viku mokstur á heiðinni.”

Kristján Pétursson, bóndi í Svansvík, var mættur út í Reykjanes að sækja póstinn sinn. Hann tók því af Gunnari ómakið í þetta sinn að aka heim í Svansvík sem annars er endastöð Gunnars pósts síðan Nauteyrahreppur sameinaðist Hólmavíkurhreppi.

Þetta var síðasti handmoksturinn sem fram fór á Breiðadalsheiði því fyrsta jarðýtan á Vestfjörðum kom um miðjan júlí þetta sama ár og var undir stjórn pabba undirritaðs, Kristjáns J.M. Jónssonar, eða Kitta á ýtunni eins og hann var gjarn-

an kallaður eftir þetta. Ýtan tók við snjómoksturshlutverkinu af körlunum og var m.a. notuð til að ryðja veginn um Óshlíð.

Settur á ámoksturvéll

„Allt þetta breyttist fljótt upp úr 1947,“ segir Gunnar. „Ég byrjaði fyrst á ámokstursvéll hjá Vegagerðinni 1948 og var á henni í tvö sumur. Síðan á ámokstursvéll á Þingeyri í eitt sumar. Þá fór ég að keyra vörubíl 1951 inni í Djúpi. Ég var með vörubíl allt til ársins 1955. Þar var fyrst í stað mokað á bílana með höndum og unnu við það um 10 manns. Vegurinn yfir Þorskaflararheiði var t.d. að mestu gerður með handafli, enda fengu þeir ekki ýtu til verksins fyrr en síðasta árið 1946. Þegar ég kom fyrst í vegagerðina hér í Djúpinu var ekki kominn vegur nema að Melgraseyri, Arngræðareyri og að Laugabóli. Það var veisla á hverjum bæ þegar ákveðnum áföngum var náð.

Bylting á húslausri ýtu

„Í kringum 1950 keyptu menn hér í Nauteyrahreppi litla Ameríska ýtu af Cletrac gerð. Hún var

SINDRABERG

Nýtt og ferskt *sushi* við öll tækifæri

Sindragötu 7, 400 Ísafirði • Sími 456 5552, fax 456 5553

Hótel Ísafirði
Silfurtorgi 2
Sími 456 3360
Fax 456 3370
skg@heimsnet.is

Brúðkaup
Afmæli
Fermingar
Smaréttir
Fundir
Ráðstefnur
Veisluþjónusta
Erfidrykkjur

Framleiðum harðviðarstiga og eldhús- og baðinnréttingar, skápa og fleira. Tökum einnig að okkur framleiðslu á ýmskonar skiltum og húsamerkingum. Aðstoðum við hönnun og hugmyndavinnu. Gerum verðtilboð. Upplýsingar í síma 456 3622.

Eyjólfur
Björgmundsson
löggiltur rafverktaki

RAFRÓS ehf

Bakkabraut 12, Kópavogi, Sími: 544 4099
Bílasími: 893 5565

Almenn raflagnarþjónusta
Nýlagnir – Teikningar
Endurnýjun á eldra húsnæði
Dyrasímar

MINNINGARKORT

Minningarsjóðs Fjórðungssjúkrahússins á Ísafirði um Úlf Gunnarsson, yfirlækni

Kortin fást á eftirtöldum stöðum:

- FSÍ, afgreiðslu, sími 450 4500, alla virka daga kl. 8-16. Hægt er að greiða símleiðis með giró eða greiðslukorti.
- Bókaverslun Jónasar Tómassonar, Ísafirði, opið á virkum dögum kl. 9-18 og laugardaga kl. 10-12.
- Blómaturinn, Ísafirði, opið virka daga kl. 10-18, laugardaga kl. 10-18 og á sunnudögum kl. 13-16.

Minningarsjóðurinn er notaður til tækjakaupa fyrir sjúkrahúsið

Lágmarksgjald w/ kostnaðar er 500 kr.

Ferjan Baldur

er vegurinn til
Vestfjarða.
Þú stytir leiðina
og nýtur náttúruferðar
Breiðafjarðar.
— Hægt er að stansa í
Flatey milli ferða.

Upplýsingar
S: 438 1450

Nýi bensinn og fyrsta ýtan haustið 1960.

notuð í þó nokkur sumur í vegagerð inni í Ísafirði. Það var þó oft unnið meira af kappi né forsjá. Þetta var allt of lítið tæki til að vinna svona verk. Það var þó lagður vegurinn úr Ísafjarðarbotni og klárður út að Eyri sumarið 1954. Voru menn þá að keppast við að leggja veg svo ekki þyrfti að reka fé fyrir fjörðinn í sambandi við fjárskipti. Þetta tókst og gátu fjárbílar tekið féð á Eyri og flutt það þaðan, annars hefði orðið að reka féð alveg út í Gjörvudal.

Það var óskemmtileg vinna að vera á þessari vél, enda var hún húslaus og púströrslaus, það pústaði bara beint út úr pústgreininni. Þetta var ekki stór ýta varla 6 tonn og minni en ræktunarsambandsvélnar sem síðar komu. Hún var samt andskoti gangviss. Það versta við hana var að það var ein fjöður undir hvorri hlið og ýtan var því ansi mjúk og kvik. Þetta voru ekki sverari en jeppafjadrir. Við vorum því að reyna að setja fleiri blöð, en ekki var hægt að bæta meiru en einu blaði í fjadrirnar hvoru megin. Þessi ýta var með mismunadrifi eins og bíll og því hundleiðinlegt að vinna á henni í halla eða beygja henni undir átaki. Þá spólaði hún bara öðru megin. Við unnum á þessu til skiptis þarna um sumarið ég og strákur frá

Hamri sem heitir Guðmundur Magnússon.

Þó ýtan væri lítil gat það stundum komið sér vel vegna þess hversu aðstæður voru þröngar. Við gátum því skriðið þarna upp á klappirnar og skrapað saman meira efni en nokkur möguleiki hefði verið að gera á stærri ýtu. Hún þoldi alveg feiknalegan hliðarhalla. Það var hreinlega ekki hægt að velta henni þó við hefðum reynt það. Sigurður tengdapabbi hafði miklar áhyggjur af að tengdasonurinn færi sér að voða á ýtunni. Fylgdist hann því vel með öllu. Einu sinni var ég að príla upp á klöpp, en samt enginn hætta því hallinn var ekki svo mikill. Maður var ekkert vanur því að vera alltaf að líta aftur fyrir sig þegar það þurfti að bakka. Einhverra hluta vegna þá lít ég aftur fyrir mig og heldur þú að gamli maðurinn sé þá ekki þar kominn að styðja við ýtuna. Hann var hræddur um að vélin færi fram af klöppinni. Hann hefði hins vegar hæglega getað orðið undir vélinni ef ég hefði bakkað og þetta er eina skiptið sem ég man eftir að hafa verið nokkurn tíma styggur við hann, blessaðan karlinn.

Ég man að þegar þessum áfanga var náð að komast út að Eyri þá kom Geir heitinn Zoëga, vegamálastjóri að skoða hvað um væri að

vera. Hann kemur í skúrana og tjöldin hjá okkur í Ísafjarðarbotni og fékk að borða. Lýður heitinn Jónsson var þá yfirverkstjóri og stjórnaði þessu öllu, en Sigurður tengdapabbi var verkstjóri. Geir þeraði alla og segir við Sigurð: „Segið þér mér Sigurður minn. Hvar fenguð þér ýtu til að vinna þetta og klára veginn út að Eyri.“ Segir gamli maðurinn þá við hann. „Þér fóruð nú framhjá henni vegamálastjóri á leiðinni út á Eyri.“ Þá stóð þetta litla ýtukríli á veginum á leiðinni, en Geir hafði ekki dottið í huga að hægt hafi verið að klára þennan veg á svona kríli.

Ævintýri í ýtuútgerð

Þetta voru ævintýraár fyrst hérna í Djúpinu. Síðan kaupum við Ebba okkur ýtu 1956 og vorum með hana hér inni í Djúpi fyrsta sumarið. Þá vorum við að leggja veginn yfir Hestakleif. Það var Nalli (-International Harvester) 18 tónna vél og með þeim stærri á landinu. Hún dugði alveg geysilega andskoti vel þessi. Þetta var alveg ný gerð af International vélum. Þá verður hér stöðnun og það var ekkert haldið áfram í vegagerð hér í fleiri ár á eftir. Það er ekki fyrr en um 1960 sem eitthvað er haldið áfram, en það var þó ekkert á döfinni að gera akfæran veg út Djúpið.”

Bryggjan í Ögri

Þegar hér er komið sögu eður Gunnar póstur fram hjá gömlu bryggjunni í Ögri og rifjar það upp sögu af gerð bryggjunnar.

„Þetta var sennilega 1951, þá átti að lengja hérna bryggjuna því ekki var fært fyrir bát upp að henni nema á flæði. Vantaði þá vörubíl hingað inneftir til að keyra grjóti í steinker sem átti að mynda bryggjuendann. Það fékkst enginn til að fara þetta, enda ekki glæsilegt því hvergi var hægt að hífa bílinn í land. Ég tók þetta að mér og datt í

hug að setja undir bílinn olíutunnur. Mig minnir að við höfum sett fjórar tunnur undir hvert hjól. Feillinn hjá okkur var að hafa samt ekki nógu sterkt í spottanum á milli tunnanna undir bílnum og vorum því nærri búnir að missa hann í sjóinn. Bíllinn var fluttur með gamla Fagranesinu (gamla tréskipinu sem síðar brann) og ekki var hægt að hífa bílinn með palli og öllu saman. Pallurinn var því tekinn af á Ísafirði og fyrst hífður um borð og bíllinn á eftir. Þegar við komum hingað inneftir var bíllinn hífður upp á tunnuflekann. Síðan var honum fleytt í land og látið fjara undan. Þetta blessaðist allt á endanum. Hér var ég í þrjár vikur eða mánuð og alveg uppgripa helvítis vinna.

Mikið basl

Það gekk þó í óskaplegu brasi að koma steinkarinu niður á réttan stað. Þetta var hreinlega ekki einleikið, það var allt mögulegt að koma uppá svo við vorum hreint gáttaddir á þessu öllu saman. Það þurfti að stilla það vandlega af og það var afskaplega sjaldan að það var algjört logn. Síðan þurfti að sökkva karinu. Það var gert með því að teknir voru úr tappar, en við lentum tvisvar í því að þurfa að dæla úr því aftur. Við vorum með léleg ankeri og karið vildi færast til og lenda skakkt niður. Þá var ekki um annað að ræða en að dæla úr því aftur. Við vorum þá ekki með nógu kraftmikla dælu til að ná að dæla úr karinu á einni flæði svo það þurfti að byrja á

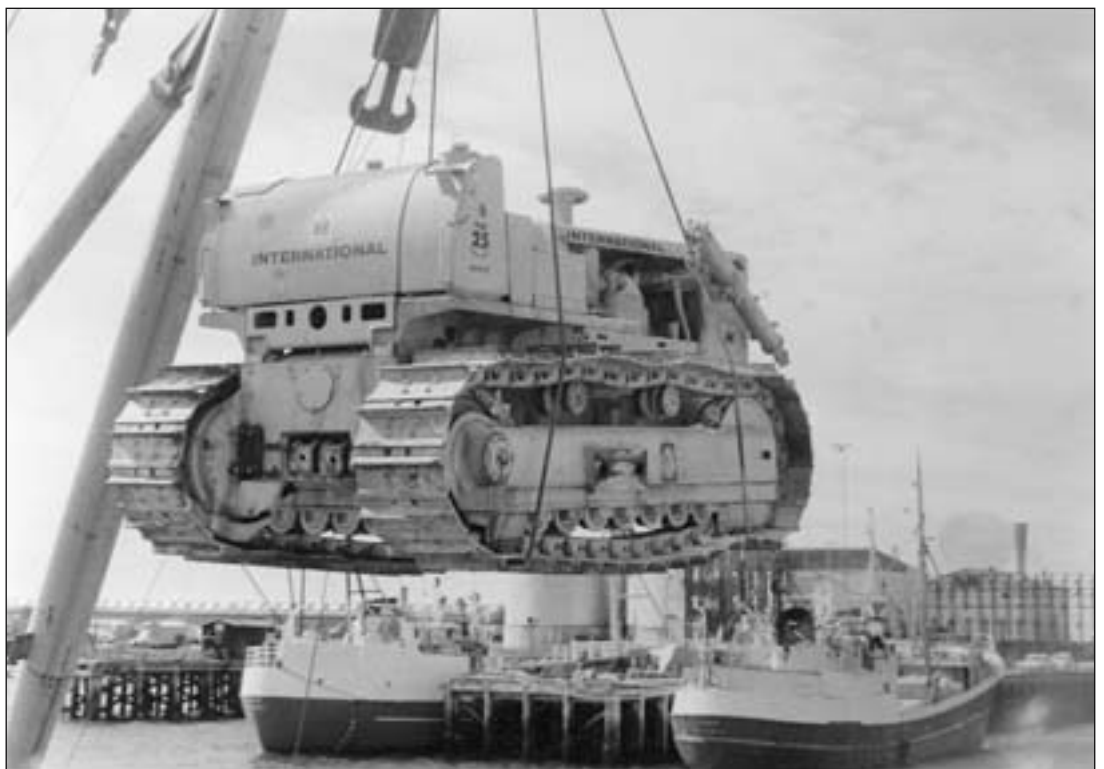
Fyrsti bíll yfir Dynjandisheiði, ökumaður Gunnar Pétursson, síðsumars 1959.

öllu uppá nýtt daginn eftir. Þetta var því afskaplegt basl. Endaði það með því að við fengum okkur betra ankeri og aðrar dælur frá Marselíusi á Ísafirði. Mér hafði dottið í hug að fara út í Ögurnes til að vita hvort ekki væru þar gamlir plógar sem nota mætti í ankeri. Það reyndis vera og við fórum á bílnum eins

langt og við komumst til að sækja þá, en þurftum samt að draga þá töluverða leið á höndum.

Fundur með látnum formönnum í Ögri

Með okkur voru Hjalti heitinn á Vinaminni, Skúli Skúla, sem þá var

25an kemur á land 1971.

Á Þingmannaheiði 1967.

að læra smíðar og Konni á Vitanum. Guðmundur heitinn Runólfsson sem var með Uppsali var smíður og verkstjóri, en hann var mágur Ragnars Bárðar sem var með verkið. Þeir fara þarna úteftir á undan okkur Hjalti, Konni og Skúli. Hjalti hafði orð á sér fyrir að sjá fleira en annað fólk og var skyggn eins og sagt er. Þegar ég kem með bílinn tókum við plógana, settum þá upp á pall og keyrðum aftur inneftir. Um kvöldið fer Hjalti að tala um það við matborðið að við þurfum endilega að fara inn í Ögur, hann langi til að hitta Hafliða í læknisbústaðnum. Við Skúli gengumst inn á að fara með honum. Þegar þangað er komið fer Hjalti að spyrja Hafliða að því hvort til sé einhver sjóður, eða peningar í sambandi við bryggjusmíði í Ögri. - Hafliði segir nei, hann viti ekki til þess. - Hjalti sagði; „Jæja,“ og var nú ekki alveg á því og spurði hvort það væri nú alveg öruggt að ekki væri til sjóður í Ögurnesinu. - Jú, Hafliði sagði þá að til væri sjóður með nokkrum krónum í sem hétu Lendingabótasjóður fyrir Ögurnes. Sjóðurinn yrði þó ekkert hreyfður í bryggjuna því hann sé bundinn við lendingabætur í Ögurnesi, en þar voru verbúðir og útgerð áður fyrr. - „Jahá,“ segir Hjalti þá. „Það var og.“

Sagði hann okkur þá frá því að þegar hann var að bíða með Konna og Skúla úti í nesinu eftir að við kæmum að sækja plógana fyrr um daginn, þá lendir hann þar á fundi. Tiltók Hjalti mennina sem voru

með honum á fundinum. Spurði hann Hafliða hvort hann kannaðist við þessa menn og tiltók einn sérstakan bátsformann innan úr Hafnardal sem reri úr Ögurnesinu á árum áður. Hjalti lýsti síðan fyrir okkur fundinum með þessum formönnum, en það hafi verið mikill urgur í þeim. Það ætti að taka peningana frá þeim inn í Ögurvík. Þetta væru hins vegar peningar sem þeir ættu og var ætlað að fara í Ögurnesið.

Hinir framliðnu heimiluðu nú framkvæmdir

Eftir heimsóknina til Hafliða för-

um við út eftir á ný, en það var gelfanda leiðinda skítur og ekkert hægt að eiga við plógana eða karið frekar þá um kvöldið. Daginn eftir er komið blanka logn og hvernig sem á því stóð tókst okkur að stilla karið af og sökkva því um kvöldið í einum hveli. Var Hjalti harður á því að karlarnir af fundinum góða hefðu fylgst með þessu öllu saman. Um leið og þeir fréttu að ekki væri ætlunin að nota Lendingabótasjóðinn í bryggjusmíðina, þá væri allt í lagi að leyfa okkur að setja karið niður. Eftir þetta gekk verkið eins og í sögu.

Maður var búinn að heyra margar sögur í þessa veru af Hjalta frá því hann var á Langadalsströnd þar sem hann bjó út í Hraundal um tíma. Þar hafði hann t.d. oftast en einu sinni vísað á hluti sem voru týndir.

Þegar þetta verkefni var búið var ég svo heppinn að lenda í mánaðarvinnu inni í Djúpi í vegagerð. Það var upphafið að því að ég fór að vinna fyrir Vegagerðina.

Vegagerð á Dynjandisheiði

Um sumarið 1957 fóru við vestur í Arnarfjörð, en þá var komið grænt ljós á Dynjandisheiðina. Búið var að gera ruðning yfir Þingmannaheiði úr Vatnsfirði. Hann hefur verið gerður upp úr 1950. Um Barðaströndina hafði þá verið

Snjór á Klettshálsi 1967.

haldið áfram að ryðja veg um leið og slóðinn var komin yfir Þingmannaheiði fyrir 1950. Þá var haldið á austurúr fyrir Vattarfjörð, Skálmarfjörð og yfir Klettháls. Um 1951 eða '52 fór ég t.d. héðan úr Djúpinu fyrir Vegagerðina með Lýð heitinn að Múla í Kollafirði, en þá var Lýður eftirlitsmaður vegagerðarinnar á Vestfjörðum. Þá var orðið vel akfært vestur um Barðastöndina

Við byrjum þarna í Dynjandisheiðinni 1957 og erum þar í þrjú sumur 1958 og 1959. Okkar vél var langstærst því hinar ýturnar voru ekki nema 12 tonn. Okkar vél var því lítið annað að gera en að opna jarðveginn fyrir hinar vélarnar. Ég man að þegar við komum þarna 1957 þá var byrjað við helvíti mikla skriðu efst í Dynjandisdalnum þar sem menn höfðu hætt haustið áður. Þarna komust menn ekkert áfram en skriðan var nokkur hundruð metrar. Okkur tókst samt að opna þarna í gegn á tveim eða þrem dögum. Nú það komst vegasamband á yfir Dynjandisheiði 1959 þannig að hægt var að keyra alla leið á Ísafjörð."

Fjölmarginir verktakar í vélaútgærd

Allt var þetta unnið á vegum Vegagerðar ríkisins, en útboð slíkra verka þekktist ekki í þá daga. Skapaði þetta mikla vinnu og umsvif fyrir heimamenn, en á vetrum voru jarðýturnar notaðar meira og minna við snjómokstur. Í dag er þessu á annan veg farið og öll verk boðin út. Vinnuvéla-verktakar sem voru fjölmarginir og sumir mjög öflugir víða um Vestfirði á sjöunda og áttunda áratugnum heyra nú sögunni til. Auk Gunnars og Ebba má nefna Veturliða Veturliðason og syni hans Gunnar og Veturliða yngri sem nú er látinn. Þeir voru með mikla jarðýtuútgærd undir nafninu Kofri hf. Síðasti angi þeirrar útgærdar var eigin rekstur Jóns Veturliðasonar sem síðan flutti allt sitt hafurtask til Reykjavíkur undir lok aldarinnar. Sigurður Sveinsson var einnig með jarðýtuútgærd um áratuga skeið og síðast með syni sínum Geir sem nú starfar hjá Vegagerðinni á Ísafirði. Í Bolungarvík var Sveinn Jónsson m.a. með

Ýtan og Doddinn á leið yfir Þorskafjarðarheiði sumar 1956.

jarðýtuútgærd og einnig Karl Þórðarson sem var lengi jarðýtuverktaki á Vestfjörðum.

Og víðar í nágrennabæjunum voru slíkir verktakar. Allt þetta dó að mestu í kjölfar útboða, þar sem verk eru unnin af lægstbjóðendum hvaðan af landinu sem þeir annars koma. Gunnar segir að það hafi ekki verið neitt grín hjá mörgum að standa þá allt í einu uppi verk efnalausir með öll þessi tæki.

Dynjandisheiðin opnuð og vöruflutningaævintýrið hefst

„Við kláruðum Dynjandisheið-

ina um haustið 1959 en Hrafnseyr- arheiðin var orðin fær nokkrum árum áður og var rudd um 1949. Það var geysileg hátíð hjá fólki þegar Dynjandisheiðin opnaðist. Þá datt okkur Ebba það snjallræði í hug að flytja vörur á milli Reykjavíkur og Ísafjarðar. Við höldum þó alltaf áfram rekstri á ýtunum líka og vorum alltaf í vegagerð meira og minna samhliða vöruflutningunum. Svona var þetta allt til 1985 þegar við hættum rekstri á vinnuvélunum. Ebba hélt þá sjálfur áfram og hefur verið með ýtu allt fram á þennan dag.

Fyrsti flutningabíllinn sem við

Bílaflotinn 1967.

Á Óshlið við Sporhamar um 200 m ofan vegar. Ýtumaður Gunnar Pétursson.

Ebbi byrjuðum með haustið 1959 var Benz fjórhjóladrifsbíll. Það var ótrúlega gott haust. Við byrjuðum ekki að keyra fyrr en í endaðan september og gátum farið einar átta eða níu ferðir þá um haustið.

Við gripum alltaf í vinnuvélarnar samhliða akstrinum. Það var þó ekki fyrr en 1967-'68 sem verulegur kippur kemur í að lagfæra leiðina um Breiðadals- og Botnsheiðar. Fyrst var Breiðadalsheiðin tekin.

Allt gerist þetta fyrir 1970. Það var svo tekin ákvörðun veturinn 1970 um að klára Djúpveg. Var farið í þetta í einum hveli og þá stóð ekki á peningum. Var byrjað strax að vinna um sumarið 1970 við Hjalla og Skarð í Skötufirði. Þá kom í ljós að vélarnar sem menn voru með reyndust of litlar til að vinna í þessu landi sem vegurinn átti að liggja um. Þá fórum við í að kaupa þessa stóru ýtu sem var tæp 50 tonn,

International Harvester. Þetta var langstærsta ýta sem nokkurn tíma hafði sést hér og með þeim stærstu á landinu. Þá voru til á Keflavíkurvelli Caterpillars D-8 sem voru heldur minni, en svo komu D-9 sem voru ívið stærri en okkar.“

Einnig mjólkurpóstur

Fleira hefur Gunnar tekist á við en jarðtútuíngir, vöru- og póstflutninga. Árið 1974 hóf hann að sækja mjólk reglulega á bíl til bænda við Djúp og var henni ekið í Mjólkurstöðina á Ísafirði. Var frá fyrstu tíð byrjað á að flytja póst til og frá bændum við Djúp, þó Fagnesið hafi þá enn haft það hlutverk að miklu leyti.

Upp úr 1980 var mjólkurbíllinn svo gerður að nokkurs konar pósthúsi, en þá voru lagðar niður flest allar póststöðvar í Djúpinu. Var mjólkurbíllinn jafnframt í flutningum með ýmsan varning til bænda. „Við hættum þessu mjólkurflutningum 1988. Eftir það tók ég póstinn bara sjálfur á eigin bíl og hef verið með hann síðan.“

Með póstinn til prestsins

Begar hér er komið sögu erum við farnir að nálgast leiðarenda inni í Djúpi eftir að hafa komið við á öllum bæjum á leiðinni. Gunnar rennir upp heimreiðina hjá séra Baldri Vilhelmssyni presti og fyrrverandi prófasti í Vatnsfirði. Baldur kemur til dyranna eins og hann er klæddur í vinnubuxum og rauðköflótti vinnuskyrtu og bíður komumönnum í bæinn. Rauði liturinn á skyrtunni minnir óneitanlega á hans pólitísku sannfæringu því seint verður séra Baldur trúlega kenndur við íhald eða framsókn. Hann hafði þá verið í miðju kafi að stússast í pappírurum sem tilheyrdi prestskap og búverkum á skrifstofu sinni rétt við innganginn. Baldur var hress að vanda. Gunnar dregur upp úr tösku sinni póst til séra Baldurs og úr töskunni dregur hann líka blekpúða og póststimpil, því Baldur vildi að hann tæki bréf til baka. Að þessum skylduverkum loknum er haldið af stað á ný og stefnan tekin á fyrrum Héraðsskóla í Reykjanesi sem var endastöðin að

„Hvað skyldi nú vera djúpt niður á frost?“ - Gunnar vildi sannreyna hvort fullyrðingar Vegagerðarinnar stæðust um að svo mikið frost væri í jörðu að ekki mætti hefja. „Nei, þetta var bara fyrirsíttur.“

Á leiðinni heim eftir nærri 400 kílómetra akstur um Djúp.

Þessu sinni, en venjulega er Svansvík við Ísafjörð síðasti viðkomustaður Gunnars. Í Reykjanesi var gengið í hús hjá Margréti Karlsdóttur sem þar stýrði veitingarekstri. Var þar mættur Svansvíkurbóndi ásamt fleirum að sækja sinn póst og Gunnar stimplaði póst sem fara skyldi til baka. Að þeim verkum loknum var enn á ný sest upp í pósthúsið og strikið tekið sömu leið til baka.

Gunnar aðgætti ástandið á veginum í Vatnsfirði og stoppaði til að athuga hvort frost væri að fara úr jörðu. „Hér segja þeir að sé svo mikið frost í jörðu að ekki sé hægt að hefla,“ sagði Gunnar, tekur járnstöng og pikkur í vegkantinn. - „Það er ekkert að þessu þannig að ekki sé hægt að hefla,“ sagði hann og þótti Vegagerðin standa sig illa í að halda veginum við. Aftur er ekið af stað og lítið stoppað fyrr en á Ísafirði síðdegis þann sama dag eftir um 400 kílómetra akstur með Gunnari landpósti Péturssyni.

Skíðagöngukappinn Gunnar

Gunnar er enn póstur í Djúpinu og var einmitt að undirbúa eina slíka ferð þegar Vestanpósturinn var búinn undir prentun í annarri viku janúar 2003. Það virðist ekkert lát á kappanum þó hann hafi undirgengist hjartauppskurð í maí 2001 þar sem skipt var um einar

þrjár æðar. Náði hann sér furðu fljótt eftir þá aðgerð og þann 3. mars 2002 var pósturinn, jarðýstjórinn, bílstjórinn og skíðakappinn, Gunnar Pétursson, mættur í Vasagönguna í Svíþjóð. Þá voru liðin 50 ár frá því hann gekk þá göngu fyrst er hann gekk þar eftir Olympíuleikana í Osló árið 1952. Þótti Svíum mikið til koma og buðu Gunnari að taka þátt án endurgjalds að þessu sinni. Gekk Gunnar þessa Vasagöngu til enda alls 90

kílómetra. Hann viðurkennir þó að það hafi verið töluverð átök enda aðeins liðnir 9 mánuðir frá hjartauppskurðinum. Segir hann að það hafi jú tekið nokkra mánuði að jafna sig eftir gönguna en í haust hafi hann verið orðinn nokkuð góður á ný. Á þriðjudag 7. janúar sl. ræddi Gunnar við blaðamann og var þá nýkominn úr skíðagöngu á Breiðadalsheiði. Sagði hann veðrið hafa verið dásamlegt þó ekki væri snjórinn mikill. Hann segist staðráðinn í að taka þátt í Vasagöngunni árið 2004, en þá verður gangan 80 ára. Svo skemmtilega vill til að Gunnar gekk líka þegar Vasagangan var 75 ára árið 1999, einnig á 70 ára afmælinu árið 1994 og á 60 ára afmælinu árið 1984. Hann segir að ætlunin hjá honum og félögum hans á Ísafirði hafi verið að taka líka þátt í 65 ára afmælisgöngunni árið 1989. Þá féll gangan hins vegar niður vegna snjóleysis í Svíþjóð. Þeir voru hinsvegar búnir að borga ferðina út svo stefnan var tekin á Osló og nærsveitir í Noregi. Þar fundu þeir skíðagöngukeppni til að spreyta sig á þó hún væri að vísu bara „örstuttur spotti“ miðað við Vasagönguna, - aðeins 40 kílómetrar. Svo hann hefur varla blásið úr nös í það skiptið þessi margfaldi Íslandsmeistari í skíðagöngu.

Vestfirðingar

Bækurnar að vestan eru ykkar bækur.

Þetta eru þær nýjustu:

Frá Bjargtöngum að Djúpi 5. bindi.

Úr verbúðum í víking, fyrra bindi, eftir Ólaf Guðmundsson frá Breiðavík.

101 ný vestfirsk þjóðsaga 5. bók.

Nokkur kvæði og kitlandi vísur að vestan eftir Elís Kjaran.

Árbók Barðastrandarsýslu 1980-1990.

Vestfirðingabættir 1. bók.

Höfundarsaga mín eftir Þorstein Antonsson

Mannlíf og saga fyrir vestan 11. hefti.

Dinner 1. Diskur. Sigurður G. Danielsson leikur ljúfa dinnertónlist.

Bækurnar að vestan eru ekki „hlussubækur.“ Það er þægilegt að lesa þær í rúminu!

Fást í bókaverslunum um land allt.

Vestfirská forlagið

Pöntunarsími og fax 456 8181
netfang: jons@snerpa.is • vefang: hrafnseyri.is

Kveðja til Bolvíkinga

Vestanpóstinum barst í hendur kvæði sem ort var í minningu Einars Guðfinnssonar, athafnamanns í Bolungarvík sem orðið hefði hundrað ára 1998. Þar sem Bolvíkingar hafa ætíð stutt dyggilega við útgáfu þessa blads þó það hafi fram til þessa verið nær eingöngu til-einkað Ísfirðingum, þá þótti ritstjórn Vestanpóstsins vel við hæfi að heiðra minningu Einars með því að birta þetta kvæði. Um leið er Bolvíkingum færðar bestu kveðjur brottfluttra nágranna sinna sem að þessu blaði standa með kærri þakk-læti fyrir stuðninginn á liðnum árum. - Ritsjóri.

Fæddur á Litlabæ

Einar Guðfinnsson var fæddur 17. maí 1898 og lést þann 29. október 1985 á Sjúkrahúsi Bolungarvíkur 87 ára að aldri. Hann átti m.a. ættir að rekja til Ísafjarðar. Einar var fæddur í Litlabæ í Ögurhreppi í Norður-Ísafjarðarsýslu. Foreldrar hans voru Halldóra Jóhannesdóttir

Elísabet Hjaltadóttir og Einar Guðfinnsson.

frá Rein í Hegranesi í Skagafirði og Guðfinnur Einarsson sem var sonur Einars Hálfðánarsonar, prófasts á Eyri í Skutulsfirði, Einarssonar. Einar Hálfðánarson bjó m.a. í Hvítanesi í þrjá áratugi.

Einar var einn 15 systkina. Hann hóf sjóróðra barn að aldri frá Litlabæ. Hann flutti frá Litlabæ að Tjaldtanga sem er á nesinu milli Hestfjarðar og Seyðisfjarðar og heitir einu nafni Fölafótur. Þar keypti hann sitt fyrsta hús 17 ára gamall árið 1915. Í Fölafæti var mikið útræði á þessum árum og nokkuð fram á fjórða áratug síðustu aldar þegar byggð lagðist þar af. Einar kaupir sinn fyrsta bát ásamt öðrum árið 1918 og markaði það upphafið að hans útgerðarferli. Hann flutti úr Tjaldtanga til Hnífsdals og var þar í nokkur ár við fiskverkun og útgerð. Frá Hnífsdal flutti hann til Bolungarvíkur og kaupir þar eignir og hefur fiskverkun og útgerð. Hann stofnaði sitt eigið útgerðar-, fiskverkunar- og verslunarfyrirtæki árið 1924.

KVÆÐIÐ UM EINAR GUÐFINNSSON (Ort í tilefni aldarafmælis hans 1998)

Í Noregsferð á vegum Fiskifélags Íslands 1951. Arnór Guðmundsson, fararstjóri, Gísli Magnússon, Vestmannaeyjum, Árni Vilhjálmsson, Seyðisfirði, Einar Guðfinnsson, Bolungarvík, Helgi Pálsson, Akureyri, Karvel Guðmundsson, Njarðvík, Ólafur Elisson, Hafnarfirði, Ore frá norska fiskifélaginu og Kvinge frá norska sjávarútvegsráðuneytinu.

I.

Í Bolungarvík er byggðin fögur og blómlegt mannlíf þar vex og grær. Því Djúpsins blái og dökki lögur á drjúgt af gæðum sem endranær.

Og meðan fleytur á miðin bruna og matarkistan þar reynist full, mun atvinnulífsins orka duna og eflast fyrir hið veidda gull.

En kannski gleymist með þökk að þræða um þagnarslóðir hins liðna dags. Og þekkja sigrandi sókn til gæða er sáði forsendum betri hags.

Því þess er notið sem ávannst áður í ógnarglímu sem kröftum sleit. Er fjöldinn allur af fátækt þjáður fast á jaxla með hörku beit.

Og margt í lifandi minni stendur um mannleg átök við kjörin stríð. Því geymast sagnir um hraustar hendur og hetjutök þeirra alla tíð.

Og fólk í vikinni má þess minnast að mikil baráttan lengi var. Og þeirri sögu er þörf að kynnast sem þroskar áfram til framtíðar.

Því fyrr á árum var fátt sem tryggði og færi heilsan var neyðin vís. Á framtíð margra sá skortur skyggði er skar í hjartað með kulda og ís.

Þá bjuggu fáir við bjargir greiðar því birtu skorti og vonarljós. Og það að hafa til hnífs og skeiðar var hörkuslagur til lands og sjós !

Og sjaldan lengi því sofið rótt var er sífelld þurfti að verjast neyð. En áfram stöðugt til sigra sótt var með svita og erfiði fram á leið.

Og hetjur tryggðu við ysta ögur að upp þar fengi að rísa bær. Í Bolungarvík er byggðin fögur og blómlegt mannlíf þar vex og grær.

II.

Og Einar Guðfinnsson aldinn sagði og áherslu þunga á mál sitt lagði, sem orðað var hreint og opinskátt: „Ég erfði ekki fé – ég erfði dyggðir, ég erfði trúna á landsins byggðir, og þjóðlegan hugsunarhátt !”

Frá Litlabæ kom hann með léttan sjóðinn en lifandi kjark og valinn móðinn, og hóf frá vikinni sókn um sæ. Hann vann sig í gegnum vandamálin, það vantaði ekki að stór var sálin, og stærstur varð hann í stórum bæ !

Því lífsstarfið þreytti hann í þeim anda sem ákveðinn kys að leysa úr vanda og hvesa sjónir gegn hverri vá. Hann bjargaði mörgu og bægdði fári og Brjóturinn lengdist með hverju ári uns skipafloinn í skjóli lá.

Sá maður er stór sem með starfsins krafti stekkur úr hverju tíðar hafti og lætur ei bugast þó blási í mót. Og mikil saga þann manndóm geymir sem máttugur fram til verka streymir og skapar heildinni bjargarbót !

Sýslunefnd Norður- Ísafjarðarsýslu. Fremri röð frá vinstri: Einar Steindórsson, Jóhann G. Ólafsson, Ragna Haraldsdóttir, Einar Guðfinnsson, Jón Fjalldal og Gunnlaugur Halldórsson skrifari. Aftari röð f.v.: Sölvi Benediktsson, Ásgeir Guðmundsson, Áki Eggertsson, Jónmundur Halldórsson, Páll Pálsson og Bjarni Sigurðsson.

Hann gekk með krafti í gegnum þrautir og gaf sig í það að ryðja brautir svo vikin eflist að von og trú. Hið lifandi framtak brann í brjósti, með baráttustyrk í hörðum gjósti hamraði járníð hetjan sú !

Og sýslumaðurinn mælti síðar í minningarorðum þeirrar tíðar, á umsögn þeirri hið sanna sést. „Hann Einar byggði er aðrir hættu sem ógnum kreppunnar líka mættu, þá sá ég hans stórhug sýnu best !”

Frá Pétri Oddssyni vék þá valdið því víða skapaði kreppugjaldið stöðvun lána og læsta hurð. En vakinn og sofinn var þá Einar og vildi ekki heyra raddir neinar sem töluðu um böll og bjargarþurrð !

Það öryggi fór að festa rætur sem færir lífinu drýgstar bætur í gegnum sjálfstæðan sigurkrans. Og oftast gerist það einmitt svona með aðstreymi trausts og nýrra vona sem vaxa í skjóli mikils manns !

Þann brautryðjanda er vert að virða sem vanur álagi þyngstu byrða tengir við framtíð trú og von. Í Bolungarvík var bógur slíkur, bjargvættur sem var fáum líkur, garpurinn Einar Guðfinnsson !

Og athafnaskáldið í þeim manni orkaði þar með fullum sanni að vekja í öllum vaxtarmód. Þó kynslóðir séu að koma og fara þá kunna menn lengi því að svara hver orti bæjarins besta ljóð.

Rúnar Kristjánsson

Á siglingu um Djúpið. Um borð í varðskipinu Þór með Ásgeiri Ásgeirssyni forseta og fulltrúum sýslunefndar.

Dætur Ísafjarðar

– saumaklúbbur Báru Einars og vinkvenna

Þær voru allar tvítugar, nýorðnar mömmur og langaði að stofna saumaklúbb til að læra hver af annarri og hafa það skemmtilegt saman. Þetta var í byrjun árs 1959. Þessar dætur Ísafjarðar hafa haldið hópinn síðan. Þegar litíð er til baka má sjá hvernig umræðuefnið breyttist í gegnum árin. Í fyrstu var það barnaupveldi, húshald og matreiðsla, þrjónaðar peysur í tugatali, vettlingar og sokkar. Svo hófst skólaganga barnanna, þá varð umræðu- efnið menntamál- in, skólarnir, kennararnir. Þá var komið að landsmálunum, pólitík, staða konunnar, menntun kvenna, bækur og aðrar listir, allt krufið til mergjar af mikilli ákefð. Á þessum árum var lítil handavinna, þó voru sumar svo iðnar að þeim féll aldrei verk úr hendi.

Nú er kominn nýr kafli, landsmálin og heimsmálin rædd af þekkingu og rósemi, kvótinn, byggðastefnan, peningamarkaðurinn, hryðjuverkastarfsemi hér og þar, hvað verður um barnabörnin og barnabarnabörnin, hvernig vegnar þeim í heimi sem versnandi fer.

Á fyrstu árum saumaklúbbsins var alltaf mætt í saumaklúbb um klukkan hálf tíu og farið heim svona undir tvö, stundum seinna. Nú er mætt stundvíslega klukkan hálf níu og farið heim fyrir tólf. Við sjáum fyrir okkur síðdegisklúbba eftir tíu-fimmtán ár, þar

sem mætt er um fjögurleytið og komið heim fyrir sjö eða setið endalaust því tíminn skipti engu máli, hver veit.

Hjá þessum klúbbi voru farnar útilegur og skemmtiferðir, karlarnir skildir eftir heima með börn og bú og drifið sig í tjaldútilegu í Hnífsdalinn eða Arnardalinn, sofið sex í fjögurra manna tjaldi, elduð súpa á olíuprímus, farið í gönguferðir, sungið og hlegið endalaust. Menningarreisur til Reykjavíkur, þar sem allt átti að gera á stuttum tíma, ein ferðasagan flýtur hér með. Ein okkar flutti til Noregs með mann og barn, maðurinn fór í nám, þá tóku hinar sig til fyrir jólin og bökðu smákökur og lagköku og sendu henni. Hér á eftir er kafli úr bréfi frá henni. Þessar dætur Ísafjarðar sem enn halda hópinn, koma saman, ræða málin, læra hver af annarri og hafa það skemmtilegt saman eru:

Saumaklúbburinn á Hótel Ísafirði 1989. Beðið eftir leynigesti, Veigu alþingismanni (Rannveigu Guðmundsdóttur). Talið frá vinstri Obba, Lára, Sigga, Hanna, Erna, Kristín og Bára.

Stelpurnar í saumaklúbbum stílla sér upp til myndatöku árið 1962. Talið frá vinstri: Lára, Obba, Hanna, Sigga, Veiga, Kristín og Bára.

Við töfrum fram veislu með dags fyrirvara fyrir ýmsa mannfagnaði.

5 tegundir af bökkum
hver bakki með 3 áleggstegundum hver.

SÓMI

Pantanir þurfa að berast fyrir kl:15:30
deginum áður.

Pöntunarsími 5656000

SÓMI

www.somi.is

Bára Einarsdóttir, Gunnlaugssonar í Túngötu 5

Erna Magnúsdóttir, Magga í Smjörlíkisgerðinni

Hansína Einarsdóttir, Steindórs-sonar í Hnífsdal

Kristín Jónsdóttir, Jóns frá Hvanná Lára Helgadóttir úr Unaðsdal

Sigurborg Benediktsdóttir, Obba Sigríður Sverrisdóttir, Sverris Guðmundssonar

Einnig voru í klúbbnum, Sigríður Gunnarsdóttir, Gunnars Sigurðssonar og

Rannveig Guðmundsdóttir, Guðmundar Kr., alþingismaður.

Send er kveðja til þeirra og þessa ágæta blaðs, frá okkur sem heima sitjum.

Ferðasaga frá 1. mars 1975

Saumaklúbburinn brá undir sig betri fætinum og skellti sér í menningarreisnu til Reykjavíkur á nýbyrjuðu kvennaári. Eiginmennirnir sögðu ekkert. Við komuna til Reykjavíkur var strax farið að „redda“ hlutunum, þrjár drifu sig í Þjóðleikhúsið að ná í miðana á ballettinn „Coppelia“, hinar upp á hótél Holt að redda herbergjunum, síðan var finu kjólunum, snyrtivörunum og ilmvötnunum komið fyrir og drifið sig af stað, engan tíma mátti missa. Haldið var í Norræna-húsið á sýningu um list íslenskra kvenna sem opnuð var þennan dag. Gleði okkar var mikil

þegar við sáum að kona frá Ísafirði átti myndir á sýningunni, Margrét Jónsdóttir.

Á sýningunni sáum við mörg þekkt andlit eins og Halldór Laxness og frú, listakonurnar Sigrúnu Guðjónsdóttur og Sigrúnu Jónsdóttur, Svövu Jakobsdóttur og Völu Thoroddsen o.fl. reyndu nú allar að líta svolítið gáfulega út og höfðum gaman af.

Úr Norræna-húsinu var farið í kaffi og pönnukökur til mömmu Láru, elskulegrar fullorðinnar konu, síðan í mat á Sögu; Veigu (Rannveig Guðmundsdóttir) var boðið með og mátti hún hafa eiginmanninn með sér. Hann var geymdur á Mímisbar til betri tíma, meðan við borðuðum uppi. Þarna lentum við eiginlega í brúðkaupsveislu. Þannig var að nelliða brúðgumans hafði fölnað og hann bað okkur að gefa sér hvítan túlípana sem var á borðinu okkar, í staðinn kom hann með hvítvínsflösku og skálaði við okkur. Við vorum finar með okkur, borðuðum enga rétti nema þeir hefðu franskt nafn, a la eitthvað. Eftir matinn var dansherrann okkar sóttur á Mímisbarinn. Hann stóð sig með mestu prýði, dansaði við okkur allar og var sætur og skemmtilegur.

Ungar að árum árið 1964. Fremst sitja frá vinstri, Obba, Kristín og Hanna. Í miðið Sigga og Lára. Efst eru Erna og Bára.

Næsta kvöld var farið í Þjóðleikhúsið á ballettinn Coppelia, það var stórkostlega skemmtilegt. Þó skeði smá slys í hléi, ein frúin hrasaði í tröppu og missti hælinn undan skónum, þessum líka flottu skóm með 15 cm hælum og allskonar böndum. Einhvernvegin tókst aumingja konunni að láta sem ekkert væri, gekk á tánum í sætið sitt með hinar stöllurnar eins og skjaldborg í kring um sig og áttu þær bágt með að halda andlitinu. Eftir þessa stórkostlegu sýningu ætluðu frúnnar frá Ísafirði að fá sér eitthvað í svanginn en viti menn öllum veitingastöðum í miðborg Reykjavíkur var lokað um tíuleytið.

Útilega í Arnardal 1962. talið frá vinstri: Sigga, Benni hennar Obbu, Bára, Obba, Bjóssi (grjóti), Arna Vignis, Lára og Kristín.

Útilega í Arnardal 1962, talið frá vinstri: Obba, Veiga, Sigga og Bára.

Þær fóru því vonsviknar upp á herbergin. Ekki létu þær matarleysið setja sig út af laginu því nú hófst framhald ball-
ettsins með miklum til-
þrifum, vildu þær lifa
upp aftur þessar dýrð-
legu stundir í Þjóðleik-
húsinu. Mánudagur fór í
verslunarleiðangur, því
auðvitað átti að nota all-
an tíma. Tvær ætluðu að
kaupa fermingarföt, ein
keypti kryddhillu og
ostakúpu, ein leitaði að
borðstofuborði en end-
aði á mokaajakka, svo var
það finni kjöllinn og skattholin fyrir
fermingarbornin. Þessum degi
lauk með mat og skemmtilegu
kvöldi hjá Veigu og Sverri. Þriðju-
dagurinn fór í búðarráp en um
kvöldið var aftur farið í Þjóðleik-
húsið að sjá gamanleikinn „Hvað
varstu að gera í nótt“. Við lentum á
skólasýningu en skemmtum okkur
ágætlega meira að segja „sú vand-
láta“ hló á réttum stöðum. Á mið-
vikudag átti að fara heim en ekki
var flogið; gat verið. Á fimmtudag-
inn var flogið en snúið við í Djúp-
inu, þar voru níu vindstig og allt
ætlaði um koll að keyra í vélinni,
allir verulega hræddir og ælandi,
sú ferð gleymist ekki. Ekki var flog-
ið fyrr en á sunnudegi, voru þá all-
ar sælar að komast til síns heima
eftir vel heppnaða menningar-
reisu, heim til barna og bónda og
voru alsælar með sitt.

Úr bréfinu hennar Veigu, dagsett 1. mars 1966

“Í dag fór ég á barnakontrollen
með Eyjólf Orra, þangað
fer maður c.a. mán-
aðarlega og fær alltaf
fasta tíma fyrir næsta
skipti og er séð um allar
sprautur og svoleiðis,
barnið vigtað og mælt
og auk þess er heilmikill
akkur að þessu því þau
fá sent allskonar prufu-
dót, grauta, mauk, þurr-
mjólk, krem o.fl., svo
maður kemur sjaldnast
tómhentur til baka, allt
er þetta svo sem auglýs-

Útilega í Arnardal 1962, talið frá vinstri: Veiga, Sigga,
Bára og Kristín.

ing. En mikið öryggi finnst mér að
því að fara alltaf þangað. Annað
finnst mér líka ansi klárt hér, það
eru „demonstrasjónir“ þ.e. annað
slagið er slegið upp aukaborðum í
búðinni og útsendarar frá hinum
og þessum fyrirtækjum koma, sýna
og gefa prufur og smakk, þarna fær
maður að smakka og prófa allskon-
ar vöru sem annars kannske aldrei
kæmi inn á heimilið. Í dag t.d. fékk
ég tvo litla þvottefnispakka og
prufukremtúpu (vidunderkrem
eftir lýsingunni að dæma) og eins
var maður smurður allur bak og
fyrir, standandi þarna í búðinni,
prófa, prófa. En eflaust er gróði að
þessu seinna þó dýrt hljóti það að
vera í augnablikinu. Ennþá eitt má
ég til að nefna það eru vikutilboð-
in. Í hverri viku eru tilboð á alls-
konar vöru þ.e. hún er mikið lækk-
uð í auglýsingarskyni, kannske kjöt-
fars þessu viku, pylsur hina, súpu-
kjöt aðra og allt mögulegt, auk þess
í hinni deildinni allt frá shampói
upp í kökur, núna t.d. var m.a. stór
hárlakksbrúsi lækkaður um 1/3.

Í höfuðborgarferð á Hótel City árið 1969. Talið frá vinstri:
Lára, Sigga, Bára og Kristín.

það er enginn smágróði að
þessu ef maður notar sér
alltaf tilboðin og svo eru
kannske önnur tilboð í
öðrum búðum svo það get-
ur verið hreinasta list að
notfæra sér þetta allt. Mik-
ið finnst mér svona vanta
heima, hugsuð ykkur glugg-
ana fulla af auglýsingum
um hin og þessi matartil-
boð, salan myndi svinga á
milli verslananna en ekki
fæ ég víst því breytt. Nú er
ég víst að verða búin að
tæta allt til sem fyrirfinnst í
mínum arma kolli og ná-
grenninu, það er víst bara

sjónvarpið eftir, það hafa verið tveir
þættir frá Íslandi, annar um hús-
næðisvandamál og kom þar fram
að ung hjón voru nýflutt í nýja íbúð
en voru auk þess nýbúin að gifta sig
og hún nýbúin að eiga 3ja barnið,
þetta vakti feikna athygli, einn
kennari Sverris spurði hvað prest-
arnir heima segðu yfir að fólk byggi
saman trúlofað „ég hef aldrei heyrt
þá segja neitt“ sagði aumingja
Sverrir. Hér eru allir svo uppfullir
af gervimoral og algengt að fólk sé
„nótt til at gifte sig“, þ.e. það er
hlaupið til um leið og hún er orðin
bomm, beint í kirkjuna. Ég var
hrædd um að Jóna myndi segja frá
því í fyrra að „mamma og pabbi
eiga 5 ára brúðkaupsafmæli“ og ég
umla bara já þegar búðarkerling-
arnar eru að spyrja hvort ég hafi
verið mjög ung þegar ég gifti mig
en meðal kunnugra held ég kröft-
ugar ræður um moral og ekki
moral, æ, já. Hitt programmið var
um hvernig ungt fólk skemmti sér,
eintómir bítlar og vesen enda tekið
upp af Svíum. Æjá, elsku stelpur

mínar, nú er ég búin að
venja ykkur á svo löng
bréf að ég kem mér
sjálfsagt aldrei að skrif-
unum aftur. Ég vona
innilega að ég fái línu
frá ykkur við tækifæri og
þið hafið einhverja á-
nægju af öllu þessu bulli
sem hér er samansodið.
Hjartans kveðju til ykk-
ar allra og fjölskyldn-
anna frá mér og fjöl-
skyldunni. Ykkar lykkju
Veiga.“

Tungudalur á góðum degi. Mynd Halldór Sveinbjörnsson

Skíðavikan 2003

– aldrei verið betri

Hin árlega Skíðavika á Ísafirði verður haldin um páskana, líkt og löng hefð er fyrir, og eru Ísfirðingar og nágrannar byrjaðir að undirbúa dagskrána sem sjaldan hefur verið víðameiri.

Skíðavikan hefur verið snar þáttur í menningarlífi Ísfirðinga um langt árabíll, allt frá þeim tíma er gestir sigldu til Ísafjarðar með farþegaskipinu Súðinni og seinna Gullfossi til að taka þátt í veglegum hátíðahöldunum. Fjöldi gesta leggur árlega leið sína vestur um páska og er oft haft á orði að íbúa-fjöldi Ísafjarðar tvöfaldist í dymbil-

vikunni. Úrval listamanna, jafnt ís-firskir sem aðkomnir, hafa troðið upp á Skíðaviku í gegnum tíðina og eiga margir sinn fasta sess í dagskrá vikunnar.

Lengst af einskorðaðist Skíðavikan við Ísafjörð en með bættem samgöngum hefur dagskráin teygst anga sína út til nágrannabyggðar-laga Ísafjarðar síðustu ár með góðum árangri og nær hún nú til Dýrafjarðar, Önundarfjarðar og Súgandafjarðar auk Bolungarvíkur.

Stærstur hluti dagskrárinnar fer fram á nýju og fullkomnu skíða-

svæði Ísfirðinga í Dölunum tveimur, Tungudal og Seljalandsdal. Á kvöldin skemmta landsfrægar hljómsveitir og tónlistarfólk á veitingastöðum bæjarins og fjölmargir aðrir menningarviðburðir prýða dagskrána, jafnt veraldlegir sem trúarlegs eðlis.

Von er á fjölda gesta víða af landinu á Skíðavíkuna og gera heimamenn sér vonir um að Skíðavikan 2003 verði sú stærsta frá upphafi.

Skíðavikan 2003 verður formlega sett á Silfurtorgi í miðbæ Ísafjarðar miðvikudaginn 16. apríl kl. 17:00 með fjölda skemmtilegra upptákoma.

Nánari upplýsingar um Skíðavíkuna og skíðasvæðið fást á www.isafjordur.is/ski/ og í síma 450 8000.

Landflutningar
SAMSKIP

Fræðslumiðstöð Vestfjarða
- miðstöð símenntunar og háskólakennslu

**Miðstöð símenntunar
og háskólakennslu á Vestfjörðum**

Vífilfell hf.
Suðurgötu – Ísafirði

ÍSAFJARÐARBÆR

*Bæjarstjórn Ísafjarðarbæjar
sendir Ísfirðingum nær og fjar
bestu nýárskveðjur
með þökk fyrir liðin ár*

*f.h. bæjarstjórnar Ísafjarðarbæjar
Halldór Halldórsson
bæjarstjóri*

**Handsmíðaðir móðelskartgripir
eftir pöntun.**

Hafnarstræti 4
Ísafirði
Dýrfinna
Laugarbraut 15
Akranesi
Sími 456 3460
og 862 6060

Gullauga

**Gámapjónusta
Vestfjarða**

*Umhverfið er framtíðin,
gættu þess vel*

Leigjum út sorpgáma & salerni!

Gámapjónusta Vestfjarða • Góuholti 14 • 400 Ísafirði
S: 456 4760 & 456 4340 • www.snerpa.is/gamar

Magnús Hj. Magnússon:

Skáldið frá Þröm

**Landnámsmanna ríma umhverfis
Ísafjörð þ.e. í kring um
Ísafjarðardjúp. Ort í Hnífsdal í
Tvímánuði árið 1908.**

Nýhenda.

Tvímánuður tekur bið,
Tvíblinds konu skuggar lengjast,
sól þó lætur sannan frið
sálar inn í fylgsni þrengjast.

Enn þú brosir, eygló fríð,
auðnubót á tímans skeiði,
svo sem fyrr á frægðartíð
frelsis ljós þá skein í heiði.

Ísum krýnda Yggjarmey
öldin byggði menntafríða,
sem að vildi ánaud ei
yfirgangs af þrælum líða.

Var ei lýðum viðkvæmur
valdastríður heiptarsvaki,
hárafríði Haraldur
hroki og níðings réttur maki.

Flúði sjóla frækin þjóð
frelsið kunni að meta hreina,
yrkja tók svo ísablóð
afbragðs sögur frá sem greina.

Garpar fríðir gæddir seim
geiri tíðum lyfta þorðu,
fleyttu síðan hingað heim
húnaskíði að jökulstorðu.

Létu ei bugast fleins við flug
fár þó einhver sýna vildi,
sýndu dug með hreystihug
helgu prýddir manndómsgildi.

Hetjulynd og mörg var mær,
menntun unnu þróttar ríkar,
land hér numdu líka þær,
lofstírs nutu konur slíkar.

Nú skal bráðum leiða í ljós
lýðum handa fróðleiksslyngum,
frumbyggjendur Fengs á drós
fjörðinn mæran Ísa kring um.

Græddi víða höldum hjá
hauklynd fríða mannorðs snilli,
veigahlíðin vizkuhá
væn Þuríðar Sundafylli.

Land sér tók hér lauka brík
laufguð fögru snilldar ráði,
Bolungar í vænni vík
Vatnsnesið þar byggja náði.

Son sér átti svanni hreinn
síst er mærum kostum leynir,
var að heiti Völu Steinn
Viðris elda bjartur reynir.

Helga nefnum hjörfa kvist
Hrólfí getinn kappinn mundi,
byggði Skutilsfjörðinn fyrst
fjörugur í hyggjulundi.

Skálagranni orku ann
orðstí líka hreppti fríðan,
skutil fann við flæðar rann
fjörðinn við er kenndi síðan.

Eyvindur hét askur fleins
Ögðum frá nam kneri stýra
Seyðisfjörð og Álfta eins
ítur numdi kempan dýra.

Átti hér til elli vist
ötulmennið dáðaríka,
Þuríður hét hans refa rist
rymgylta hún nefnd var líka.

Vébjörn djarfur Végeirsson
vaskur þótti í skjómastappi,
hingað kom í hnappa von
hann var nefndur Sygnakappi.

Skötufjörð og Hestfjörð hann
hraustur nam á einum degi,
allt eins Folaftótinn vann
furðumikill brandasveigir.

Hér næst greinast hlýrar tveir,
hildarstarfa fúsir vinir,
Halldór og Gunnsteinn hétu þeir
hreystilegir Gunnbjörns synir.

Faðir þeirra frægur var
flestum listum gerði sinna.
gildan hug og gæfu bar,
Gunnbjarnar hann sker nam finna.

Græddu bræður eldinn áls
auðnudís þeim fylgdi valinn,
skýrir námu skatar stáls
Skötufjörð og Laugardalinn.

Þeirra talin rausn var rík,
ráðsnillunga lof ei skardar,
eins þeir námu Ögurvík
og alla leið til Mjóafjarðar.

Snæbjörn arfi Eyvindar
ærið snar og burða valinn,
þótti djarfur fleins við far
frægðarmanna líki valinn.

Land nam Mjóafirði frá
fullhugaður kappinn tjáði,
Langadals að öflugri á,
í Vatnsfirði búa náði.

Ólafur jafnakollur knár
kaus sér frón úr Langadalnum
Sandeyrar til svalrar ár,
sældargengi léntist halnum.

Í Unaðsdalnum baldur brands
bjó með sóma vel og lengi,
Grímólfur var hefnir hans
harla snar á víga engi.

Þórólf nefnum þornatý,
þegnum talinn flestum meiri
Gýgjarsporsins ána í
ekru numdi Sands – frá eyri.

Safnaði fé með rausn í ró,
runnur merkur undaskera
á Snæfjöllum ítur bjó,
ágætur hann þótti vera.

Örlygs geta verðum vér
virðing hafði kempan ríka,
eignaðist japa jarðar grér
Jökulfjörðu og Sléttu líka.

Svo skal slíta söngva þráð
saminn í norðan storms byltingum,
landnáms ýta ég hef tjáð
Ísafjarðar djúpið kringum.

Þáttur fræða þannig stár
þylja snót og rekkur valinn,
Krists frá burði eru ár
átta og nítján hundruð talin.

Auðguð dádum Ísaláð
eignist tjáðar hróðrar kviður.
Listum máðan mæðarþráð
Magnús skráði Hjalta niður.

Kunningi minn frá knattspyrnu-
árum okkar á Ísafirði (1934-1950)
Ísak Sigurgeirsson, færði mér þess-
ar vísur og bað mig að koma þeim
til Ísfirðingafélagsins í Reykjavík,
sem ég gerði með glöðu gæði. En
„böggull fylgdi skammrifi“, því okk-
ar góði Guðfinnur bað mig um að
fylgja þeim úr hlaði með upplýsing-
ar um skáldið. Þar sem ég var ó-
kunnur Magnúsi Hj. Magnússyni
SKÁLDINU FRÁ ÞRÖM reyndi ég
að afla mér nokkurra ævi-atríða og
uppruna hans í eftirfarandi bók-
um: Skáldið frá Þröm eftir Gunnar
M. Magnúss, Ósagðir hlutir um
Skáldið á Þröm eftir G.M.M. og
Birtingarhljómur Guðdómsins, er
Sigurður Gylfi Magnússon tók sam-
an.

Bernskan.

Magnús Hj. Magnússon var
fæddur 6. ágúst 1873 á bænum
Tröð, sem var hjáleiga frá bænum
Eyri í Seyðisfirði í Súðavíkurhreppi.
Hann var sonur Hjalta Magnússon-
ar lausamanns og Friðriku Krist-
jánsdóttur sem Magnús titlar
saumakonu í sjálfsævisögu sinni og
dagbókum. Foreldrar hans voru
bláfátækir. Magnús var fjórða barn
þeirra, en eitt höfðu þau misst
ungt. „Mun foreldrum mínum hafa
þótt ég ekki vera neinn aufúsgest-

ur því strax og móður mín fór að
hressast fóru þau að hugsa um að
koma mér í burtu“.

Magnús var aðeins sex vikna þeg-
ar hann var sendur í fóstur til föð-
urbróður Magnúsar, Þórðar Magn-
ússonar bónda í Hattardal. Og
hann kom Magnúsi fyrir í Öfund-
arfirði hjá frænda þeirra, Guðna
Vigfússyni, sem var bóndi á Efrihús-
um undir Hesti og konu hans Mar-
gréti Bjarnadóttur. Margrét var tví-
gift og hafði eignast þrjá syni í fyrri
hjúskapandi og saman áttu þau
Guðni eina dóttur. Þórður greiddi
með Magnúsi meðlagið. Fjölskylda
þessi átti eftir að verða mikill ör-
lagavaldur í lífi Magnúsar.

Hagir Magnúsar voru stríðir og
kostur slæmur á bernsku- og æsku-
árunum. „Strax og ég var eitthvað
kominn á legg“, segir hann í
sjálfsævisögu sinni, „man ég eptir
að farið var að hræða mig með
ýmsu móti og leika mig illa á marg-
an hátt.“ Heimilið var all fjöl-
mennt en engu að síður var þar
tæpast nokkur maður sem lagði
gott til hans. En þrátt fyrir mis-
þyrmingar og illa meðferð var ekki
hægt að berja hann frá bókinni og
skáldskapnum. Hvorki fleiri né
færri en 11 þúsund kvæði og vísur
eru taldar liggja eftir Magnús. Um
þessa iðju Magnúsar segir Gunnar
M. Magnúss; „Meiri hluti þess eru
ferhendur, en þó er mikill fjöldi
kvæða með 8 ljóðlínu erindum, svo
sem erfiljóðin, brúðkaupskvæði og
önnur tækifærisljóð. Um aldamót-
in er hann búinn að yrkja um 6700
vísur, og síðasta ár aldarinnar er
honum léttast um að yrkja, þá los-
ar hann þúsundið eða því nær 3
vísur að meðaltali hvern dags árs-
ins.“

Í kaflanum „Vegferðin um
Vestfirðina“ standa þessi orð: Fyrsti
áfanginn á vegferðinni var Dýra-
fjörður. Það var í maílok 1895, að
Magnús byrjaði að vinna í hval-
veiðistöðinni í Framnesi í Dýra-
firði, en það er norðan fjarðarins,
gegnt Þingeyri. Það var engin sæld-
arvinna að vera í hvalskurði og
kolavinnu, og hafa auk þess illan
aðbúnað í vistarveru verkamann-
anna. Var hann oft þjáður á líkama
og sál, og munaði stundum
minnstu, að hann gæfist algjörlega
upp. Hann þraukaði þó út hvalver-

tíðina og hafði að vertíðarlokum
nokkur auraráð.

Upp frá þessu hóf Magnús
kennslustörf. Haustið 1895 var
hann heimiliskennari í Innri-
Lambadal í Dýrafirði, en með vor-
dögum fór hann til Ségandafjarðar
og síðan til Ísafjarðar. Árið 1898
fluttist hann til Ségandafjarðar.
Hafði hann þá fastnað sér stúlku.
Hún hét Guðrún Anna Magnús-
dóttir í bæ á Ségandafirði, þau
voru systrabörn.

Gerðust þau í fyrstu vinnuhjú í
Botni í Ségandafirði, hjá Jóhannesi
hreppstjóra Hannessyni og reri
Magnús frá Suðureyri um vorið. En
vistin varð ekki löng. Ætluðu þau
að gifta sig og síðan að fá sér eitt-
hvert jarðnæði. En þegar til kom,
gat sóknarpresturinn, séra Janus
Jónsson í Holti, ekki gift þau, sök-
um þess að Magnús hafði þegið af
sveit á veikindaárunum í æsku. Og
þegar þau ætluðu að fá sér jarð-
næði var þeim synjað um það, sök-
um þess að þau voru ekki gift.
Þannig var sveitastyrkurinn þeim
eins og myllusteinn um háls. Þau
fóru samt að búa saman, fluttust til
Ísafjarðar og eignuðust börn, en
misstu fyrstu börn sín á ungbarns-
aldri.

Á næstu árum fluttust Magnús
og Guðrún stað úr stað, með
skömmu millibili, þar eð þau gátu
hvergi unnið sér sveitfesti og
hreppstjórnir og bæjaryfirvöld
höfðu horn í síðu þeirra.

Frá Ísafirði fluttust þau að Úlfá
við Skutilsfjörð, síðan að Græna-
garði við sama fjörð, og fengu
eignarhald á því litla en snotra býli
um sinn. Áttu þau þar heima árin
1902-1903.

Hafði Magnús á þessum árum
ýmist stundað sjóróðra eða ýmsa
erfiðisvinnu á Ísafirði, í fiskvinnu,
uppskipunum, grjótvinnu og
margskonar útivinnu við verzlunir,
en kennslu stundaði hann að ein-
hverju leyti á hverjum vetri.

En á þessarri harmþrungnu veg-
ferð vann hann undravert afrek við
ritstörf. Hann var ekki fyrr kominn
inn fyrir dyrastaf heima hjá sér, en
hann greip blað og ritföng og fór
að skrifa. Hann hafði byrjað dag-
bók sína á nítjándasta árinu, er hann
var rúmliggjandi í baðstofunni í
Fremri-Breiðdal í Öfundarfirði.

Hann minntist þess oft síðar í dagbókinni, að hann hefði 22. október 1892 skrifað fyrstu línurnar útafliggjandi og sárlasinn. Dagbókina ritaði hann síðan í 24 ár, eða því nær til dauðadags, alls um 4000 blaðsíður. Hann skrifaði um veðrið á hverjum degi, gestakomur og um ferðalög sín, jafnvel milli húsa. Þá skrifaði hann samtöl við fjölda fólks og lýsti umhverfi og atburðum á hverjum stað, er hann átti heima á.

Á allri vegferðinni var þetta lífsnautn hans og djúpstæð þörf. Auk dagbókanna ritaði hann feikilega mikið af þjóðlegum fróðleik, sagnir, sem ekki höfðu áður verið skráðar, um fyrirburði nýja og gamla, drauma og dulskynjanir. Megnið af þess konar fróðleik er í tveimur bókum.

Magnús var nú orðinn eitt af þekktustu alþýðuskáldum hér vestra og fróðleiksmaður að flestra dómi. Hann kynntist því mörgu fólki um þessar slóðir og var víða aufúsugestur.

Oft var hann beðinn um að yrkja og dró sig lítt í hlé.

Læt ég nú staðar numið, en þetta merka skáld andaðist hinn 30. desember 1916 á Suðureyri, aðeins 46 ára.

Sveinn Elíasson.

Hugsaðu lengra...

Sparisjóður Vestfirðinga býður viðskiptavinum sínum að ávaxta viðbótarsparnað á Séreignareikningi sem er verðtryggður hávaxtareikningur.

Lífeyrisreikningur Sparisjóðsins hefur sýnt eina bestu ávöxtun sambærilegra reikninga frá upphafi.

SÚDAVÍK

ÍSAFIRÐI

FLATEYRI

PINGEYRI

PATREKSFIRÐI

TÁLKNAFIRÐI

BÍLDUDAL

KRÓKSFIJARDARNESI

SPVIF
SPARISJÓÐUR
VESTFIRÐINGA

2003 11.11.2003 - 11.11.2003

SAMBÓ
LAKKRÍS

Lakkrísgerðin
Kólus ehf.

Tunguháls 5 • 110 Reykjavík
Símar 587 6188 og 587 1855

Hundrað og ein ný vestfirsk þjóðsaga

– orðnar að 505 sögum

Höfundur bókaflokksins Hundrað og ein ný vestfirsk þjóðsaga er Gísli Hjartarson, Vestfirðingur í húð og hár. Hann er fæddur á Ísafirði 27. október 1947, og hefur verið búsettur vestra alla tíð. Gísli hefur fengist við ýmislegt um dagana. Hann byrjaði til sjós 13 ára gamall og var á ýmsum bátum og skipum. Skrifstofustjóri hjá Rafveitu Ísafjarðar 1970-73. Grunnskólakennari 1973-91 allvíða á Vestfjörðum, lengst í Bolungarvík og á Ísafirði. Blaðamaður við Vestfirska fréttablaðið 1991-94. Einnig hefur Gísli unnið sem blaðamaður í lausamennsku mestallan sinn starfsaldur og þá skrifað í ýmis blöð. Starfsmaður Skipstjóra- og stýrimannafélagsins Bylgjunnar á Vestfjörðum frá upphafi ársins 1996. Fararstjóri í óbyggðum Vestfjarðakjálkans síðustu þrjátíu árin og rúmlega það, bæði í sjóferðum, gönguferðum og hestaferðum. Ritstjóri Vestfirðings, mál-gagns Alþýðubandalagsins á Vestfjörðum, var Gísli árið 1975 og frá upphafi árs 1987 til ársloka 1989 eða alls fjögur ár. Ritstjóri Skutuls, blaðs jafnaðarmanna á Vestfjörðum, síðan í ársbyrjun 1990 eða síðustu 13 árin.

Eftir Gísla liggja ýmis ritverk. Gísli sá um "Nýjar vestfirskar þjóðsögur" í Vestfirska fréttablaðinu 1992-94 og "Þjóðsöguna" í vikublaðinu Vestra frá upphafi þess blaðs 1996 til ársloka 1997 og svo aftur fram á árið 1999, þegar blaðið hætti að koma út.

Gísli tók saman úrval skemmtisagnanna úr Vestfirska fréttablaðinu og Vestra ásamt fleiri skemmtisögum og kom út 1. bindi af bókinni "Hundrað og ein ný vestfirsk þjóðsaga" fyrir jólin 1998. Annað bindi kom út fyrir jólin 1999, þriðja bindi fyrir jólin 2000 og svo hið fjórða fyrir síðustu jól. Urðu allar bækurnar langsöluhæstu jólabækurnar á Vestfjörðum.

Auk framtalins hefur Gísli jafnframt stundað ýmis störf, bæði til sjós og lands. Vestanpóstinum þótti vel við hæfi að gefa fólki smá innsýn í nýjasta hefti þessara sagna.

Öðruvísi menn

Vinirnir Guðjón Dalkvist Gunnarsson á Reykhólum, ævinlega nefndur Dalli í Mýrartungu, og Stefán Hafþór Magnússon á Seljanesi í Reykhólasveit, þykja heldur skera sig úr fjöldanum vegna útlits, hegðunar og skringilegra uppátækja. Báðir vinna þeir félagar í Þörungaverksmiðjunni á Reykhólum.

Gísli Hjartarson, ritstjóri á Ísafirði, höfundur þessara bóka og mikill vinur þeirra félaga, heimsækir þá a.m.k. tvisvar til þrisvar á ári hverju. Ljúga þeir vinirnir Gísli vin sinn fullan af þjóðsögum af sjálfum sér og öðrum í þjóðsagnasafn hans og rennur upp úr þeim vitleysan, sem þeir trúlega skálda upp jafnarðan og þeir segja frá. Gísli var eitt sinn spurður hvað hann væri alltaf að flækjast suður í Reykhólasveit hjá þeim Stebba og Dalla. Gísli svaraði: Þar get ég látið eins og fiðl án þess að skera mig úr.

Forboðin kjötvara

Ólafur Helgi Kjartansson, fyrrum sýslumaður á Ísafirði, er ættaður norðan úr Aðalvík og hefur því ákaflega ríkan skilning á menningarheimi útkjálkamanna. Meðan Ólafur Helgi var sýslumaður Ísfirðinga bjó hann í embættisbústað við Urðarveg 47. Nokkru utar við sömu götu, eða í húsinu númer 37, býr Konráð Eggertsson hrefnuveiðimaður, mikið náttúrubarn. Slúðursögur hafa lengi gengið um að Konni veiði eina og eina hrefnu, þrátt fyrir hvalveiðibann hátt á annan áratug, þegar þær synda óvænt fyrir stefnið hjá honum, og miðli síðan afurðunum til unnenda hrefnukjöts og rengis, sem eru margir hér vestra.

Sumarkvöld fyrir nokkrum árum hringdi dyrabjalla hjá sýslumanni. Ólafur Helgi fór sjálfur til dyra og fyrir utan stóð aðkomumaður sem spurði hvort það væri hér sem hrefnukjöt væri til sölu. Það

kom nokkuð á sýslumann en síðan svaraði hann:

Nei, en þú gætir spurt hér aðeins utar, þarna í húsinu með græna þakinu.

Veraldaraður

Rækjukóngarnir Böðvar heitinn Sveinbjörnsson og Sæmundur Árelíusson voru báðir miklir áhrifamenn í rækjubransanum á mestu uppgangstímum rækjuveida og vinnslu á Ísafirði.

Í þessari grein sjávarútvegsins gekk jafnan mikið á. Stundum voru menn flugríkir en aðra stundina skítblankir og þá háðir misvinveittum bankastjórum. Á einu uppgangstímabilinu hittust þeir Böðvar og Sæmundur á götu á Ísafirði og fóru að rabba saman og flósófera um mannlífið.

Verður maður ekki að haga sér þannig að eitthvað verði til eftir mann við brottförina af þessum heimi? spurði Sæmundur og var að velta fyrir sér öllum milljónunum sem hann hafði milli handanna þann daginn.

Ekki hef ég áhyggjur af því, svaraði Böðvar. Mér er alveg sama hvort ég verð fátækasta eða ríkasta líkið í kirkjugarðinum.

Öflug starfsemi Vestfirska forlagsins sem gefur út “Bækurnar að vestan”:

Hófst allt á bók um Jón Sigurðsson

— segir Hallgrímur Sveinsson, útgefandi og staðarhaldari á Hrafnseyri sem gefið hefur út um 50 bókatitla

Vestfirsk útgáfu-starfsemi á sér all langa hefð, en þá einna helst í útgáfu fréttablaða og pólitískra rita af ýmsum toga. Bækur hafa þó verið gefnar út af ýmsum aðilum á Vestfjörðum í gegnum tíðina, en óhætt er að fullyrða að ekkert þeirra forlaga hefur náð því að verða viðlíka öflugt og Vestfirska forlagið. Trúlega er það áhuginn og meðfædd elju-semi sem rekur Hallgrím áfram við þetta verk, en sá fróðleikur sem hann hefur með þessu náð að víða saman er á margan hátt einstakur. Eflaust geta fræðingar deilt um hvort gera eigi hlutina svona eða hinsegin, en óumdeilt er að með þessu starfi sínu er Hallgrímur að bjarga frá glötun margvíslegum fróðleik um vestfirska einstaklinga, sögu og menningu sem þegar má fullyrða að er ómetanlegt.

– Vestanpóstinn rak forvitni á að vita hvað hafi rekið kappann til þessara verka í upphafi.

„Þetta byrjaði einfaldlega þannig að um það leyti sem ég lét af störfum skólustjóra við Grunnskólann á

Þingeyri datt það í mig að ég þyrfti hvað sem tautaði og raulaði að semja og gefa út bók um Jón forseta Sigurðsson, segir Hallgrímur Sveinsson. „Þetta átti að vera alþýðleg lesbók um kappann með ein-

Hallgrímur Sveinsson, (til hægri á myndinni) bókaútgefandi og staðarhaldari á Hrafnseyri, fæðingarstað Jóns Sigurðssonar forseta. Hér er hann með vini sínum, Elís Kjarran ýtustjóra á Þingeyri. Elís hefur margt brallað með Hallgrími um dagana og hér eru þeir við bæ Jóns Sigurðssonar á Hrafnseyri þegar smíði hans stöð sem hæst. Myndin var tekin í september árið 1995.

földustu staðreyndum um líf hans og starf sem mér þótti á skorta að fólk almennt hefði á hreinu. Þetta gekk eftir, bókina kom út á vegum Vestfirska forlagsins, sem var nafn sem kom einhvern veginn af sjálfu

sér, og þótti bókina og þykir enn ágæt sem uppflettirit fyrir unga sem aldna.

Engin „hlussubók“

Hér var sem sagt ekki um vísindarit að ræða né ný sannindi í sögulegum skilningi og ekki „hlussubók“ eins og hún Eva María kallar þykku bækurnar sem erfitt er að lesa í rúminu. Bókin var prentuð í stóru upplagi og er enn í sölu eftir 8 ár.

Bókin um Jón forseta var prentuð í Ísprent hf á Ísafirði og þar steig ég fyrstu sporin á útgáfubrautinni undir handleiðslu þeirra Rögnvaldar Bjarnasonar og Harðar Kristjánssonar. Síðan leiddi hvað af öðru. Við byrjuðum á að gefa út ritröðina Mannlíf og saga í Þingeyrarhreppi, eftir að Aukúluhreppur var sameinaður Þingeyrarhreppi. Kemur hún út tvisvar á ári. Var efnið hugsað aðallega héðan úr Vestfirsku Ölpunum. Síðan heitir ritröðin Mannlíf og saga fyrir vestan, eftir að Þingeyrarhreppur gekk í

Ísafjarðarbæ. Eru nú komin út ell efu hefti og það tólfta á leiðinni og er nú efnið tekið hvaðanæfa af Vestfjörðum. Svo kom bókaflokkurinn Frá Bjargtöngum að Djúpi og eru þær bækur orðnar fimm tals-

ins. Í þeim er sams konar efni og í Mannlífi og sögu og mikil áhersla lögð á myndefni í báðum þeim bókaflokkum, sem eru mjög að festa sig í sessi. Lögð er mikil áhersla á að fá sem flesta til skriftanna og hafa margir stigið þar sín fyrstu spor sem slíkir. Einnig hafa margir landsþekktir höfundar og fræðimenn lagt þar hönd á plóg.

Ekki er því að neita að í þessum bókum er heilmargt efni sem að öðrum kosti hefði hvergi birst annarsstaðar og þar með glatast að eilífu. Er ekki laust við að margir séu farnir að koma auga á það, jafnvel þeir sem mest hristu hausinn yfir þessu útgáfubrölti í upphafi.

Sannar og lognar þjóðsögur

Lygasögurnar hans Gísla Hjartarsonar, sem eru bæði sannar og lognar þjóðsögur, komu fljótlega upp á borðið. Ég hittí Gísla vin minn eitt sinn í Ísprent og sagðist hann vera að hugsa um að gefa út ýmsar þjóðsögur um Vestfirðinga í ódýrri útgáfu og ferðast svo um sveitirnar hér fyrir vestan og reyna að pranga þeim inn á bændur og búalið. Gallinn væri bara sá að hann hefði enga peninga undir höndum til að starta þessu. En nafnið á bókinni var komið hjá karli: 101 ný vestfirsk þjóðsaga skyldi hún heita. Er svo ekki að orðlengja það, en við hittumst skömmu síðar.

Þetta var nokkru fyrir jól. Ég sagði við Gísla að Vestfirska forlagið skyldi gefa út bókina án þess að fjármálin þyrftu að standa honum fyrir svefni. Við gætum alltaf selt hana fyrir kostnaði á nokkrum árum, alla vega í nauðungarsölu ef ekki vildi betur. Nú, framhaldið þekkja nú flestir sem þessar línur lesa. Bókin rann út eins og heitar lummur og hefur verið prentuð fjórum sinnum. Þjóðsögurnar hans Gísla hafa nú komið út í fimm bókum og virðist ekkert lát á. Vestfirðingar vilja fá sínar þjóðsögur frá Gísla okkar karlinum fyrir hver jól.

Gísli Hjartarson, ritstjóri Skutuls og höfundur bókafloksins „101 ný vestfirsk þjóðsaga“ sem Vestfirska forlagið gefur út.

Hann hefur verið mjög duglegur að safna þeim saman og er ekki annað sjáanlegt en hann verði að vera í þessu í náninni framtíð, enda ábyggilega mjög skemmtilegt.

Bækurnar að vestan

Samheitið Bækurnar að vestan kom fljótlega upp á borðið og eru allar okkar bækur auglýstar undir þeim titli, enda sérhæfir Vestfirska forlagið sig í vestfirsku efni fyrst og fremst, þó annað hafi einnig flotið með eins og gengur. Má þar nefna geislaplötuútgáfu og er þar nýjast plata með píanóleikaranum Sigurði G. Daníelssyni þar sem hann leikur af fingrum fram, og kom út örskömmu fyrir jól. Er þar um að ræða ljúfar rómantískar ballöður, bæði íslenskar og erlendar undir samheitinu Dinner 1. en sumir

telja Sigga Dan einhvern fjölhæfasta dinnerspilara landsins.

50 titlar

Líklega eru Bækurnar að vestan orðnar yfir 50 titlar á þessum fáu árum og kennir þar ýmissa grasa eins og þeir vita sem þær hafa lesið. Það má því segja að bókin um Jón forseta hafi borið nokkurn ávöxt!

Frá upphafi hefur verið lögð áhersla á að búa allar útgáfubækur Vestfirska forlagsins í eins góðan búning og framast er unnt. Við reynum að vanda okkur eins og við getum. Þrátt fyrir það er prentvillupúkinn stundum að stríða okkur eins og öðrum útgefendum en við kappkostum að láta hann ekki fitna of mikið. Í því sambandi langar mig að segja frá því að einn góður maður sagði mér um daginn að hann hefði séð um útgáfu á bók nokkurri og lagði ofurkapp á að hafa hana villulausa og gekk þar maður undir manns hönd. Það fyrsta sem hann sá þegar bókin kom úr bókbandinu og hann opnaði hana var mjög leiðinleg og erfið villa strax á fyrstu síðu! Hann sagði að þessu hefði verið erfitt að kyngja, en því hefði ekki verið breytt. Svona getur þetta verið.

Óþarfa kostnaður er bannorð

Það er eitt sem við forðumst eins og heitan eldinn hjá Vestfirska forlaginu og það er yfirbyggingin. Og allur óþarfa kostnaður er bannorð, enda veitir ekki af að halda á spöðunum ef svona starfsemi á yfirleitt að geta þrífist hér fyrir vestan. Svo er það flutningskostnaðurinn. Hann er ógnvænlegur. Það er þungt pundið í bókunum eins og fleiru sem menn þurfa að flytja á milli landshluta. Líklega er flutningskostnaðurinn stærsti byggðavandi sem við er að etja á okkar blessaða landi. Ráðamenn hafa ekki enn áttað sig á því. En það er nú önnur saga,“ segir Hallgrímur Sveinsson.

Starfsemi Ísfirðingafélagsins á liðnu ári:

Mjög góð aðsókn að Sóltúnum

Starfsemi Ísfirðingafélagsins hefur verið töluvert öflug undanfarin ár og var það síðasta engin undantekning. Aðsókn að Sóltúnum árið 2002 var mjög góð. Auk leigutekna hafa tekjur af jólakortasölu félagsins m.a. verið nýttar til viðhalds og endurbóta á húsinu.

Jólakort með happdrættisívaði

Félagsmenn fá á hverju hausti sendan pakka með jólakortum Ísfirðingafélagsins og fékk þetta að vanda góðar viðtökur. Allur ágóði rennur eins og áður sagði til viðgerða og endurbóta á húseign félagsins, Sóltúnum, á Ísafirði. Eins og árið 2001 var dregið úr greiddum girósedlum. Í boði voru þrír vinningar með miðum fyrir tvo á Sólarkaffið 2003 og þrír farseðlar fyrir tvo ásamt vikudvöl í Sóltúnum utan háannatímans í júní, júlí, ágúst.

Sólarkaffi 2003 á Hótel Sögu 24. janúar

Undirbúningur að Sólarkaffinu 2003 hófst í haust og er það nú haldið eins og í fyrra á Hótel Sögu. Aðsókn að síðasta Sólarkaffi var mjög góð og má búast við húsfylli í þetta skiptið. Meðal skemmtiatriða má telja: Gunnar Þórðarson og félagi (Guitar Islancia), Helgu Braga og XXX-Rottweilerhunda. Þá mun Ísfirðinga- og sólarkaffihljómsveitin Pönnukökur með rjóma skemmta gestum og leika fyrir dansi fram eftir nóttu.

Ræðumaður verður hinn síungi og spræki töframaður og ljósmyndari Jón A. Bjarnason, en veislustjóri verður Heimir Már Pétursson, blaðafulltrúi Flugumálastjórnar.

Miðarnir að Sólarkaffinu gilda líka sem happdrættismiðar og þeir heppnu munu fá flugferðir til Ísafjarðar fyrir tvo, ásamt vikudvöl í Sóltúnum.

Hafið í huga hversu hressandi er að byrja árið í hópi gömlu vinanna og kunningjanna. Minnst þess að nú er plássíð takmarkað og þarf að hafa andvara á sér til að tryggja sér og sínum pláss.

Vestanpósturinn

Málgagn okkar, Vestanpósturinn, kemur að venju út um miðjan janúar árlega með fjölbreyttu lesefni og ríkulega myndskreytt. Hann er sendur öllum félagsmönnum ókeypis sem bónus við greitt félagsgjald. Þegar er farið að huga að næsta blaði og er fólk hvatt til að hafa samband við ritstjóra og eða ábyrgðarmann blaðsins með ábendingar um efni (sjá nánari upplýsingar á bls. 3)

Skólastyrkir á Ísafirði árið 2002

Félagið hefur um mörg undanfarin ár veitt nemendum við grunnskólann, menntaskólann og tónlistarskólann viðurkenningu. Í ár fengu eftirtaldir nemendur kr. 25 000 hver: Sandra Dís Steinþórsdóttir, Menntaskólanum, Sara Sturludóttir, Tónlistarskólanum og Helgi Þór Arason, Grunnskólanum.

Kirkjukaffið

Kirkjukaffið sem haldið var í maí sl. tókst vel að venju. Sr. Sveinbjörn Bjarnason á Þórshöfn prédikaði. Aðsókn var mjög góð og á eftir var vel lukkaður góðra vina fundur yfir kaffi og viðeigandi meðlæti. Við skulum því hafa í huga fyrsta eða annan sunnudag í maí til að hittast utan skarkala skemmtanálífsins.

- F.h. stjórnar,
Ólafur Hannibalsson

Við hjá Prentsmiðjunni Gutenberg eigum að baki langan og litríkan feril sem hefur fært okkur dýrmæta reynslu í allri prentvinnslu. Sú reynsla tryggir þér gæði í prentverki, lipurð í samskiptum og góða þjónustu.

www.gutenberg.is ■ Sími 545 4400

PICTA HÉBÉ / TIA

Upplifðu ævintýri í einstakri náttúru Vestfjarða

Ferðaskrifstofan Vesturferðir sérhæfir sig í ferðalögum um ósnortna náttúru Vestfjarða.

Með góðum samskiptum við alla sem eru í ferðapjónustu á svæðinu geta Vesturferðir boðið upp á góða og hagkvæma þjónustu við ferðamenn

Fjölmargir ferðamöguleikar eru í boði:

Vigur

Eyjan Vigur á Ísafjarðardjúpi er einstök náttúruperla með miklu fuglalífi og merkilegum sögulegum minjum þar sem íbúarnir bjóða þig velkominn með rólegu fasi og það er eins og tíminn standi kyrr.

Hesteyri

Drepið niður fæti í friðlandinu á Hornströndum. Bjóðum upp á kaffiferð þrisvar í viku í Læknishúsið á Hesteyri. Stutt gönguferð með farastjórn.

Hornstrandir

Við erum sérfræðingar í Hornstrandaferðum. Látið okkur um að skipuleggja styttri eða lengri ferðir um þetta einstaka svæði. Við bjóðum aðeins fyrsta flokks þjónustu fyrir viðskiptavininn og leggjum áherslu á góðan aðbúnað, farastjórn og skipulagningu.

Ættarmót - Fermingarafmæli

Látið okkur um að skipuleggja ættarmót, útskriftar- eða fermingarafmæli

Vesturferðir taka að sér að skipulagningu fyrir allskyns uppákomur. Með fagfólki og góðum samböndum getum við gert ferðina eftirminnilega.

Aðalstræti 7, 400 Ísafirði, sími 456 5111, fax: 456 5185
Netfang: vesturferdir@vesturferdir.is Vefsíða: www.vesturferdir.is

Barnaheimilið á Brautarholti

Árið 1955 stofnaði Barnaverndarfélag Ísafjarðar barnaheimili. Hóf það starfsemi þá um sumarið í sumarþústaðnum Baldurshaga. Þar var Margrét Bjarnadóttir forstöðukona. Frá þessu var m.a. greint í blaðinu Vesturlandi árið 1956. Árið 1956 var svo rekið barnaheimili í barnaskólanum á Brautarholti inni í Firði eins og sagt er. Var hann rekinn frá 15. júní til ágústloka. Vistgjald fyrir barnið var 350 krónur á mánuði, eða 20 krónur á dag ef menn völdu styttri tíma. Við barnagæsluna störfuðu m.a. Sólveig Hermannsdóttir og Valgerður Jakobsdóttir. Höfðu þær umsjón með um 50 börnum á aldrinum tveggja til sjö ára. Börnunum sem voru frá Ísafirði var ekið á bíl inn í Brautarholt klukkan 9 á hverjum morgni og til baka klukkan 18.

-HKr.

Valgerður Jakobsdóttir undirbýr börnin fyrir heimferðina. Trúlega eru þarna foreldrar að sækja börnin sín og að sjálf-sögðu þarf að þvo öllum um hendurnar eftir at dagsins.

Já það var stundum erfitt að vera lítill, jafn-vel árið 1956.

Krakkarnir á barnaheimili sem rekið var í barnaskólanum í Brautarholti í Skutulsfirði sumarið 1956. Trúlega ættu einhverjir að kannast við sig í þessum hópi, en þessir ungu krakkar eru í dag líklega á aldrinum 49 til 54 ára. - Ljósmyndirnar tók Jón Páll Halldórsson.

Sólveig Hermannsdóttir
hjálpur hér
ungri dömu fyrir
heimferðina.

Frá dögum nýsköpunartogara

Ísfirðingar fóru ekki varhluta af úthlutun ríkisstjórnarinnar um miðja síðustu öld er stríðsgróða var varið til að kaupa fjöldann allan af síðutogurum til landsins. Tveir togarar komu til Ísafjarðar á vegum útgerðarinnar sem bar nafnið Ísfirðingur hf. Þetta voru togararnir Ísborg og Sólborg. Ekki varð útgerð þessara skipa langlíf, en þegar best lét settu togararnir mikinn svip á bæjarlífið og sköpuðu mikla vinnu. Hér má sjá er verið var að landa úr öðrum Ísafjardartogaranna. Á þessum árum voru menn stórhuga og ráðist var í að byggja nýtt hraðfrystihús á hafnar-svæðinu sem bar nafn Ísfirðings líka. Var þessi bygging um margt framúrstefnuleg og byggja átti vinnsluna á nýjstu véltækni

sem þá var völ á. Það átti þó ekki fyrir því fyrirtæki að liggja að verða langlíf frekar en togara-útgerðinni. Varla var fyrr búið að ljúka byggingunni en fyrirtækið fór á hausinn af ýmsum ástæðum. Húsið stóð þó eftir. Um árabíl var samt harla lítil starfsemi í húsinu, og um tíma leit út fyrir að það fengi ekki annað hlutskipi en að verða að draugahúsi og dapur minnisvarði um rekstur sem ekki gekk upp. Fyrirtækið Vestri eignaðist húsið var þó smátt og smátt að auka við starfsemi þar í gegnum árin. Var hluti þess um árabíl t.d. nýttur undir iðn- og tækniskóla sem og undir deildir vélaskóla og stýrimannaskóla. Ýmis önnur starfsemi hefur og verið í húsinu, svo sem Hjólbardaverkstæði Ísafjarðar, Sandfell, Ísfang og fleiri fyrirtæki. Nú er einna mest áberandi starfsemi Þróunarseturs Vestfjarða sem rúmar margvíslega starfsemi undir sínum hatti. -Ljósmyndir Jón Páll Halldórsson.

Opnunartímar sundlauga Ísafjarðarbæjar

Vetrartími: Frá 1. september til 15. júní

Þingeyri: Mánudaga, þriðjudaga, fimmtudaga og föstudaga kl. 16:00- 21:00
laugardaga- sunnudaga kl. 11:00- 16:00

Flateyri: Þriðjud. miðvikud. fimmtud. föstudag, kl. 16:00-21:00
Laugard.- sunnudag kl. 11:00- 16:00

Suðureyri: Mánudag, þriðjudag, miðvikudag og fimmtudag kl. 16:00- 20:00
Laugardag- sunnudag kl. 12:00- 16:00

Ísafjörður: Mánudag, miðvikudag, föstudag, 7:00-8:00 og 19:30- 21:30
Þriðjudaga- fimmtudaga kl. 7:00-8:00 og 17:00- 19:30
Laugardaga- sunnudaga kl. 10:00- 16:00.

Sumartími: Frá 16. júní til 31. ágúst

Þingeyri: Mánudaga- föstudaga kl. 7:45- 21:00
laugard- sunnud. kl. 11- 16.

Flateyri: Mánudaga- föstudaga kl.13- 21.
laugard- sunnudag kl. 11- 16.

Suðureyri: Mánudaga- föstudaga kl. 13.- 21.
laugardaga- sunnudaga 11- 16
Ath. lokað 1. miðvikudag í mánuði

Ísafjörður: Mánudaga- föstudaga kl. 7- 16 og 18 -21.
laugardag- sunnudag 10- 16.

Líf og fjör í Barnaskólanum á Ísafirði

Skólakrakkar í frímínútum. Þessi mynd sýnir skólaafa, Jóhann Magnússon, umkringdan barnaskólánemendum fyrir utan aðaldyrnar á gamla Barnaskólanum á Ísafirði veturinn 1956-1957. Þá var nemendafjöldinn í skólanum 386 og er þetta því aðeins hluti þeirra. - Ljósmyndir Jón Páll Halldórsson.

Jóhann Magnússon, eða skólaafi eins og allir barnaskólakrakkar á Ísafirði fyrr á árum þekktu hann, var einstakt ljúfmenni. Hann var sá fasti punktur í tilverunni sem börnin gátu reitt sig á. Hann sá m.a. um að undirbúa lýsisgjöfina í skólanum á morgnana sem mörg börn hugsuðu til með hryllingi þó öðrum þætti lýsið hreinasta lostæti. Lýsisgjöfin hófst hvern dag á því að afi tók rúgbrauð og skar í bita niður á disk. Þá tók hann lýsið úr stórum fötum og hellti í könnu sem Una Thoroddsen hjúkrunar-kona miðlaði síðan til barnanna.

Þeir nemendur sem voru í stofum á efri hæð skólans gengu yfirleitt um inngang að sunnanverðu og upp brattan og mikinn stiga. Hér eru nokkur barnanna á leið upp stigann í stofur sínar á annarri hæðinni. Skólinn sem byggður var árið 1901 var barn síns tíma, en samt er hann notaður enn þann dag í dag sem hluti af Grunnskóla Ísafjarðar.

ÍSLENSK VERÐBRÉF

-fyrst og fremst í fjármálum!

Aðalstræti 20,
400 Ísafjörður,
Sími 450-4910
Fax 450-4911

Vildarkort VISA og Flugleiða

Safnaðu Ferðapunktum og þú ferðast meira!

Ferðapunktur færa þér Vildarferðir, hótलगistingu, bílaleigubíl og sérstök punktatilboð til ýmissa áfangastaða Flugleiða.

Þú safnar Ferðapunktum af innlendri veltu kortsins, í viðskiptum við Flugleiðir og færð afslátt í formi punkta hjá völdum aðilum.

Líttu inn á www.icelandair.is og kynntu þér allt um Vildarklúbbinn.

Þú getur sótt um Vildarkort VISA og Flugleiða í viðskipta-banka eða sparisjóði þínum. Allir núverandi handhafar Far- og Gullkorta VISA geta með einu símtali við banka sinn, sparisjód eða VISA óskað eftir skiptum yfir í Vildarkort VISA og Flugleiða.

Oft þarf bara
einn hlut til að gera
lífið auðveldara

Lífeyrissparnaður

Þjónusta Landsbankans gerir líf þitt auðveldara. Til að tryggja þér góða afkomu á efri árum skaltu leggja fyrir í lífeyrissparnað hjá fyrirtæki sem þú getur treyst.

Því ef þú setur það sem þú safnar í lífinu á öruggan stað getur þú hætt að vinna án þess að hætta að njóta lífsins.

Og þannig verður lífið auðveldara.

Landsbankinn